

ສິນໄຊ

ເຫລັ້ມ 1

ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ

ສິນໄຊ ເຫລັ້ມ 1

ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ

ໂດຍ ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ

ອຸປະກຳໂດຍ
ສະມາຄົມສິ່ງປຶ້ມໃຫ້ເດັກນ້ອຍລາວ ແຫ່ງຍີ່ປຸ່ນ
ອົງການ ອຸຍນິເຊັບ (UNICEF)

1996

ສິນໄຊ ເຫລັ້ມ 1

ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ : ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ

ຮູບປະກອບ : ກົງພັດ ຫລວງລາດ,

ລອກລາຍເສັ້ນໃຫມ່ : ລັດສະຫມີ ວິຣະວົງ

ພິມຄັ້ງທີ 1 : 1991, ໂຮງພິມແຫ່ງຊາດ, ຈຳນວນ 2000 ຫົວ

ຈັດພິມໂດຍ : ວາລະສານ ວັນນະສິນ,

ກະຊວງກະແຫລງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ

ອຸປະກຳ : ມຸນນິທິໂຕໂຍຕາ

ພິມຄັ້ງທີ 2 : 1993, ໂຮງພິມວັນນະສິນ, ຈຳນວນ 1500 ຫົວ

ຈັດພິມໂດຍ : ວາລະສານ ວັນນະສິນ,

ກະຊວງກະແຫລງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ,

ອຸປະກຳໂດຍ ສະມາຄົມສິ່ງປຶ້ມຮູບໃຫ້ເດັກນ້ອຍລາວແຫ່ງຍີ່ປຸ່ນ

ພິມຄັ້ງທີ 3 : 1996, ໄຜ່ຫນາມການພິມ,

ຈຳນວນ 2000 ຫົວ

ຈັດພິມໂດຍ : ອົງການອຸຍນິເຊັບ

ແລະ ສະມາຄົມສິ່ງປຶ້ມຮູບໃຫ້ເດັກນ້ອຍລາວແຫ່ງຍີ່ປຸ່ນ

ຈັດເປັນ 2 ເຫລັ້ມ

ທະບຽນ : 552/ພຫປ 231193

© ສະຫງວນລິຂະສິດ : ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ

ຄຳນຳ

ເລື່ອງສິນໄຊ ສະບັບເປັນຄຳກອນນັ້ນໄດ້ຮັບການພິມ ເຜີຍແຜ່ ອອກຢ່າງກວ້າງຂວາງ ຫລາຍກວ່າວັນນະກຳເລື່ອງອື່ນໆ ແລະ ກືວ່າເປັນເລື່ອງເອກຂອງວັນນະຄະດີບູຮານຂອງລາວເຮົາ. ສຳນວນ ທີ່ລິດຈະນາຈາກໃບລານ ໂດຍ ມະຫາສິລາ ວິຣະວົງສ໌ ນັ້ນກືວ່າ ເປັນສະບັບທີ່ ສົມບູນກວ່າຫມູ່ ແລະ ພິມອອກມາຫລາຍເທື່ອ ນັບແຕ່ ຊຸມປີ 1940 ເປັນຕົ້ນມາ.

ສ່ວນເລື່ອງສິນໄຊ ສະບັບເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ ຊຶ່ງດັດແປງ ໃຫ້ອ່ານງ່າຍ ເຫມາະສົມ ກັບຜູ້ອ່ານຮຸ່ນໃໝ່ນີ້ ເລີ່ມພິມເທື່ອທຳອິດ ເມື່ອປີ 1991 - ອັນນີ້ເປັນວິທີພາສູ້ອ່ານເຂົ້າເຖິງວັນນະຄະດີບູຮານ ອີກຮູບແບບໜຶ່ງ ຊຶ່ງຢູ່ຕ່າງປະເທດກໍເຄີຍເຮັດມາແລ້ວ. ປາກົດວ່າ ເລື່ອງສິນໄຊສະບັບດັດແປງເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດານີ້ ກໍໄດ້ຮັບຄວາມ ສົນໃຈຢ່າງກວ້າງຈາກຜູ້ອ່ານທັງໄວຫນຸ່ມ ແລະ ໄວແກ່.

ຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ອ່ານຕໍ່ວັນນະກຳນັ້ນ ຄືກຳລັງດັນໃນທາງ ບວກສຳລັບວັນນະຄະດີລາວ. ຂໍໃຫ້ທຸກຄົນຊ່ວຍເປັນກຳລັງ ຊຸກຍູ້ວັດທະນະທຳດ້ານນີ້ໃຫ້ຈະເລີນຍິ່ງໆ ຂຶ້ນ.

10 ກັນຍາ 1996

ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ

ຜູ້ຮຽບຮຽງ

ເມືອງເປັງຈານ

ຕາມນິທານອັນເລົ່າກັນມາ ແຕ່ດົນນານນັ້ນວ່າໃຕ້ລຸ່ມ
ຟ້ານີ້ ມີເມືອງເປັງຈານ ຊຶ່ງເປັນລັດຖະນະຄອນທີ່ມີອຳນາດ
ເຂັ້ມແຂງ ແຜ່ອິດທິພົນກວມອານາເຂດ ອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພ
ສານ, ຫລາຍໆເມືອງມາອອນນ້ອມ ໂດຍເອົາເຄື່ອງບັນນາການ
ມາມອບເປັນປະຈຳທຸກປີ.

ຕົວເມືອງມີກຳແພງລ້ອມ ແລະ ມີນ້ຳອ້ອມເກືອບທຸກ
ດ້ານ. ຫໍຜາສາດຂູຍອດຊຸ່ຟ້າ ສູງຂຶ້ນໄປຈົນຈຸເມກ ແລະ ຮຸ່ງ
ເຫລື້ອມເປັນຍິບຍັບ ເມື່ອຕ້ອງກັບແສງຕາເວັນ. ບ້ານເຮືອນປຸກ
ລຽນຕິດລຽນຕໍ່ກັນໄປຈົນສຸດສາຍຕາ, ຫລັງຄາວັດເປັນສີ
ເຫລືອງຄຳ ປາກົດໃຫ້ເຫັນຢູ່ເປັນຍ່ານໆ ແລະ ງາມສົດໃສ
ຢູ່ໃຕ້ທ້ອງຟ້າສີຄາມ, ໃຜໄດ້ເຫັນກໍວ່າງາມປານສະຫວັນຊັ້ນ
ດາວະດິງ.

ປະຊາຊົນຊາວເມືອງເປັງຈານ ມີມາກມາຍອ້ງອໍ, ຊາວ
ພໍ່ຄ້າພານິດຈາກຕ່າງແດນ ຫລັງໄຫລກັນເຂົ້າມາ ເພື່ອທຳ
ການຄ້າຂາຍຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ບາງພ່ອງເອົາສິນຄ້າມາ

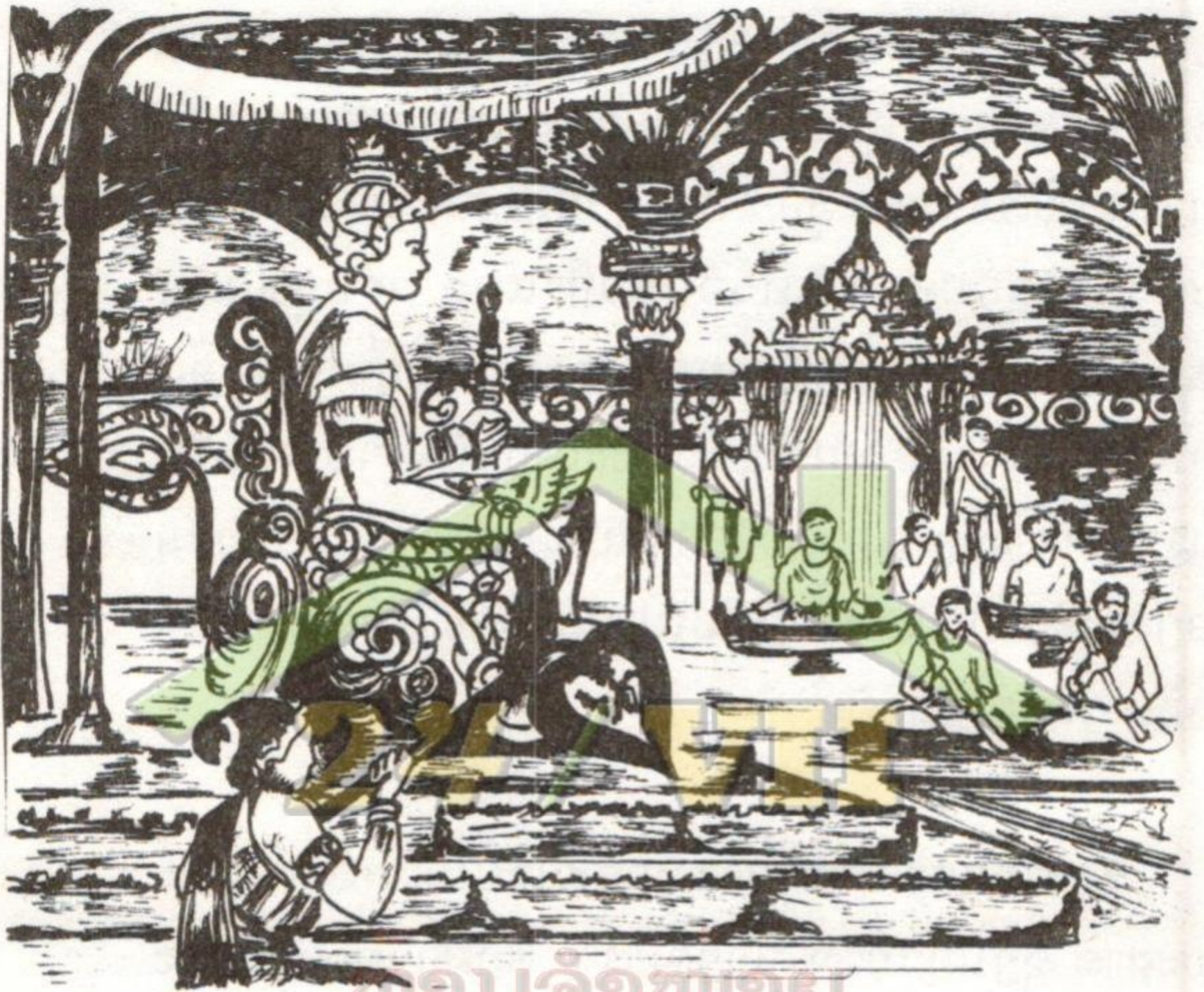
ທາງເຮືອສະເພົາ, ບາງພ່ອງມາທາງບົກ. ເສັ້ນທາງຕ່າງໆ
ມາຈອດກັນທີ່ເມືອງນີ້, ຕະຫລາດຈິ່ງອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍ
ອາຫານການກິນ ແລະ ສິນຄ້ານາໆຊະນິດ. ຜູ້ຄົນຍ່າງໄປມາ
ສັບສົນ, ສຽງເສບຄົບງັນດັງລະງົມ ເປັນທີ່ມ່ວນແມ້ງອອນ
ຊອນໃຈຢູ່ຕະຫລອດເວລາ.

ພະສົງອົງຄະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ ຄຳພິສາສະຫນາຫລາຍ
ກໍພາກັນແປພະທຳຄຳສັ່ງສອນ ຂອງພະພຸດທະເຈົ້າ ແລະ
ເທສະຫນາອະທິບາຍ ໃຫ້ປະຊາຊົນທົ່ວໄປເຂົ້າໃຈແຈ້ງ ກ່ຽວກັບ
ສັດຈະທຳໃນຄຳສອນເຫລົ່ານັ້ນ. ນັກປາດອາຈານສາຂາຕ່າງໆ
ມີຈຳນວນນັບບໍ່ໄຂວ່, ພວກ ເສນາອາມາດ ລ້ວນແຕ່ມີຄວາມຮູ້
ປັນຍາ ຄວາມສະຫລາດຫລັກແຫລ່ງ ແລະ ປະຊຸມກັນ ເປັນ
ເນື່ອງນິດຢູ່ຂ່ວງສະຫນາມ ພາຍໃນຫໍໂຮງຂອງຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຄອງນະຄອນ.

ພະຍາກຸສະລາດ

ບັນດາເສນາອາມາດ, ນັກປາດອາຈານ, ປະຊາລາສະ
ດອນແຫ່ງເມືອງເປັງຈານ ມີຄວາມເຫລື້ອມໃສສັດທາ ແລະ
ຈິງຮັກພັກດີ ຕໍ່ຜູ້ເປັນເຈົ້າຄອງນະຄອນ ຊຶ່ງມີນາມວ່າພະຍາ
ກຸສະລາດ. ພະອົງທຳການປົກຄອງບ້ານ ເມືອງດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິ
ທຳ ແລະ ມີເມດຕາກະລຸນາ ຕໍ່ປະຊາຊົນທຸກຖ້ວນໜ້າ. ດັ່ງນີ້
ພະອົງຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ການອຸທິດທັງ
ແຮງກາຍ ແລະ ແຮງໃຈຈາກປະຊາຊົນ. ອຳນາດທີ່ເກີດ
ຈາກແຮງສັດທາຂອງປະຊາລາສະດອນດັ່ງກ່າວ ເຮັດໃຫ້
ຊື່ສຽງຂອງພະອົງດັ່ງກ່າວກ້ວາມ ໄປທົ່ວທຸກທະວີບ, ອານາຈັກ
ຂອງພະອົງ ກໍເປັນທີ່ເກງກົວໄປທຸກແຫ່ງຫີນ ແລະ ລືຊາ
ຜາກົດໄປຮອດເມືອງຍັກ.

ພະຍາກຸສະລາດຢູ່ສະຫນຸກສະບາຍໃນຜາສາດ ແລະ
ມີມະເຫສີ ຊຶ່ງມີນາມວ່າ ນາງຈັນທາ. ທັງສອງພະອົງຊົງກະ
ເສມສຳລານ ແວດລ້ອມໄປດ້ວຍຊັບສົມບັດ ເຊັ່ນ ແກ້ວ ແຫວນ
ເງິນຄຳ ເຄື່ອງປະດັບເອ້ຢ້ອງອັນວິຈິດສວຍງາມ, ອ້ອມຮອບຕົວມີ
ແຕ່ສິ່ງຈະເລີນຕາຈະເລີນໃຈ, ໄປທາງໃດກໍມີບໍລິວານແຫ່ແຫນ.

ព្រះមហាក្សត្រ

ນອກນັ້ນ ຍັງມີຊ້າງນັບເປັນພັນໆໂຕ ແຕ່ລະໂຕ ມີງາປະດັບດ້ວຍ
ປອກຄໍາສີເຫລືອງເຫລື້ອມ, ເຫລົ່າຄວາມຊ້າງກໍາກັບລ້ຽງ
ແລະ ເຝິກແອບຊ້າງຢ່າງຕັ້ງຫນ້າຢູ່ເດີນອັນກວ້າງໃຫຍ່ມ້າ
ຈໍານວນຫລາຍກຶກນໍາມາແອບໃຫ້ເຂົ້າເປັນ ຂະບວນໂດຍມີ
ທະຫານກຶດາບ ກຶຫອກຂີ່ຢູ່ເທິງຫລັງ. ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເປັນ
ຈັງຫວະເພື່ອບຸງ ຂອງຂະບວນສັດດັ່ງກ່າວນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນ
ເຖິງແສນຍານຸພາບຂອງເມືອງເປັງຈານ ທີ່ບໍ່ມີເມືອງໃດມາ
ທຽບໄດ້.

ນາງສຸມຸນທາ

ແນວໃດກໍຕາມ ພະຍາກຸສະລາດກໍມີຄວາມອຸກອັ່ງກັງ
ວົນຢູ່ໃນຫົວໃຈ ເພາະພະອົງຍັງບໍ່ທັນມີລູກໄວ້ສືບຫນໍ່ແທນແນວ
ເພື່ອທໍາການປົກຄອງອານາຈັກ ອັນຮຸ່ງເຮືອງນີ້ສືບຕໍ່ໄປ. ພະອົງ
ບໍ່ມີອ້າຍນ້ອງທີ່ເປັນຊາຍ, ມີແຕ່ນ້ອງສາວຄົນດຽວ ທີ່ໂສມງາມ
ປານອິນແຕ້ມແຕ່ງ ແລະ ພະອົງກໍຮັກແພງນ້ອງ ສາວຜູ້ນີ້ ປານ
ແກ້ວຕາ, ນາງມີຊື່ວ່າສຸມຸນທາ ກຸລະສະຕິຜູ້ງາມເລີດລ້ຳລືເທົ່າ
ຫນື່ນເມືອງ, ເປັນມິ່ງຂວັນຂອງຊາວເມືອງເປັງຈານ, ສຸມຸນ

ທາຜູ້ເປັນເຈົ້າຍິງ ໃນຝັນຂອງເຈົ້າຊາຍທົ່ວທັງທະວີບ ແລະ
ເປັນເຈົ້າຍິງໃນຝັນຂອງຍັກກຸມພັນນໍາອີກດ້ວຍ.

ນາງສຸມຸນທາໃຊ້ຊີວິດຢູ່ ຢ່າງກະເສີມສໍາລານໃນຫ້ອງ
ຫໍທີ່ຕົບແຕ່ງປະດັບປະດາດ້ວຍມຸກ ແລະ ລູກແກ້ວຫລາກ
ສີໃສເຫລື້ອມຍິບຍັບ ຄືດັ່ງດາວໃນຫ້ອງຟ້າຍາມລາຕີ. ດອກໄມ້
ນາງຊະນິດ ທີ່ຈັດໄວ້ພາຍໃນບໍລິເວນຫ້ອງຫໍ ແລະ ຕາມສອງ
ຂ້າງຕຽງສິ່ງກິ່ນຫອມບໍ່ມີຍາມເຫີຍ. ນົກນາງຊະນິດສິ່ງສຽງ
ຮ້ອງດັງເຈື້ອຍແຈ້ວ, ມີນົກແຂກແກ້ວ ນົກເຂົາ ນົກຄໍ່ ນົກຍູງ
ແລະ ອື່ນໆ... ນາງງາມທັງຮູບໂສມ ງາມທັງນ້ຳໃຈ ແລະ
ມີຄວາມນິຍົມຫລົງໄຫລໃນທໍາມະ ຊາດ, ອອນຊອນພູຜາປ່າໄມ້
ບູບຜາມາລີ ແລະ ຮັກສັດສາວາສິ່ງທັງມວນ.

ກຸມພັນແຫ່ງເມືອງອະໂນລາດ

ເມືອງທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ເປັນທີ່ລືຊາຜາກົດອີກ
ເມືອງໜຶ່ງ ກໍແມ່ນເມືອງອະໂນລາດ. ຍັກກຸມພັນ ເປັນຜູ້ປົກ
ຄອງເມືອງນີ້. ບັນດາຍັກທັງຫລາຍໃນແຜ່ນດິນ ພາກັນນັບ
ກືຢ່າເກງ ແລະ ເອົາສິ່ງຂອງມີຄ່າມາມອບໃຫ້ກຸມພັນ ເພື່ອສະ
ແດງຄວາມນອບນ້ອມຄາລະວະ. ກຸມພັນເປັນຍັກທີ່ມີລິດ
ເດດຫລາຍ ເພາະໄດ້ຮຽນຮູ້ເວດມົນຄາກາມາຢ່າງຄົບຖ້ວນ
ຊ້າຍັງເປັນຜີ້ນ້ອງເຊື້ອສາຍຂອງພະຍາເວດສຸວັນ ຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າຈອມແຫ່ງຍັກ ຊຶ່ງຢູ່ເມືອງຈາ ຕູມ. ມັນມັກເວົ້າຊຶກຊາກ
ຢ່າງສະຫາວວ່າ : "ໃຕ້ລຸ່ມຟ້ານີ້ ບໍ່ມີຢ້ານຢ່ອນໃຜເວ້ຍ !"

ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ ກຸມພັນຍັງມີຊັບສົມບັດຢ່າງຫລວງ
ຫລາຍ ເຊັ່ນ ແກ້ວມະນີ, ເງິນ ຄຳ ແລະ ເຄື່ອງປະດັບຫໍ່ໂຮງອື່ນໆ,
ເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນມີທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ແຕ່ແນວ
ໃດກໍຕາມ ມັນກໍຍັງຫາຜູ້ເປັນມິ່ງມະເຫສີບໍ່ທັນໄດ້ ຈຶ່ງເປັນພະ
ຍາໂທນນອນແລ້ງຢູ່ດຽວດາຍຕະຫລອດມາ.

ກຸມພັນຄິດຄະນິງຫາຜູ້ຈະມາເປັນເມຍ ຢູ່ທຸກເວັນທຸກ
ຍາມ, ບໍ່ຮູ້ວ່າຍິງທີ່ເຄີຍຮ່ວມສາຍແນວນັ້ນມາແຕ່ຊາດກ່ອນ
ໄປເກີດຢູ່ແຫ່ງຫົນໃດ ຈິ່ງບໍ່ມີໂອກາດຈວບພໍ້ກັນຈົນປານນີ້,
ເມື່ອຄິດຫລາຍກໍກາຍເປັນຄວາມອຸກອັ່ງຮ້ອນທຸ່ມ ພໍປານ
ມີໄຟສຸມໃນອົກ ຫລື ປານມີຫມັ້ນະຣິກຢູ່ໃນໃຈ ຈົນເຖິງຂັ້ນຈະ
ທົນທານຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້ອີກ. ແລ້ວກຸມພັນກໍທະຍານຂຶ້ນເທິງຟ້າ ໄປຫາ
ພະຍາເວດສຸວັນ ທີ່ເມືອງຈາຕູມ ເພື່ອຂໍຖາມກ່ຽວກັບຜູ້ຈະມາ
ເປັນຄູ່ຊ້ອນນອນຮຽງ. ຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມແຫ່ງຍັກ ຮູ້ສາເຫດ
ຂອງຄວາມອຸກອັ່ງກັງວົນຂອງກຸມພັນ ຈິ່ງບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ນາງໄປ
ເກີດໃນໂລກມະນຸດແລ້ວ ມີຊື່ວ່າ ນາງສຸມຸນທາ ເປັນນ້ອງສາວ
ຂອງພະຍາແຫ່ງເມືອງເປັງ ຈານ ຊຶ່ງເປັນອານາຈັກທີ່ເຂັ້ມແຂງ
ມີກໍາລັງພົນມາກມາຍຫລວງຫລາຍ, ເດຊານຸພາບຂອງ
ພະຍາເມືອງນີ້ລີ້ກ້ອງໄປໄກ ແລະ ເປັນທີ່ເກງກົວຂອງບັນດາ
ເມືອງນ້ອຍໃຫຍ່ໃນແຜ່ນດິນ. ພະຍາເວດສຸວັນໄດ້ສັ່ງຫ້າມບໍ່
ໃຫ້ໄປນໍາເອົາມາເປັນເມຍ ເພາະຢ້ານເກີດພິພາດບາດຫມາງ
ແລ້ວໄພພິບັດຈະລຸກລາມມາເຖິງຍັກທັງມວນ.

ຝ່າຍກຸມພັນເວົ້າຢ່າງທ້າທາຍວ່າ ຕົນບໍ່ເຄີຍຢ້ານຢ່ອນ
ໃຜ ແລະ ຈະໄປນໍາເອົານາງໃຫ້ໄດ້ ເຖິງວ່າຈະຢູ່ໂລກມະນຸດ
ກໍຕາມ, ເວົ້າແລ້ວມັນກໍຂໍອໍາລາພະຍາເວດສຸວັນກັບຄືນສູ່
ເມືອງອະໂນລາດ ແລະ ໃຊ້ຫົວຄິດປັນຍາ ຫາວິທີເພື່ອຈະ ໄປເອົາ
ນາງສຸມຸນທາມາເປັນເມຍຕາມທີ່ຕັ້ງໃຈໄວ້.

ກຸມພັນຄິດຫນັກ ກິນເຂົ້າບໍ່ແຊບ ຈິດວິໃຈວອນຫາຜູ້ເປັນ
ຍອດຊູ້ໃນຝັນ ຈົນນ້ຳຕາໄຫລອາບແກ້ມ. ມັນຄິດວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້
ທີ່ຈະໄປຂໍເອົານາງສຸມຸນທາ ມາເປັນຄູ່ຊີວິດ ເພາະເຊື້ອແນວ
ແຕກຕ່າງກັນປານຟ້າກັບດິນ, ມີແຕ່ໄປຈອບລັກເອົາເທົ່ານັ້ນ
ຈິ່ງພໍມີທາງໄປສູ່ຄວາມສຳເລັດໄດ້. ມັນເອົາມືລູບອີກໄປມາ ແລະ
ຄິດວ່າ ອົດສາເຍື້ອນຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວ, ຫົວໃຈມັນປັ່ນປ່ວນ
ກະວົນກະວາຍ ປານວ່າຈະແຕກທະລາຍຕາຍດັບໄປ. ແລ້ວ
ໃນທີ່ສຸດ ວັນຫນຶ່ງ ມັນກໍຈັບເອົາອາວຸດອັນມີສອນ ແລະ ກົງຈັກ
ທີ່ມີອານຸພາບຮ້າຍແຮງ ແລ້ວບິນຜະຫຍອງ ລ່ວງໄປເທິງຟ້າ
ມຸ່ງຫນ້າສູ່ເມືອງເປັງຈານ.

ລາງຝັນບອກເຫດ

ຄືນນີ້ ພາຍຫລັງຟັງມະໂຫລີເປັນທີ່ເບີກບານສຳລານ
ໃຈແລ້ວ ພະຍາກຸສະລາດກໍເຂົ້ານອນໃນຫ້ອງບັນທົມ. ຄວາມຄິດ
ຂອງພະອົງຍັງວົນວຽນຢູ່ນຳເລື່ອງຜູ້ທີ່ຈະມາສືບທອດລາຊະ
ບັນລັງ ເພາະເມືອງເປັງຈານອັນຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມນີ້
ຈຳເປັນຕ້ອງມີຫນ່ແນວກະສັດ ຜູ້ປີຊາສາມາດໄວ້ທຳການປົກ

ຄອງສືບຕໍ່ໄປ. ອານາຈັກທີ່ມີມາກມາຍຫລາຍເມືອງ ມາຂຶ້ນ
ສ່ວຍເຊັ່ນນີ້ ເປັນທຳມະດາທີ່ພະອົງຕ້ອງເປັນຫວັງກັງວົນ ແລະ
ຄິດຫນັກແມ່ນຢາກໄດ້ບຸດຊາຍຫລາຍໆ ຄົນ ເພື່ອຈະສົ່ງໄປປົກ
ຄອງເມືອງສ່ວຍເຫລົ່ານັ້ນ. ນາງຈັນທາຜູ້ເປັນມະເຫສີຍັງ
ບໍ່ທັນມີບຸດໄວ້ໃຫ້ພະອົງຊື່ນຊົມເທື່ອເລີຍ.

ພະຍາກຸສະລາດເຊືອບຫລັບໄປ ແລ້ວກໍຝັນວ່າມີແຂກ
ຕ່າງດ້າວທ່າວຕ່າງແດນ ທ່າທາງຄືຍັກເວົ້າຈາຊິກຊາກເຂົ້າ
ມາກຸະຫວາຍສານ ແລ້ວສວຍໂອກາດກຸອດງ້າວຟັນພະອົງ ກືກ
ທີ່ແຂນຂວາ ຈົນເລືອດໄຫລອາບຕົນຕົວ. ເຫດການເປັນໄປຢ່າງ
ບໍ່ໄດ້ຄາດຄິດມາກ່ອນ ພະອົງຢ້ານກົວຈົນຫົວໃຈຫັກຫວາມ
ຈິ່ງຮ້ອງເຫຼີສຽງດັງກ້ອງໄປທົ່ວວັງ. ສຽງເຫຼີໃຫລປຸກໃຫ້ຄົນ
ພາຍໃນວັງຕື່ນຂຶ້ນມາ, ນາງຈັນທາ ຜູ້ເປັນມະເຫສີ, ນາງສຸມຸນ
ທາຜູ້ເປັນນ້ອງສາວ ແລະ ມະຫາດເລັກທັງຫລາຍ ແລ່ນອີ
ເລີເປີເສີໄປຍັງຫ້ອງບັນທົມ ແລ້ວປຸກພະຍາກຸສະລາດໃຫ້
ຕື່ນຈາກອາການຫລັບໃຫລ. ຜູ້ໃດກໍແຕກຕື່ນຕົກໃຈ, ຫລາຍ
ຄົນຮ້ອງໄຫ້ຫລັງນ້ຳຕາ ເພາະ ຢ້ານພະຍາກຸສະລາດຈະມີໄພຍ
ໄພຈົນເຖິງຂັ້ນເສຍຊີວິດ. ເມື່ອພະອົງຮູ້ເມື່ອຄີງແລ້ວກໍພົບ
ວ່າ ມີຜູ້ຄົນມາເຕັມຫ້ອງ, ທຸກຄົນພາກັນນິບນອບຂາບໄຫວ້
ທັງຈົມພາວະນາ ຂໍໃຫ້ພະອົງຫາຍຈາກຄວາມທຸກຮ້ອນທັງ
ປວງ. ພະຍາກຸສະລາດພື້ນກັບຄືນເປັນປົກກະຕິ ແລ້ວກໍໄປອາບ
ນ້ຳ ເພື່ອໃຫ້ຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈເປັນສຸກສະບາຍ, ບັນດາເສ

ນາອາມາດພາກັນເບົາອົກເບົາໃຈສະຫງົບສະຕິອາລົມ ແລ້ວກໍ
ຈັດແຈງຕ້ອນຮັບວັນໃຫມ່ທີ່ພວມໄຂແຈ້ງ.

ຮຸ່ງຂຶ້ນວັນຕໍ່ມາ ພະຍາກຸສະລາດມີຄໍາສັ່ງເຕົ້າໂຮມເສ
ນາມຸນຕີນ້ອຍໃຫຍ່ ໃຫ້ມາຮັບຟັງການເລົ່າເຫດການໃນຄວາມ
ຝັນ ເມື່ອຄືນທີ່ຜ່ານມາ. ພວກທີ່ຖືກເອີ້ນມານີ້ ມີຜູ້ຫນຶ່ງເປັນຫມໍ
ໂຫນຫລວງ ຊຶ່ງມີປະສົບການເລື່ອງທໍານາຍ ເຫດການຄົ້ວດີເປັນ
ພິເສດ ເມື່ອພະອົງເລົ່າເລື່ອງຄວາມຝັນ ສູ່ທຸກຄືນຟັງແລ້ວ
ຫມໍໂຫນກໍທໍານາຍວ່າ ອາການຝັນເປັນແນວນີ້ ສະແດງວ່າ ພະ
ອົງຈະສູນເສຍພີ່ນ້ອງເຊື້ອວົງກະສັດ ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກແພງ ພໍປານ
ແກ້ວຕາ, ແຕ່ວ່າກ້າໄດ້ທໍາພະລິກໍາ ເພື່ອເສຍເຄາະເສຍ
ເຂັ້ນແລ້ວ ເຫດຮ້າຍກໍຈະບໍ່ມາແຕະຕ້ອງເລີຍ, ພຽງແຕ່ພະອົງ
ອາດຈະໄດ້ຫ່າງເຫີນຈາກນະຄອນເປັງຈານ ໄປເປັນເວລາເທິງ
ນານພໍສົມຄວນ.

ເມື່ອຊາບຈາກຫມໍໂຫນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ພະອົງກໍສວ່າງໃຈ
ຫາຍກັງວົນ ອາລົມແຈ່ມໃສຂຶ້ນ, ແລ້ວບັນດາເສນາອາມາດ
ກໍພາກັນເລີກລາກັບເມືອ.

ມະໂຫລະສິບທີ່ສວນອຸທິຍານ

ມັນເປັນວັນທີ່ແຈ່ມໃສນາງສຸມຸນທາອອກໄປ ຍັງສວນອຸທິຍານ ເພື່ອພັກຜ່ອນຢ່ອນອາລົມ ຕາມທີ່ເຄີຍປະຕິບັດມາ ໂດຍມີຂະບວນແຫ່ແຫນຍາວຍືດ ແລະ ມີທະຫານມ້າຄອຍລະວັງຮັກສາຄວາມປອດໄພຢ່າງເຕັມກຳລັງ. ອອກຫນ້າຂະບວນ ແມ່ນພວກເສບດິນຕີທີ່ບັນເລງ ເພງສຽງດັງສະນັ້ນຫວັ່ນໄຫວ, ມີສຽງຄ້ອງສຽງກອງສຽງແກປະສົມປະສານກັນດັງກ້ອງກ້ວງວານໄປທົ່ວປ່າດົງພົງໄພ ປຸກໃຫ້ສັບພະສັດທັງຫລາຍຕາມສອງຂ້າງທາງ ພາກັນແຕກຕື່ນລະວັງຕົວ, ຝູງນົກບິນເຈັດແຈ້ວແລ້ວບິນເວີ່ນຂຶ້ນສູ່ເວຫາ ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າແນມລົງມາເບິ່ງຂະບວນແຫ່ດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມອອນຊອນ.

ຫາມຈ້າໝາຍ

ເມື່ອໄປຮອດສວນອຸທິຍານ ການລະຫລິ້ນມະໂຫລະສິບຄົບງັນກໍເປັນໄປຢ່າງເຕັມຂີດ. ສຽງປີ່ສຽງແກສຽງຊູງ (ກະຈັບປີ່) ດັງປະສານເຂົ້າກັບສຽງຄ້ອງສຽງກອງ ຟັງແລ້ວຄ້າຍຄືວ່າອຸທິຍານແຫ່ງນີ້ລອຍຂຶ້ນໄປເທິງຟ້າ. ພວກນາງນາດຕະສິນຟ້ອນແອ່ນ ເຢາະຢ້ອນແຂນຂາຂຶ້ນລົງເຂົ້າກັບຈັງຫວະສຽງຂັບລໍາ, ຮ່າງຄົງກົມງາມປະດັບດ້ວຍຮວດແກ້ວໃສເຫລື້ອມ

ຍິບຍັບ, ຜົມຂອງພວກນາງເກົ້າເປັນມວຍທານ້ຳມັນຈົນເຫລື້ອມ
ຕັດກັບຜິວຂາວນວນປານ ດອກຊ້ອນ ເບິ່ງແລ້ວອອນຊອນຕາ
ຄືຈະບໍ່ມີມື້ອີ່ມເປັນ.

ພວກບ່າວສາວທີ່ຮ່ວມມາໃນຂະບວນ ຕ່າງກໍພາກັນ
ມ່ວນຊື່ນຢ່າງເຕັມຂີດ. ເຂົາເຈົ້າເກັບດອກໄມ້ມາຮ້ອຍເປັນພວງ,
ນັ່ງເວົ້າຢອກໄຍກັນຕາມພຸ່ມໄມ້, ເອົາດອກໄມ້ສຽບໃສ່ແຊມຜົມ
ແລະ ຂັບລຳກ້ຽວກັນຢ່າງມີຄວາມສຸກ ທາງໃຈກໍພາວະນາ
ໃຫ້ມື້ນີ້ບໍ່ມີຍາມສ້ຽງສຸດເປັນ.

ນາງສຸມຸນທາມ່ວນຊື່ນຕື່ນຕາໄປກັບສຽງເສບສຽງລຳ
ແລະ ການຟ້ອນນາດຕະສິນຂອງນາງສາວ ຜູ້ຄືງາມອອນ
ຊ້ອຍຄືຕັ້ງນາງກິນນະລີ, ອາລົມຂອງນາງອອນໄຫວເມິງໃຈ ກັບ
ກິ່ນຫອມດອກໄມ້ ທີ່ພວກບໍລິວານເກັບມາກະຫວາຍ ອັນມີ
ທັງດອກຈຸມຈິດອກເບິ່ງບານ ເບີຍແຍ້ມທີ່ຮ້ອຍເປັນພົ້ວ ເປັນ
ພວງ. ຄວາມຄິດຂອງນາງລ່ອງລອຍໄປໄກ ນາງຮູ້ສຶກເປັນສຸກ
ໃຈ ທີ່ເຫັນທຸກຄົນມ່ວນຊື່ນສະຫນຸກສະຫນານຢູ່ ທ່າມກາງພິກ
ສາຊາດ. ການພັກຜ່ອນຢູ່ອຸ່ທິ ຍານແຫ່ງນີ້ ດຳເນີນໄປຈົນຕາ
ເວັນບ່າຍຄ້ອຍ ແສງແດດອອນລົງ ແລະ ລົມຍາມແລງພັດ
ເຢັນສະບາຍ. ທຸກຄົນມ່ວນຊື່ນໃນຫົວໃຈຈົນລືມເວລາ...

ຍັກລັກເອົານາງສຸມຸນທາ

ໃນຂະນະທີ່ສຽງເສບສຽງຂັບດັງລະງົມ ກ່ອມໃຫ້ທຸກຄົນ ເບີກບານສໍາລານໃຈຈົນລືມເນື້ອລືມຄືງນັ້ນ ງ່າໄມ້ບ່ອນຫນຶ່ງ ແຄມອຸທິຍານກໍໄຫວຕິງຢ່າງຮຸນແຮງ ຄືດັງມີລືມພາຍຸພັດ ຕ້ອງ, ສັດປະຫລາດບິນຊູດລົງມາ ຫອບອູ້ມເອົານາງສຸມຸນທາ ແລ້ວທະຍານຂຶ້ນສູ່ເວຫາບິນຫນີໄປ ທ່າມກາງຄວາມແຕກຕື່ນ ຕົກສະເງື້ຂອງທຸກຄົນ. ສຽງດົນຕີຢຸດລົງຢ່າງກະທັນຫັນ, ສຽງຮ້ອງເຫຼີໃຫລອີ່ເລີເປີເສີເປັນໄປຢ່າງສັບສົນອົນລະຫົນ. ທຸກຄົນມີຫນ້າຫລ່າຕາຕາຍ ຈິດ ໃຈບໍ່ຢູ່ກັບເນື້ອກັບຄືງ, ຕໍ່ມາກໍ ແມ່ນສຽງຮ້ອງໄຫ້ຫ່ວງຫາ, ສຽງຈິ່ມເສຍດາຍ ແລະ ໂສກເສົ້າ ເສຍໃຈ ທີ່ຕ້ອງມາສູນເສຍຍິງຜູ້ເປັນມິ່ງແກ້ວຂວັນເມືອງໄປ ໂດຍບໍ່ຄາດຜັນ.

ຍັກກຸມພັນໄດ້ລັກເອົານາງສຸມຸນທາໄປແລ້ວ. ຕົວຈິງເຮົາ ໄດ້ມາຈອບຢູ່ປ່າ ແຄມອຸທິຍານ ຄອຍຫາໂອກາດເຫມາະສົມ ແລ້ວປ່ອຍຄາກຸາອາຄົມໃສ່ທະຫານຍາມຮັກສາ ໃຫ້ມີຄວາມລະ ເຫລີງໃຈ ແລະ ຄວາມຢ້ານກົວ ແລ້ວມັນກໍປະຕິບັດ ຕາມຈຸດປະ ສົງອັນຜິດສິນທໍາຢ່າງສໍາເລັດຜົນ.

ເມື່ອສູນເສຍຜູ້ເປັນທີ່ເຄົາລົບນັບຖືເຊັ່ນນີ້ ຄວາມສັບສົນ
ຮ້ອນຮົນກໍເປັນໄປຢ່າງສຸດຂີດ ປານວ່າເກີດໄຟເຜົາໄຫມ້ສວນ
ແຫ່ງນີ້, ຜູ້ຄົນໂສເຫລັກັນ ແລະ ຫລັງກັບຄືນສູ່ໃນເມືອງ, ມີສຽງ
ຈົມ, ສຽງພາວະນາຫາສິ່ງສັກສິດໃຫ້ມາປົກປັກຮັກສາ ເພື່ອໃຫ້
ນາງ ສຸມຸນທາປອດໄພ ແລະ ໃຫ້ໄດ້ກັບຄືນມາສູ່ບ້ານສູ່ເມືອງ.

ບໍ່ດົນ ຂ່າວຮ້າຍກໍໄປຮອດພະລາຊະວັງ. ເສນາອາມາດ
ທີ່ ພວມ ປະຊຸມກັນຢູ່ຕ່າງກໍຮ້ອງຄາງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມປະຫລາດ
ແລະຕົກໃຈ ເພາະຍ້ານເກີດໂກລະຫົນໄປທົ່ວເມືອງ. ບາງ
ຄົນແລ່ນນໍາຫາລູກຫາເມຍ, ບາງຄົນຫນ້າຫລໍ່ຕາຕາຍເຮັດ
ຫຍັງກໍບໍ່ຖືກ. ເສນາຜູ້ໃຫຍ່ຄົນ ຫນຶ່ງເຂົ້າໄປບອກພະຍາກຸສະ
ລາດ ກ່ຽວກັບເຫດຮ້າຍທີ່ເກີດຂຶ້ນ ພະອົງໄດ້ຍິນຂ່າວ ແລ້ວກໍຫົວ
ໃຈຫັກຫວາມຮູ້ສຶກປານມີຫອກແຫລມແຫງເຂົ້າທີ່ເອິກ, ນ້ຳ
ຕາໄຫລ ແລະ ຈົມຮ້າໄຮອອກມາວ່າ :

ບັດນີ້ ເສຍແກ່ນແກ້ວ	ສະເຫມີຂວ້າຂອບເມືອງ ແລນໍ
ແຫນງສູ້ທວຍທວງເທັງ	ແຫງຕົນຕາຍພໍ່າ ກັນກ້ອນ
ແມ່ນຈັກອົດຢູ່ໄດ້	ມີມື້ວຮອມຄະນິງ ແທ້ແລ້ວ
ວິບາກແຄ້ນ	ຄືຄູ່ກິນສະແຫລງ
ແມ່ນຊິເນົາໃນປາງ	ບໍ່ສະເບີຍເບົາຮ້ອນ.

ນອກຈາກຜູ້ຄົນໂສກເສົ້າອາໄລຫາ ນາງສຸມນທາແລ້ວ
ພວກສັດລ້ຽງນ້ອຍໃຫຍ່ທັງຫລາຍ ກໍພາກັນຍືນຊຶ່ງດ້ວຍອາ
ການຫງ່ວມເຫງົາ ແລະ ບໍ່ກິນເຫຍື່ອອາຫານໃດໆ ຄືກັບວ່າ
ຮູ້ສຳນຶກໃນບຸນຄຸນຂອງຜູ້ທີ່ເຄີຍລ້ຽງດູ ຊຶ່ງໄດ້ຜັດພາກຈາກໄປ
ໂດຍບໍ່ເຫລືອຮ່ອງຮອຍ.

* * *

ຝ່າຍນາງສຸມນທາ ທີ່ຖືກຍັກອູ້ມເຫາະເຫີນໄປນັ້ນ ກໍມີອາ
ການຕົກຄະມ່າຫນ້າເຫລືອງ ເພາະຄາດບໍ່ເຖິງວ່າໄພອັນຕະ
ລາຍຈະມາເຖິງຕົວ. ນາງພະຍາຍາມດື່ນດັນຂັດຂືນ ແຕ່ກໍໄຮ້
ຜົນ ເພາະຍັກກຸມພັນມີລິດເດດອາຄົມ ແລະ ມີກຳລັງແຮງອັນ
ມະຫາສານ. ນາງປຽບຄືນິກນ້ອຍໃນອີ່ງເລັບອັນແຫລມຄົມ
ຂອງຮຸ່ງໃຫຍ່ ເຖິງຈະດື່ນດັນປານໃດ ກໍບໍ່ມີທາງຫລຸດໄດ້. ແລ້ວ
ນາງກໍປ່ອຍໃຫ້ເປັນໄປຕາມກຳຕາມເວນ. ຈົນໃນທີ່ສຸດ ຍັກກຸມ
ພັນກໍເອົານາງໄປຮອດເມືອງຍັກ ຊຶ່ງຜາສາດມີຍອດຊໍ່ຟ້າສີ
ສົ້ວຮຸ່ງໃສ ແລະ ສູງຈົນພຽງເມກ. ໃນຜາສາດ ເຕັມໄປດ້ວຍຊັບ
ສົມບັດມາກມ່າຍກ່າຍກອງ ເຊັ່ນ ແກ້ວ, ແຫວນ, ເງິນ, ຄຳ,
ມ້າວ, ແຜ່ນແພໄຫມ ແລະ ເຄື່ອງປະດັບຕ່າງໆ ສິ່ງແສງ
ເຫລື້ອມຍິບຍັບ, ແຕ່ຊັບສົມບັດເຫລົ່ານີ້ກໍບໍ່ເຮັດໃຫ້ນາງສຸມນ
ທາປະເອີບໃຈນຳແຕ່ຢ່າງໃດ. ກຸມພັນເອົາເຄື່ອງຂອງມີຄ່າ

ຮ້ອຍອັນພັນແນວມາ ກອງຕໍ່ຫນ້າສຸມຸນທາ ເພື່ອໃຫ້ນາງເລືອກ
ເອົາຕາມໃຈມັກ ແຕ່ນາງກໍເມີນເສີຍ. ມັນພະຍາຍາມເວົ້າອິ່ນ
ອອຍ ໃຫ້ນາງເຊົາຄຽດຂົມ ທັງຂັນອາສາເຮັດທຸກຢ່າງ ທີ່ນາງ
ປາກຸະຫນາ, ມັນວ່າທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດຮິດຜິດຄອງໄປ ເພາະຢາກໄດ້
ນາງມາເປັນມິ່ງມະເຫສີ.

ນາງສຸມຸນທາ ເວົ້າດໍາມັນວ່າ : "ບັກຍັກໂຂຜີເຜດມິ່ງ
ເອີຍ, ບໍ່ຕ້ອງມາຕິກຸະແຫລງເວົ້າ ໃຫ້ໃຈອອນດອກ. ເອົາແຕ່
ມິ່ງຊິ ເຮັດເທາະ, ກູ້ຫ້າມມິ່ງບໍ່ໄດ້ດອກ. ກູ້ຄືລູກມັ່ງນ້ອຍໆໃນ ວົງ
ເລັບຂອງເສືອ..."

ຍັກກຸມພັນບໍ່ລົດລະຄວາມພະຍາຍາມ, ມັນເອົາອົກ
ເອົາໃຈ ເອົາພວງດອກໄມ້ອັນຫອມຫວນມາຍົກຍໍ່ໃຫ້ ແລະ ເຮັດ
ຕາມໃຈນາງທຸກຢ່າງ. ເຖິງແມ່ນມັນຈະມີສາວສະຫນົມຫລວງ
ຫລາຍຈົນນັບບໍ່ໄຂວ່າ ແຕ່ກໍບໍ່ປັກໃຈຫລົງໄຫລນໍາຜູ້ໃດ ນອກ
ຈາກສຸມຸນທາຄົນດຽວ ແລະ ຍໍຍົກນາງຂຶ້ນເປັນເອກມະເຫສີ
ເປັນເທວີແຫ່ງເມືອງອະໂນລາດ.

ນາງສຸມຸນທາຢູ່ໃນທ່າຈໍາໃຈ ເພາະຕົວຄົນດຽວ ຢູ່
ທ່າມກາງເມືອງຍັກ, ເປັນເຫຍື່ອ ກຸມພັນ ຜູ້ມີລິດເດດແຂງກ້າ,
ທັງໄກຈາກພີ່ຈາກນ້ອງຈາກເຊື້ອເຜົ່າພົງພັນ. ນາງກືກອິ່ນ
ອອຍກ່ອມກິ່ງ ຫລາຍວັນຫລາຍຄືນເຂົ້າກໍເລີຍຄືຕັ້ງຂີ້ເຜີ້ງໃກ້ໄຟ

ຍ່ອມເສື່ອມອ່ອນ ໄປຕາມສະພາບ, ນາງປົງຕົກໂດຍເຊື່ອວ່າ ເປັນ
ຍ້ອນສາຍແນວແຕ່ປາງກ່ອນ, ໃນທີ່ສຸດ ກໍຝືນອົກຝືນໃຈເປັນ ເມຍ
ຂອງກຸມພັນ ທັງທີ່ເຊື່ອແນວຕ່າງກັນ ຈົນບໍ່ມີຫຍັງປຽບທຽບໄດ້.

ພະຍາກຸສະລາດອອກບວດ

ນັບແຕ່ນາງສຸມຸນທາກືກຍັກຫລອນລັກເອົາໄປ ຈົນເກິ່ງ
ດຽວ ນີ້ກໍກາຍສາມເດືອນແລ້ວ ແຕ່ພະຍາກຸສະລາດກໍຍັງທຸກ
ໂສກ, ກິນເຂົ້າບໍ່ແຊບ ກິນຄໍາໃດກໍແຄ້ນ, ຕົນຕົວຈ່ອຍຜອມຫລາ
ເຫລືອງພໍປານໃບຕອງແກ່, ຫນ້າຕາບໍ່ຊື່ນບານ ເອົາແຕ່ຄິດຫາ
ນ້ອງສາວທຸກມື້ທຸກເວັນ. ພະອົງບໍ່ມີຈິດໃຈຫ້າວຫັນ ໃນການ
ປົກຄອງບ້ານເມືອງເລີຍ, ມີແຕ່ຄິດຢາກໄປບວດ ແລ້ວດັ່ນດີນ
ໄປສືບຫານ້ອງສາວ. ເມື່ອຄິດພິຈາລະນາຢູ່ຫລາຍເວລາແລ້ວ
ພະອົງກໍຮຽກເອົາມະເຫສີ, ພວກເສນາມຸນຕີມະຫາດເລັກທັງ
ຫລາຍ ຕະຫລອດສາວສະຫນົມທຸກສ່ຳ ມາຟັງການຕັດສິນ
ໃຈຂອງພະອົງ :

"ເຮົານີ້ອຸກອັງ ແຄ້ນເຄືອງໃນໃຈຫລາຍ ຈົນຊິເປັນບ້າ
ປ່ວງ, ດັ່ງນີ້ ຈິ່ງຊິໄປບວດ ຮັກ ສາສິນໃຫ້ຈິດໃຈສະຫງົບສາກ່ອນ,
ບັດນັ້ນ ຊິອອກເດີນທາງທ່ຽວໄປນຳສືບຫາເບິ່ງນາງສຸມຸນທາ.
ຂໍມອບເມືອງເປັງຈານໃຫ້ມະເຫສີ ພ້ອມທັງເສນາຜູ້ໃຫຍ່ທັງ
ຫລາຍ ທຳການປົກຄອງ ສືບແທນຕໍ່ໄປ."

ເມື່ອຮູ້ແຈ້ງຈຸດປະສົງຂອງພະຍາດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ທຸກຄົນກໍ
ຕໍ່າຄ້ອຍນ້ອຍໃຈ ຈົນນ້ຳຕາຟັງຍ່າວ. ເສນາຜູ້ໃຫຍ່ກາບທູນຕໍ່
ພະອົງວ່າ "ການທີ່ນາງສຸມຸນທາ ພັດພາກສາບສູນໄປນັ້ນສ້າງ
ຄວາມໂສກາອາດູນເປັນທີ່ສຸດແລ້ວ, ບັດນີ້ ພະອົງເອງຈະຈາກ
ໄພ່ພົນໄປອີກ, ແຫນງວ່າໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເອົາຕົວເອງເຂົ້າສູ່
ກອງ ໄຟ ໃຫ້ດັບວາຍໄປຫມົດດີກວ່າ."

ສວນນາງຈັນທາ ມະເຫສີກໍເວົ້າວ່າ :

"ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແຖຫົວບວດນຳເປັນແມ່ຂາວ. ຂ້ານ້ອຍທົນ
ບໍ່ໄດ້ແທ້ໆ ກຳຢູ່ໂດຍປາສະຈາກພະອົງ ເພາະນັບແຕ່ຢູ່ຮ່ວມ
ກັນມາ ທັງສອງເຮົາບໍ່ເຄີຍພັດພາກຈາກກັນເລີຍ, ອີກປະການ
ຫນຶ່ງ ຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ມີບຸນຫນ້ອຍ ຈະຕັ້ງຕົວເປັນຜູ້ປົກຄອງ
ໄພ່ພົນຈຳນວນມະຫາສານນີ້ ຊິເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ເມື່ອປາສະຈາກ
ພະອົງແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍກໍມີແຕ່ຈະແທ້ງທ່ຽວຕາຍ..."

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະຝືນກັບຈິດໃຈຂອງໄພ່ພົນ ແຕ່ພະຍາກຸ
ສະລາດກໍໄດ້ຄິດຮື່ນຕອງກີ້ກ້ວນ ແລະ ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະໄປ
ບວດແລ້ວ, ພະອົງຊື້ແຈງວ່າ ຈະຈາກໄປບໍ່ເທິງບໍ່ດົນ ພໍໄດ້ເວລາ
ສົມມາພາຄວນແລ້ວ ກໍຈະກັບຕ່າວຄືນມາ. ພະອົງສັ່ງໃຫ້ເສນາ
ຈັດແຈງ ເອົາເຄື່ອງບໍລິຂານ ສຳລັບບວດກຽມໄວ້ຄືບກ້ວນ ທຸກ
ຢ່າງ. ຕໍ່ມາມະຫາດເລັກກໍໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ມາແຖຫົວພະ ອົງ.

ການກະກຽມກອງບວດເປັນໄປຢ່າງພືດພື້ນ, ສຽງຄ້ອງ
ສຽງກອງດັງພືດສະນັ້ນ, ບັນຍາກາດສິດຊື່ນແຈ່ມໃສປາກົດກັບ
ຄືນມາສູ່ວັງອີກ. ຊ້າງຫລາຍໂຕກືກນຳມາແຕ່ງເຄື່ອງແຫ່ ພິທີ
ເພື່ອເຂົ້າສູ່ຂະບວນແຫ່, ງາຂາວໆປະດັບດ້ວຍປອກຄຳເປັນສີ
ເຫລືອງງາມສະດຸດຕາ. ເມື່ອເຖິງເວລາຕາມທີ່ກຳນົດ ພະຍາ
ກຸສະລາດກໍລົງຈາກບັນລັງຄຳໄປຂຶ້ນຂີ້ຊ້າງ ແລ້ວຂະບວນແຫ່
ກໍເປັນສາຍອອກໄປເປັນຍືດໆ... ພວກກອງເສບ ອັນມີປີ່ ຂຸ່ຍ ແລະ
ຫອຍສັງ ກໍບັນເລງສຽງສະນັ້ນຟ້າ, ທະຫານມ້າ ແລະ ທະ
ຫານຍ່າງກືດາບ, ທວນ, ງ້າວ ຄອຍລະວັງຮັກສາຂະບວນ
ແຫ່ອັນຍືດຍາວ ທີ່ພວມມຸ່ງຫນ້າສູ່ວັດຂອງລາຊະຄູໃຫຍ່.
ຫົນທາງແປນດີ ແລະ ປູດ້ວຍແຜ່ນແພ ຈົນຮອດປະຕູໂຂງວັດ.
ໄພ່ພົນໄປຮ່ວມອ້ງອໍເຕັມວັດ ແລະ ລີ້ນອອກມາຢູ່ນອກວັດກໍ
ຫລວງຫລາຍ. ທຸກຄົນນ້ຳຕາໄຫລ ສະອິ້ນໃນໃຈ ເພາະຄິດ ວ່າ
ບ້ານເມືອງເຖິງບັນເວັ້ນຫວ່າງຈາກກະສັດ ໃນເມື່ອພະຍາກຸ
ສະລາດບວດເປັນພະສິງ.

ຢູ່ວັດ ພະສິງຫລາຍຮູບມາ ໂຮມກັນຢູ່ສິມ ເພື່ອຈັດທຳພິທີ
ບວດ ເມື່ອພະຍາກຸສະລາດ ຊຶ່ງຢູ່ໃນຊຸດນາກມາຮອດແລ້ວ
ກໍເຂົ້າໄປຂາບໄຫວ້ພະອຸປະຊາ. ພິທີດຳເນີນໄປກືກຕ້ອງຄົບຕາມ
ຂະບວນການ. ບັດນີ້ ພະຍາເມືອງເປັງຈານກືເພດເປັນສິມມະນະ
ແລະ ໄປນັ່ງຢູ່ອາສະ ນະດ້ວຍອາການສະຫງົບ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ
ມະເຫສີ, ເສນາອາມາດ, ບໍລິວານທັງຫລາຍ ແລະ ປະຊາລາສະ
ດອນກໍພາກັນທະຍອຍຕ່າວຄືນ ດ້ວຍໃບຫນ້າຫງອຍເຫງົາ.
ບັນຍາກາດອັນສຸດ ເສົ້າໂສກາປົກຄຸມໄປທົ່ວເມືອງເປັງຈານ
ປານວ່າຈຸດອະວະສານໄດ້ມາເຖິງຂີດຫມາຍຂອງມັນແລ້ວ.

ມະຫາເກຸນອອກເດີນທາງ

ພະຍາກຸສະລາດບວດຮຽນຢູ່ວັດນີ້ ດົນນານໄດ້ເຈັດເດືອນ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ເລິກເຊິ່ງ ເຖິງຂັ້ນເປັນຍອດໃນທາງທຳມະ ຄູບາເຊື້ອກະສັດອົງນີ້ມີຊື່ວ່າ ມະຫາເກຸລະກຸສະລາດ ຫລື ທີ່ຄົນທົ່ວໄປເອີ້ນວ່າມະຫາເກຸນ. ທ່ານຕັ້ງໃຈຮຽນຮູ້ພະວິໄນ ແລະ ປະຕິບັດຮີດຄອງຢ່າງເຄັ່ງຄັດ. ແນວໃດກໍຕາມມະຫາເກຸນກໍຍັງ ຄິດຄະນິງຫນ້ອງສາວ ບໍ່ມີຍາມເຊົາ ແລະ ຕັ້ງໃຈແນວແນ່ ທີ່ຈະນຳໄປຊອກຫາໃຫ້ພົບພໍ້ຈົນໄດ້. ດັ່ງນີ້ ຈິ່ງຂາບລາພະເກຸລະ ຕົນເປັນຄູບາອາຈານ ແລ້ວເດີນດຽວເຂົ້າປ່າ ຜ່ານພູສູງ ແລະ ແມ່ນ້ຳຫລາຍສາຍ. ມະຫາເກຸນເລາະໄປເລື້ອຍໆ ຈົນຕົກເຖິງ ຕ່າງແດນ ອັນເປັນເຂດຂອງພວກຊາວແຍ້. ຊາວພູດອຍທີ່ທຽວ ໄປຫາມາສູ່ກັນກັບຊາວແຍ້ນີ້ ກໍມີຊາວຄາຂຽວ, ຊາວເມືອງຍ່າ ເຍີ ແລະ ອື່ນໆ.

ມະຫາເກຸນໄປຈົນເຖິງແດນໄກໆ ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ພົບຮ່ອງ ຮອຍຂອງນ້ອງສາວເລີຍ. ຍ່າງແຕ່ເຊົ້າເທົ່າຄ່ຳໄປຕາມລຳພັງ, ເມື່ອຮອດບ້ານຄົນກໍໄປບິນບາດ ພໍໄດ້ເຂົ້າມາສັນ ແລ້ວກໍຍ່າງ ຕໍ່ທຳມາກາງປ່າດົງວົງກົດ ເຫັນດອກສ້ຽວບານເຮືອງເຮືອ

ຫລາຍກົກຫລາຍກໍນັບບໍ່ຖ້ວນ ທັງໄດ້ຍິນສຽງນົກ ສຽງແມ່ງໄມ້
ຮ້ອງດັງແວ່ວໆ... ນົກກາເວົ້າຮ້ອງດັງກ້ອງພົງໄພ ຄືດັງຮ້ອງ
ຫາຄູ່ ທີ່ພັດພາກຈາກກັນເປັນເວລາດົນນານ - ສຽງນີ້ຍິ່ງເຮັດໃຫ້
ມະຫາເຖນຈິດວີ່ໃຈ ວອນ ສະທ້ອນອົກສະທ້ອນໃຈ, ນົກເຂົ້າກໍຂັນ
ສຽງປະສານກັບສຽງ ນົກຍູງ, ນົກໃສ່, ນົກເປົ້າ, ນົກສາລິກາ
ແລະ ອື່ນໆ...

ມື້ຫນຶ່ງ ມະຫາເຖນມາຮອດນ້ຳຕົກຕາດໃຫຍ່ ແລະ ງົດ
ງາມເປັນຕາອອນຊອນ, ສາຍນ້ຳໄຫລທັງໂງ່ນຫີນ ຕົກລົງເຫວ
ເລິກ ຊຶ່ງພື້ນລຸ່ມເປັນພະລານຫີນຮາບພຽງ, ນ້ຳຟ້າງເປັນຝອຍ
ເຢັນຊື່ນຕະຫລອດເວລາ. ມີສາລາເກົ້າແກ່ແຄມນ້ຳຫລັງຫນຶ່ງ
ຊຶ່ງປາກົດມີຮ່ອງຮອຍຂອງຜູ້ ຄົນເຄີຍມາພັກເຊົາຢູ່ກ່ອນໃນ
ບ່ອນນີ້ມາແລ້ວ ມະຫາເຖນພັກຢູ່ສາລານີ້ຄືນຫນຶ່ງ ເພື່ອພັກ
ຜ່ອນໃຫ້ເຊົາເມື່ອຍລ້າ ແລ້ວກໍເດີນທາງຕໍ່ເມື່ອຮຸ່ງເຊົ້າມື້ກັດມາ.

ເມືອງຈຳປາ

ນັບແຕ່ເດີນທາງດັ່ງປ່າຜ່າດົງ ມາເປັນເວລາສາມ ເດືອນປາຍ ມະຫາເກນກໍມາຮອດແດນເມືອງຈຳປາ. ພະຍາ ປົກຄອງເມືອງນີ້ຊື່ວ່າ ພະຍາກາມະທາ. ຕົວເມືອງມີກຳແພງ ລ້ອມ ແລະ ມີທ່ອງຍັງເປັນຍ່ານໆ ຈຳນວນສາມຮ້ອຍບ່ອນ, ທ່ອງຍັງນີ້ມີຫລັງຄາເປັນຮູບ ຍອດຜາສາດ ແລະ ມີທະຫານ ຍາມຄອຍລະວັງ ຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ດ້ານນອກມີນ້ຳອ້ອມອີກ ຊັ້ນຫນຶ່ງ, ເມື່ອຫລຽວແຕ່ໄກຈະເຫັນຜາສາດຫລາຍຍອດ ຕ້ອງກັບແສງຕາເວັນ ຈົນເຫລື້ອມຕາ ແລະ ສະທ້ອນເງົາລົງ ທີ່ຫນ້ານ້ຳ. ວັດໃຫຍ່ຫລາຍວັດພັນເດັ່ນຂຶ້ນ ເຫັນຫລັງຄາສີມຮຸ່ງ ເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມ, ບ້ານເຮືອນລາສະດອນປຸກລຽນກັນຢູ່ ເປັນຍ່ານໆ ສະຫລັບດ້ວຍສີ ຂຽວອຸ່ມທຸ່ມຂອງຕົ້ນຫມາກ ຕົ້ນພ້າວທີ່ເຫນັງນວຍນາຍ ເມື່ອລົມພັດຕ້ອງ.

ຄົນຢູ່ໃນເມືອງນີ້ມີມາກມາຍອ້ງອໍ, ພໍ່ຄ້າຊາວຂາຍທ່ອງ ທຽວໄປມາເປັນສິນໆ, ພວກນາຍສະເພົາຈາກຕ່າງເມືອງພາ ກັນຂົນເອົາສິນຄ້ານາໆຊະນິດມາ, ຕະຫລາດໃຫຍ່ໂຕ ແລະ ມີຂອງຂາຍຮ້ອຍອັນພັນແນວ. ສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກ

ມີຫລາຍຢ່າງ ພາໃຫ້ຄົນໃນເມືອງນີ້ ອັນມີທັງພວກເສດຖີ, ພວກ
ກະດຸມພີ, ພວກພາມ ແລະອື່ນໆ ດຳລົງຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກ,
ຍູທ່າງສ້າງສາ ແລະ ທຳການຄ້າຂາຍຫລາຍໄດ້. ຊາວຕ່າງ
ແດນທີ່ມາຂຶ້ນສ່ວຍຕໍ່ເມືອງຈຳປາ ກໍມີພວກຄາຂຽວ, ພວກຍ່າ
ລາຍ ແລະ ອື່ນໆ...

ມະຫາເກນໄປພັກເຊົາຢູ່ວັດນອກເມືອງ. ເຈົ້າຫົວຄູຜູ້
ເປັນໃຫຍ່ຢູ່ວັດນີ້ ໃຫ້ການຕ້ອນຮັບ ແລະ ທັກຖາມດ້ວຍໄມ
ຕິຈິດອັນດີ ເພາະທ່າທາງ ແລະ ວາດເວົ້າຂອງມະຫາເກນ
ເປັນທີ່ເຊື່ອ ກື ແລະ ກືກໃຈ. ມະຫາເກນຜູ້ເດີນທາງບອກວ່າ
ມາຢ້ຽມຢາມເບິ່ງບ້ານ ເບິ່ງເມືອງ ເພາະຄົນເຂົາເລົ່າລືກັນວ່າ
ເມືອງນີ້ສະຫນຸກມ່ວນຊື່ນປານເມືອງຟ້າ ທັງມີເມືອງຕ່າງໆ ມາ
ສ່ວຍຄຳຕັ້ງຫລວງຫລາຍ ຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ. ຊາວບ້ານທີ່ຢູ່ໃນວັດ
ໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍເວົ້າເສີມຕໍ່ວ່າ:

"ມີຫລາຍເມືອງໃນໃຕ້ລຸ່ມຟ້ານີ້ ມາຂຶ້ນສ່ວຍຕໍ່ເມືອງຈຳ
ປາ, ຕົວຢ່າງພວກຄາຂຽວ ທີ່ຢູ່ ເຂດພູແຜງມ້າ, ພວກນີ້ທຽວໄປ
ຮອດເມືອງແກນ, ເມືອງຍ່າເຍີ, ໄປຮອດເມືອງຍັກ. ພວກ ເຂົາ
ທຽວໄປມາແບບຄົນກໍໄດ້ ແບບເຫາະເຫີນໄປກໍໄດ້."

ເມື່ອມີຜູ້ເວົ້າຮອດເມືອງຍັກ ມະຫາເກນເລີຍສວຍໂອ
ກາດສັກຖາມຕື່ມອີກ ເພື່ອຊອກຮູ້ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບທີ່ຢູ່ຂອງ

ພວກຍັກ. ເຈົ້າຫົວຄູຊີ້ແຈງວ່າ :

" ຟາກເຂດຂອງພວກຄາຂຽວໄປພຸ້ນ ແມ່ນເຂດແດນຂອງຍັກໃຫຍ່ໂຕຊື່ວ່າກຸມພັນ. ມັນເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພະຍາເວດສຸວັນ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມຂອງຍັກ ທີ່ຢູ່ເມືອງຈາຕຸມ. ມັນມີລິດເດດເກັ່ງກ້າພໍປານກັບພະນາລາຍພຸ້ນໃດ ! "

ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ ມະຫາເກຸນ ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ :

" ຕາມທີ່ເຈົ້າຫົວຄູເລົ່າມານີ້ ເຫັນວ່າກົງກັບຂ່າວທີ່ມີຍັກໄປລັກເອົານາງສຸມຸນທາ ນ້ອງສາວຄົງໆຂອງພະຍາແຫ່ງເມືອງເປັງຈານ. ຍັກໄປລັກເອົາຕອນມີມະໂຫລະສິບຢູ່ສວນອຸທິຍານ, ຈົນຮອດດຽວນີ້ ຍັງບໍ່ຮູ້ຂ່າວຄາວຂອງນາງເລີຍ. ຜູ້ເປັນອ້າຍໂສກເສົ້າຫງ່ວມເຫງົາຫລາຍ ເພາະຄິດຫວ່າງອາໄລຫານ້ອງ, ດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງປະລະເມືອງແລ້ວອອກນໍາຊອກຫານ້ອງສາວ. ອັນສໍາແຕ່ຄົນທໍາມະດານີ້ ຊິໄປສູ່ຮົບຕົບຕິເອົາຄົນຊິໄດ້ບໍ່ ? "

ຕໍ່ເລື່ອງນີ້ ເຈົ້າຫົວຄູອະທິບາຍວ່າ : "ຄົນທໍາມະດາບໍ່ສາມາດທໍາການຕໍ່ສູ້ເອົາຄົນໄດ້ດອກ ຕ້ອງແມ່ນຫນ່ພະໂພທິຍານ ຜູ້ເປັນເຊື້ອວົງພະພຸດທະເຈົ້າ ທີ່ມີລິດເດດ ພໍປານພະອິນ ພຸ້ນຈຶ່ງຊິເອົາຄົນໄດ້. "

ພະໂພທິຍານ : ຜູ້ບັນລຸທໍາສູງສຸດ ຫລື ຕັດສະຮູ້ແລ້ວຈະເປັນພະພຸດທະເຈົ້າ.

ພະເກຣລະທັງສອງ ສິນທະນາກັນຫລາຍເລື່ອງ ຈົນ
ເຖິງເວລາຄ່າມືດ ແລ້ວກໍພາກັນໄຕ້ທູບທຽນໄຫວ້ພະສຸດມົນ
ແລ້ວເຂົ້ານອນ.

ພະຍາກຸສະລາດຕ່າວຄືນເມືອງ

ແສງຕາເວັນສອງພັນພູຂຶ້ນມາເຫນືອຟ້າເມືອງຈໍາປາ
ສຽງຕີກັງສະດານ ບອກເວລາບິນບາດ, ພະສົງສາມະເນນ
ພາກັນອອກຈາກວັດນັ້ນວັດນີ້ ຍ່າງເປັນແຖວໄປບິນບາດ ຕາມ
ຄຸ້ມຕ່າງໆ ມະຫາເກຸນກຸສະລາດຍ່າງໄປ ຮອດຄຸ້ມອັນເປັນ
ທີ່ຢູ່ຂອງນັ້ນທະເສດກີ ຜູ້ມີລູກສາວເຈັດຄົນ ທີ່ພວມເປັນສາວ
ເຕັມຄົງ, ຜູ້ຫລ້າເອີ້ນກັນວ່ານາງລຸນ. ພວກນາງພ້ອມກັນມາບິນ
ບາດທຸກວັນເປັນປະຈໍາ, ແຕ່ລະຄືນມີຜົວພັນຜ່ອງໃສຂາວ
ນວນປານກີບດອກບົວບານ, ຜົມດໍາເຫລື້ອມປານນິນ, ຮ່າງຄົງ
ກົມກ້ຽງປະດັບດ້ວຍ ສາຍສັງວານເຫລື້ອມຍິບຍັບ. ທັງເຈັດ
ນາງບ່ຽງຜ້າສະໃບສີດອກຄໍາ ເຂົ້າກັບວາດຊົງອ່ອນຊ້ອຍ

ກັງສະດານ : ລະຄັງວົງເດືອນຮູບມົນໆຄືເດືອນເພັງ.

ຍິ້ມນ້ອຍໆພໍງາມ ທ່າທາງສະ ຫງຽມຄ່ຽມຄົມ. ມື້ນີ້ພວກນາງ
ໄດ້ຕັກບາດໃຫ້ທ່ານແດ່ຄູບາຕ່າງແດນອົງໜຶ່ງ ຊຶ່ງພວກນາງ
ບໍ່ໄດ້ຄິດຫຍັງເລີຍເປັນພິເສດ ກືວ່າເປັນການປະກອບກິດຈະວັດ
ປະຈຳວັນທຳມະດາ. ແຕ່ວ່າ ທຸກອິລິຍະບົດຂອງພວກນາງເປັນ
ພາບປະທັບ ຢູ່ໃນຄວາມຊົງຈຳຂອງມະຫາເກນ ຕະຫລອດເວ
ລາ.

ພາຍຫລັງ ການບິນບາດເຊົ້າວັນນັ້ນ ມະຫາເກນກໍຕັດ
ສິນໃຈຕ່າວຄືນເມືອງເບັງຈານ ໄວກວ່າທີ່ຄາດຄະເນໄວ້. ເພິ່ນ
ເຂົ້າໄປສັ່ງລາເຈົ້າຫົວຄູ ແລ້ວກໍອອກເດີນທາງ ໂດຍມຸ່ງຫນ້າ
ໄປຍັງຂົວຂ້າມແມ່ນ້ຳສາຍໜຶ່ງ, ຂົວນີ້ຍາວຫ້າຮ້ອຍວາ ປາກົດ
ຕົວຂຶ້ນມາຍ້ອນການອະທິດ ການເນລະມິດຂຶ້ນໄວ້ ໂດຍພະພົມ
ເມື່ອຄັ້ງປາງປະກົມ. ຢູ່ໃກ້ຫັ້ນມີນ້ຳສ້າງແກ້ວ ຊຶ່ງຜູ້ຄົນມັກ ສຽງ
ຫວາຍເບິ່ງບຸນວາດສະຫນາ ໂດຍສ່ອງເບິ່ງເງົາໃນນ້ຳແລ້ວ
ຈະປະກົດເຫັນເສັ້ນຊາຕາຊີວິດ, ຜູ້ທີ່ສຽງຫວາຍເບິ່ງຄູ່ຊີວິດ ກໍຈະ
ເຫັນຮູບຜູ້ເປັນຄູ່ຮັກ ປາກົດຕາມຫນ້ານ້ຳນັ້ນ. ເມື່ອໄປຮອດບໍ
ລິເວນດັ່ງກ່າວ ມະຫາເກນກໍໄປສ່ອງເບິ່ງນ້ຳສ້າງ ແລະ ເຫັນ
ຮູບນາງລຸນ ປາກົດເດັ່ນ, ສ່ວນເອື້ອຍທັງຫົກນັ້ນ ປາກົດໃຫ້ເຫັນ
ຢູ່ໄກໆ ຄືຈັ່ງວ່າໄກເປັນຫລາຍໂຍດ.

ການເດີນທາງຕ່າວຄືນ ເປັນໄປຢ່າງເຮັ່ງຮີບ, ຜ່ານທົ່ງ
ນາ ແລ້ວເຂົ້າສູ່ປ່າໄພຫນາ ທ່າມກາງສຽງນົກຮ້ອງກ້ອງດົງ,
ດອກໄມ້ປ່າສິ່ງກິ່ນຫອມຫວນ ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈມະຫາເຖນປັ່ນ ປ່ວນ
ເອົ້າອັ່ງ ເພາະມີທັງຄວາມຄິດຫ່ວງຫນ້າຫ່ວງຫລັງ, ທັງຢາກ
ຫົວ ທັງຢາກໄຫ້ທ່ຽງກັນ, ຜ່ານປັ່ນເດີນທາງອັນຍາວໄກ ໃນທີ່ສຸດ
ເພິ່ນກໍມາຮອດເຂດແດນເມືອງເປັງຈານ.

ຂ່າວກ່ຽວກັບ ການຕ່າວຄືນມາຂອງມະຫາເຖນກຸສະ
ລາດ ດັ່ງໄປຮອດເມືອງເປັງຈານ ດັ່ງນີ້ ນາງຈັນທາຜູ້ເປັນແມ່
ເມືອງ ຈິ່ງສັ່ງໃຫ້ຈັດໂຮມໄພ່ພົນ ພ້ອມດ້ວຍຊ້າງ ມ້າ ອອກໄປ
ຕ້ອນຮັບ ບັນຍາກາດພົດພື້ນຊື່ນບານ ປົກຄຸມໄປຫົວເມືອງອີກ
ເທື່ອຫນຶ່ງ ພໍປານວ່າ ພະອິນ ພະພົມໄດ້ໄຜດໃຫ້ຝົນຕົກລົງ ມາສູ່
ພື້ນດິນ ພາຍຫລັງທີ່ແຫ້ງແລ້ງຕິດຕໍ່ກັນຫລາຍປີ. ຂະບວນ
ໄພ່ພົນຫລັງອອກຈາກເມືອງເປັນສາຍຍາວຍືດ ໂດຍມີນາງຈັນ
ທາ ເປັນຜູ້ນຳພາອອກໄປ. ຂະ ບວນໄປຢຸດລົງຕໍ່ຫນ້າມະຫາເຖນ
ເພື່ອນ້ອມນະມັດສະການ, ທຸກຄົນກໍມີຂາບໄຫວ້ ທັງຫລັງນ້ຳ
ຕ່າດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕົ້ນໃຈ ທີ່ເຫັນກະສັດຂອງຕົນກັບຕ່າວຄືນມາ.
ມະຫາເຖນຖາມສະບາຍທຸກສຸກ ກັບອອກຕົນຍາດໂຍມດ້ວຍ
ຄວາມເບີກບານສຳລານໃຈ. ຝ່າຍຜູ້ໄປຕ້ອນຮັບກໍສະແດງ
ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເຕັມປ່ຽມໄປດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ແລະ
ຄວາມນອບນ້ອມຄາລະວະ ໂດຍກ່າວວ່າບ້ານເມືອງຍາມທີ່
ຂາດພະອົງນັ້ນ ມັນຄືດັ່ງຕົ້ນໄຮທີ່ຢູ່ແຄມຝັ່ງນ້ຳໄຫລ ມີແຕ່ຄອງ

ວັນເວລາທີ່ຈະລົ້ມລົງໃນຂະນະໃດຂະນະໜຶ່ງ, ມັນຄືດັ່ງແຫລວ
ໃຫຍ່ ໂຕເກັ່ງກາດ ທີ່ຖືກຫລົກປົກອອກຫມົດແລ້ວ ນຳໄປປະ
ໄວ້ທຳມາກາງຂີ້ຕົມ, ມັນຄືດັ່ງແຜ່ນດິນທີ່ຂາດແສງຕາເວັນ ຍ່ອມ
ປົກຄຸມໄປດ້ວຍຄວາມມືດມົນອົນທະການ.

ບັນຍາກາດການຕ້ອນຮັບ ມີຊີວິດຊີວາ, ມະຫາເຖນຂຶ້ນ
ແຍ່ງຊ້າງ ແລ້ວຂະບວນແຫ່ ກໍມຸ່ງຫນ້າເຂົ້າສູ່ໃນເມືອງ. ທຳ
ອິດພະອົງໄປພັກຢູ່ວັດໃຫຍ່, ພວກເສນາມຸນຕິກຳພາກັນມາຫ້ອມ
ລ້ອມ ເພື່ອຂາບໄຫວ້ ແລະ ກຳມຂ່າວຄາວກ່ຽວກັບນາງ ສຸມຸນ
ທາ. ມະຫາເຖນເລົ່າວ່າ ນັບແຕ່ອອກຈາກເມືອງໄປ ເປັນເວລາ
ດົນນານ ໄດ້ຜ່ານໄປຫລາຍຂົງເຂດ ແລະ ໄປຮອດເມືອງຈຳປາ.
ເມືອງນີ້ຕິດຕໍ່ພົວພັນ ກັບຫລາຍເມືອງຫລາຍເຊື້ອຊາດ ອັນມີ
ເມືອງແມນ, ເມືອງມ່ານ, ເມືອງຫໍ້, ຕະຫລອດຮອດເມືອງຟ້າຕໍ່
ອັນເປັນແດນຜີ ເປັນທີ່ເລົ່າລືກັນມາວ່າ ຟາກເຂດນັ້ນໄປອີກ
ແມ່ນແດນຂອງພະຍາຍັກ. ນາງສຸມຸນທາອາດຊິຕຶກໄປຢູ່ແດນ
ຂອງພວກຍັກພຸ້ນ. ເປັນ ເລື່ອງສຸດວິໄສທີ່ຄົນທຳມະດາຈະໄປນຳ
ເອົາຄືນມາໄດ້, ແຕ່ເຈົ້າຫົວຄູຢູ່ວັດແຫ່ງໜຶ່ງ ທີ່ເມືອງຈຳປາ
ບອກວ່າ ກ້າມີເຊື້ອແນວເປັນຫນ່ວຍພະໂພທິຍານ ກໍສາມາດໄປ
ຜາບຍັກລົງແລ້ວ ເອົານາງຄືນມາໄດ້.

ມະຫາເຖນເລົ່າເຫດການຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ພົບພໍ້ ແລະ ຊື້ແຈງ
ຈຸດປະສົງຂອງພະອົງໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້. ບັນດາເສນາມຸນຕິຕ່າງ ກໍຟັງ

ດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນສົນໃຈ ແລະ ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ທີ່ຈະປະຕິ
ບັດ ຄຳສັ່ງເພື່ອໃຫ້ເກີດດອກອອກຜົນ.

ຊາວເມືອງເບິ່ງຈານທີ່ເຄີຍປະສົບ ພາວະເວັ້ນຫວ່າງ ກະ
ສັດມາໄລຍະຫນຶ່ງ ມາບັດນີ້ ເຂົາເຈົ້າປາກຸະຫນາຢ່າງແຮງກ້າ
ໃຫ້ພະອົງກັບຄືນສູ່ລາຊະບັນລັງອີກ. ດັ່ງນີ້ ມະຫາເກນກຸສະ ລາດ
ຈິ່ງຈຳຕ້ອງລາສິກອອກມາ ເພື່ອຈະເປັນພະຍາຄອງ ເມືອງຕາມ
ເດີມ. ເພື່ອເປັນສິລິມຸງຄຸນ ແລະ ເປັນໄປຕາມຮີດຄອງປະເພນີ,
ພວກເສນາອາມາດຕະຫລອດໄພ່ພົນ ກໍພ້ອມກັນຈັດພິທີອຸ
ປະພິເສກຫົດສົງໃຫ້ພະອົງຂຶ້ນສະເຫວີຍລາດ ຢ່າງສະຫງ່າ
ຜ່າເຜີຍ. ວັນນັ້ນ ເປັນວັນສຸກ ເວລາງາຍອັນເປັນຍາມໄຊຊະ
ໂຊກ, ກອງຕຸລີຍາງບັນເລງເພງສຽງກ້ອງສະນັ້ນ, ສຽງກອງຕະ
ໂພນ ແລະກອງຫາງດັງກ້ອງໄປໄກ ປະສານເຂົ້າກັບສຽງສັງ,
ສຽງພິນ, ສຽງໄຄ້, ສຽງແຄນ ແລະ ສຽງຂຸ່ຍ ປຸກໃຫ້ຫມົດ
ເມືອງຕື່ນຂຶ້ນມີຊີວິດຊີວາ. ພະຍາກຸສະລາດຂຶ້ນຂີ້ຊ້າງຊີ້ວາ
ພາຍຂວັນ ຊຶ່ງປະດັບປະດາດ້ວຍລູກແກ້ວມະນີ ສີຮຸ່ງໃສທີ່
ຮ້ອຍເປັນເສັ້ນ ແລະ ແຂວນໄວ້ເປັນຮາວຕາມສອງຂ້າງໂຕຊ້າງ,
ເສັ້ນສາຍຄຳຂຶ້ນຜ່ານໄປທາງທ້າຍ, ງາປະດັບດ້ວຍປອກຄຳສຸບ
ລຽນກັນກຶ່ງ ນາງຈັນທາຂຶ້ນຂີ້ຊ້າງກ່າວ ຊີ້ວາມະນີນິນ ຊຶ່ງ
ຕົນ ໂຕ ປະດັບ ດ້ວຍດາວຄຳ ເຮັດເປັນຮູບນາກຢູ່ທັງສອງຂ້າງ.

ຊ້າງກ່າວ : ຊ້າງຫນຸ່ມພວມຫັນມັງ

ສ່ວນພວກນາງສະຫນົມຫລາຍຄົນ ຂຶ້ນຂີ້ຊ້າງຟັງ ແລ້ວຂະ
ບວນແຫ່ກໍ່ມຸ່ງຫນ້າສູ່ສະຫນາມໄຊ ໂດຍມີພວກທ້າວຂຸນຂີ້ມ້າ
ກືແສ້ ຄອຍລະວັງຮັກສາຄວາມສະຫງົບຕາມຫົນທາງ ຊຶ່ງປູ
ດ້ວຍແພລາຍ, ບໍ່ດົນຂະບວນແຫ່ກໍ່ມາຮອດສະຫນາມໄຊ ຊຶ່ງ
ໄດ້ຮັບການກະກຽມໃຫ້ສະຫງ່າງາມຈະເລີນຕາ ປະດັບປະດາ
ດ້ວຍເສດ ຕະສັດສີເຫລືອງເຫລື້ອມ. ພະຍາລິງຈາກຫລັງຊ້າງ
ແລ້ວເຂົ້າສູ່ຫໍສົງ ໂດຍມີພາມພາພະອົງ ໄປນັ່ງລົງເທິງອາ
ສະນະທີ່ເຮັດດ້ວຍແກ້ວ ຢູ່ໃຕ້ຮາງລິນຄໍາ. ເມື່ອພະອົງນັ່ງຮຽບ
ຮ້ອຍ ແລ້ວສຽງກອງກໍ່ດັງຂຶ້ນຕັ້ງໆ. ພະເກຣລະຜູ້ໃຫຍ່ກືເອົາ
ກະອອມນ້ຳຫອມ ກຸອກລົງຮາງລິນ ເປັນການ ເລີ່ມຕົ້ນຫົດສົງ.
ຕໍ່ຈາກນັ້ນກໍ່ແມ່ນບັນດາເສນາມຸນຕີ ແລະ ບໍລິວານທັງຫລາຍ
ທໍາການຫົດ ສົງຕໍ່ໆກັນມາ. **ນ້ຳຄັນທະເສນ** ໄຫລລົງຮາງ
ລິນສິ່ງກິ່ນຫອມກຸ່ມໄປທົ່ວຜາສາດລາຊະວັງ. ໄພ່ພົນທີ່ມາຮ່ວມ
ພິທີຢ່າງຄັບຄາຫນາແຫນ້ນ ຮ້ອງສິ່ງສຽງສາທຸກການດັງຟົດສະ
ນັ້ນ. ຂະນະທີ່ ການຫົດສົງດໍາເນີນໄປນີ້ ກໍ່ມີການຫວ່ານກັນລະ
ພິກ ໂດຍໃຊ້ເງິນຄໍາເປັນຈໍານວນຫລວງ ຫລາຍ,
ຜູ້ຄົນພາກັນຍາດແຍ່ງ ເອົາໃຜເອົາລາວ ຈົນມີຜູ້ສິ້ນເຂ່ຍ
ປະຮາງຄືງເປົ່າເປືອຍໄປ ກໍ່ມີ.

ຊ້າງຟັງ : ຊ້າງແມ່

ຄັນທະເສນ : ນ້ຳຫອມ

ເມື່ອການຫົດສົງສໍາເລັດລົງ ພະອົງກໍອອກມານັ່ງທີ່ບັນ
ລັງຄໍາ ທ່າມກາງສຽງດົນຕີ ເສບງັນ ດັງລະງົມພໍປານເມືອງສະ
ຫວັນ. ຜູ້ຄົນທີ່ມາເຝົ້າແຫນແຫ່ ເຕັມໄປທົ່ວຫ້ອງອັນກວ້າງໃຫຍ່.
ນັບເປັນພິທີໃຫຍ່ໂຕມະໂຫລານ ຊຶ່ງມີຄວາມຫມາຍສໍາຄັນ ຕໍ່
ຊາວເມືອງເປັງຈານເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ພວກພາມຍົກມືຂຶ້ນເປັນ
ຊອນລອນທັງກ່າວຄໍາກະຫວາຍພອນໄຊ, ພວກເສນາມຸນຕີນ້ອຍ
ໃຫຍ່ຫລັງໄຫລ ເຂົ້າໄປກະຫວາຍທຽນຈົນຄົບ ແລ້ວພິທີກໍອັດລົງ.

ພະຍາກຸສະລາດຂຶ້ນສະເຫວີຍລາດ ເປັນເຈົ້າຄອງເມືອງ
ເປັງຈານສືບຕໍ່ໄປອີກດັ່ງເດີມ.

ບັນແຕ່ງດອງ

ນັບແຕ່ຂຶ້ນສະເຫວີຍລາດຄືນໃໝ່ນີ້ ເປັນຕົ້ນມາ ພະຍາກຸ
ສະ ລາດ ປາກົດວ່າຢູ່ກະເສມສໍາລານດີ, ແຕ່ໃນສ່ວນ ເລິກຂອງ
ຫົວໃຈແລ້ວ ພະອົງຄິດຄະນິງຫານາງທັງເຈັດ ບໍ່ມີຍາມເວັ້ນ
ຫວ່າງ, ຈິດໃຈປວດກະສັນດັນດີນ, ຍາມກິນຍາມນອນມີແຕ່ຄິດ
ອາວອນໂອ້ອາວຫາ.

ພະອົງເລົ່າຄວາມຈິງ ທີ່ໄດ້ໄປພົບເຫັນລູກສາວທັງ ເຈັດ
ຂອງເສດຖີຢູ່ເມືອງຈຳປາ ສູ່ພວກເສນາອາມາດຟັງວ່າພວກ
ນາງເຫລົ່ານັ້ນງາມປານນາງຟ້າ, ຜູ້ກົກຊື່ວ່ານາງປະທຸມມາ,
ຜູ້ນ້ອງຫລ້າຊື່ວ່ານາງລຸນ. ທ່າທາງກິລິຍາວາດແຕ່ງອົງຊົງ
ເພດຂອງພວກນາງ ສົມ ເປັນກຸລະສະຕິ ແລະ ເຫມາະສົມທີ່ຈະ
ເອົາມາເປັນມິ່ງມະເຫສີ, ພໍເປັນຄົນຊົນຊັ້ນພາມ ຊື່ວ່ານັ້ນທະ
ເສດຖີ ຊຶ່ງເປັນເຊື້ອວົງຜີ້ນ້ອງຂອງພະຍາກາມະທາຜູ້ເປັນ
ພະຍາ ປົກຄອງເມືອງຈຳປາ. ດັ່ງນີ້ ພະອົງຈິ່ງໂອ້ລົມກັບເສນາ
ອາມາດ ເກິ່ງຄວາມເຫມາະສົມ ແລະ ຄວາມເປັນໄປໄດ້ ທີ່ຈະສົ່ງ
ທູດໄປຂໍເອົານາງທັງເຈັດມາເປັນມະເຫສີ ເພື່ອຫວັງຈະມີບຸດ
ໄວ້ສືບແທນລາຊະບັນລັງໃນອະນາຄົດ. ພວກເສນາອາມາດ
ນ້ອຍໃຫຍ່ທັງຫລາຍ ຕ່າງກໍຍິນດີ ບໍ່ມີສິ່ງຂັດຂ້ອງໃດໆ ແລະ ຂັນ
ອາສາທີ່ຈະໄປເຈລະຈາຂໍເອົານາງມາໃຫ້ໄດ້ ຕາມຈຸດປະສົງ
ຂອງພະອົງ.

ເມື່ອເຫັນວ່າ ສະພາບການເປັນທີ່ອໍານວຍ ແລະ ໂອກາດ
ເຫມາະສົມມາຮອດແລ້ວ ພະອົງກໍສັ່ງໃຫ້ເສນາຜູ້ໃຫຍ່ ທີ່ຮູ້ຈັກ
ຮີດບ້ານຄອງເມືອງດີ ພິຈາລະນາເບິ່ງສິ່ງທີ່ຈະເອົາເປັນ
ເຄື່ອງບັນນາການໄປຍັງເມືອງຈຳປາ ເພື່ອສູ່ຂໍຕາມປະເພນີ
ໃຫ້ສົມກຽດ ແລະ ຊື່ສຽງ. ມີການ ຕົກລົງ ເອົາເຄື່ອງບັນນາການ
ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ ຊ້າງພັນໂຕ, ມ້າພັນໂຕ ງົວແມພັນຄູ່ກັບ
ທັງຄົນລ້ຽງສັດເຫລົ່ານີ້ ຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ນອກນັ້ນ ຍັງມີເງິນ ແລະ

ຄໍາຫນັກພັນຊັ່ງ ຂຸນຄອນ ແລະ ຂຸນສີໄດ້ຮັບການ ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້
ເປັນທູດໄປເຈລະຈາສູ່ຂໍ້ ແລະ ນໍາເຄື່ອງບັນນາການດັ່ງກ່າວໄປ
ຍັງເມືອງຈໍາປາ.

ເມື່ອໄດ້ລຶກງາມຍາມດີ ສອງຂຸນກໍພາຂະບວນອອກເດີນ
ທາງ ໂດຍມີໄພ່ພົນຮັກສາ ຄວາມປອດໄພໄປນໍາຈໍານວນພັນຄົນ.

ຂະບວນຊ້າໆເປັນແຖວຍາວ ຍ່າໆໄປເປັນຍວຍໆ ຕິດໆ
ຕໍ່ໆກັນ, ທັງຫມົດຂະບວນຫລັ່ງ ໄຫລອອກຈາກເຂດຕົວເມືອງ
ຜ່ານເຂດທົ່ງນາແລ້ວກໍເຂົ້າສູ່ເຂດປ່າໄມ້ດົງຫນາ, ມີຕົ້ນຄໍ້, ຕົ້ນ
ແຄຜາ, ຕົ້ນຍາງສູງຈົນ**ສຸດຍ້ຽມ** ດອກໄມ້ພວມບານເຮືອງເຮືອ,
ດອກງົບານເປັນສີແດງ ງາມເດັ່ນເດຍລະດາດຢູ່ທົ່ວ, ດອກ
ຄະຍອມບານເປັນສີເຫລືອງພວມຂຸຫລິ້ນລົງດິນ. ນົກກາເວົ້າ
ຮ້ອງສຽງດັງວ່ອນໆ ສະທ້ອນໄປທົ່ວປ່າ ເຮັດໃຫ້ສອງຂຸນຄິດ
ຮອດຄອບຄົວທີ່ປະລະໄລໄວ້ເບື້ອງຫລັງເປັນທີ່ສຸດ. ແນວໃດ
ກໍຕາມ ເພື່ອເຫັນແກ່ວຽກງານຕາມຫນ້າທີ່ ສອງຂຸນເວົ້ານໍາກັນ
ວ່າ ຕ້ອງຮີບຮ້ອນໄປໃຫ້ເຖິງຈຸດຫມາຍໄວໆ ເພາະເສັ້ນທາງ
ຍາວໄກ ແລະ ຢ້ານວ່າ ໄພ່ ພົນຈະຂາດເຂີນສະບຽງອາຫານ
ກ້າວໍາມີການຊັກຊ້າແກ່ເວລາໃຫ້ຍາວໄປ.

---

1 ຊັ່ງ ຫນັກ 80 ບາດ

ສຸດຍ້ຽມ : ແຫງນເບິ່ງຈົນສຸດຂີດເທົ່າທີ່ຈະແຫງນໄດ້

ເຖິງເວລາຄ້ອຍຄໍາລົງແລງ ສອງຂຸນປ່າວເຕືອນໃຫ້
ໄພ່ພົນພັກເຊົາເອົາແຮງ ຈັດການດັ່ງໄຟແຕ່ງກິນໃຫ້ແລ້ວ
ກ່ອນຈະຄໍາ, ອີກສ່ວນໜຶ່ງກໍຈັດແຈງແປງທີ່ພັກນອນແຮມຄືນ
ໄວ້ ຕາມກ້ອງຕົ້ນໄມ້ ຫລື ກ້ອງງ່ອນຜາ ແລ້ວກໍພັກຜ່ອນຊໍາ
ຊາຮອດມື້ເຊົ້າວັນໃໝ່ ແລ້ວຈິ່ງອອກ ເດີນທາງຕໍ່ໄປ. ຂະບວນ
ອັນຍາວຍືດຊຶ່ງມີທັງຄົນ ແລະ ສັດເດີນດຸ່ງຫນ້າມື້ຕິດມື້ຕໍ່, ຜ່ານ
ຫລາຍປ່າໂຄກ, ດົງຕຶບ ແລະ ຫ້ວຍຮອງຈົນນັບບໍ່ໄຂວ່, ເວລາ
ຜ່ານ ໄປເປັນເດືອນ ຈິ່ງມາເຖິງແຄມແມ່ນ້ຳຍົມ, ຈາກບ່ອນນີ້
ກໍແນມເຫັນເມືອງຈໍາປາ ຮຸ່ງເຫລື້ອມຍິບຍັບຢູ່ໃຕ້ທ້ອງຟ້າອັນ
ສົດໃສ. ຜູ້ເດີນທາງຕ່າງກໍໂລ່ງໃຈ ເພາະຈຸດຫມາຍປາຍທາງ
ປາກົດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າແລ້ວ. ອີກເທື່ອໜຶ່ງຂະບວນໄດ້ຢຸດເຊົາເປັນ
ຕອນສຸດທ້າຍກ່ອນທີ່ຈະນໍາສານເຂົ້າໄປຍັງຕົວເມືອງຂຸນຄອນ
ກັບຂຸນສີປິກສາຫາຮຸ່ນໍາກັນແລ້ວ ກໍພາຄະນະກຶສານມຸ່ງຫນ້າສູ່
ພະລາຊະວັງ ທາມກາງປະຊາຊົນຊາວເມືອງຈໍາປາມາຫຸ້ມ
ລ້ອມ ເບິ່ງຢ່າງຄັບຄັ້ງອັ່ງອໍ່, ຊາວເມືອງພາກັນແຕ່ງເພດ ດ້ວຍ
ອາພອນອັນສວຍງາມເປັນພິເສດ ແລະ ຕ້ອນຮັບແຂກເມືອງ
ດ້ວຍອັດທະຍາໄສອັນອົບອຸ່ນ. ພວກຜູ້ສາວກໍສິ່ງສຽງເວົ້າຢອກ
ໄຍຢ່າງມ່ວນຊື່ນກັບພວກຜູ້ບ່າວທີ່ຮ່ວມມາໃນຄະນະແຂກ
ເມືອງ. ສອງຂຸນຍ່າງອອກຫົວແກວ ໄປຍັງສໍານັກຂອງ ມະຫາ
ເສນາ ຜູ້ສໍາເລັດລາຊະການ ບ້ານເມືອງ ແລະ ແຈ້ງຈຸດປະສົງ
ຂອງການມາຢ້ຽມຢາມຄັ້ງນີ້ ໂດຍບອກວ່າ ພະຍາກຸສະ
ລາດຜູ້ຄອງເມືອງເບິ່ງຈານ ປະສົງຢາກໄດ້ລູກສາວທັງເຈັດ

ຂອງນັ້ນທະເສດກີ ໄປເປັນມະ ເຫສີ ເພື່ອຫວັງໄດ້ຜູ້ສືບຫນໍ່ແທນ
ແນວ ທີ່ເປັນເຊື້ອວົງກະສັດ ແຫ່ງເມືອງຈຳປາ, ອີກທັງຍັງເປັນ
ການສ້າງສະພານແຫ່ງມິດໄມຕີລະຫວ່າງສອງແຜ່ນດິນ
ນີ້ໃຫ້ຈະເລີນງອກງາມຕະຫລອດ ໄປຊົ່ວກາລະນານ. ເພື່ອຈຸດ
ປະສົງອັນສູງສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ພະຍາກຸສະລາດມີສານເກິ່ງ
ພະຍາກາມະທາ, ດັ່ງນີ້ ຈິ່ງຂໍໃຫ້ມະຫາເສນາຜູ້ເປັນກົກ ເປັນ
ເຄົ້າຊ່ວຍແນບນໍາ ແລະ ອໍານວຍໃຫ້ບັນລຸຜົນຕາມຄວາມມຸ່ງ
ມາດປາກຸະຫນາດັ່ງກ່າວນີ້ດ້ວຍ.

ຝ່າຍມະຫາເສນາສະແດງຄວາມຍິນດີ ທີ່ສອງແຜ່ນ
ດິນນີ້ມີນະໂຍບາຍຂອດຮັກຂອດແພງຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແລະວ່າ
ທີ່ສອງຂຸນກີສານມານີ້ ເປັນການກຶກຕ້ອງຕາມຮີດຄອງທີ່ປະ
ຕິບັດກັນມາແຕ່ບູຮານນະການແລ້ວ. ມະຫາເສນາພ້ອມທັງ
ຂຸນນາງຜູ້ໃຫຍ່ແຫ່ງເມືອງຈຳປານໍາເອົາ ເນື້ອໃນຂອງສານ
ແຈ້ງຕໍ່ພະຍາກາມະທາຢ່າງລະອຽດ. ພະອົງມີຈິດໃຈເບີກ
ບານມ່ວນຊື່ນ ແລະ ສັ່ງໃຫ້ນໍາແຂກເມືອງເຂົ້າພົບໃນວັນນັ້ນ
ແລ້ວມະຫາເສນາກໍແຕ່ງໃຫ້ຂຸນຈັນ ເສນາຜູ້ນ້ອຍພາແຂກ
ເມືອງເຂົ້າສູ່ຫໍສະຫນາມ ພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງບັນນາການຄົບຖ້ວນ
ເພື່ອທໍາພິທີກະຫວາຍທຽນແກ່ກະສັດ ຜູ້ຄອງເມືອງຈຳປາ.

ຂຸນຄອນ ແລະ ຂຸນສີ ແຕ່ງຕົວດ້ວຍເຄື່ອງນຸ່ງສີສົດໃສ
ພາກັນຂີ່ມ້າ ໂດຍມີຂຸນຈັນເປັນ ຜູ້ນໍາພາເຂົ້າໄປຍັງຫໍສະຫນາມ

ທ່າມກາງຜູ້ຄົນເຕັມບໍລິເວນ. ທັງສາມຂຸນລົງຈາກມ້າ ແລ້ວກໍ
ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງອັນກວ້າງຂວາງສະຫວາດສະເຫວີຍ. ຂຸນຄອນ
ແລະ ຂຸນສີເອົາເຄື່ອງບັນນາການອັນມີເງິນ ແລະ ແພໄຫມ
ມອບແກ່ມະຫາເສນາກ່ອນ, ແລ້ວຕໍ່ມາ ມະຫາເສນາກໍພາແຂກ
ເມືອງເຂົ້າກະຫວາຍທຽນແກ່ພະຍາກາມະທາ. ໃນການກະ
ຫວາຍທຽນນີ້ ນອກຈາກສານແລ້ວກໍມີເງິນຫນຶ່ງຫມື່ນ ແລະ
ຄໍາພັນກ່ອນ. ພະຍາກາມະທາໃຫ້ການຕ້ອນຮັບແຂກເມືອງ
ດ້ວຍອັດທະຍາໄສ ອັນດີຍິ່ງ ແລະ ກາມວ່າພະຍາກຸສະລາດ
ທີ່ສະເຫວີຍລາຊະສົມບັດຢູ່ເມືອງເປັງຈານພຸ້ນ ຍັງຢູ່ສຸກສະ ບາຍ
ດີບໍ່ ? ຂຸນຄອນຍົກມືໃສ່ຫົວແລ້ວຕອບໄປວ່າ : ເພິ່ນຍັງ
ຄຸ້ມຄອງປະຊາລາສະດອນ ດ້ວຍຄວາມຢູ່ເຢັນເປັນສຸກດີທຸກ
ປະການ, ແຕ່ເພິ່ນກໍຍັງມີຄວາມປະສົງທີ່ເຫນືອສິ່ງອື່ນໃດຢູ່
ບໍ່ເລີກບໍ່ແລ້ວ ນັ້ນກໍຄືຢາກໄດ້ນາງທັງເຈັດ ຊຶ່ງເປັນລູກສາວຂອງ
ນັນທະເສດກີ ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພະຍາ ໄປເປັນມິ່ງມະເຫສີ.
ດັ່ງນີ້ ຂ້ານ້ອຍຈິ່ງໄດ້ຂ້າມພູຂ້າມດອຍ ລ່ວງມາຮອດພີ່ ໂດຍນໍາ
ເອົາເຄື່ອງບັນນາການມາກະຫວາຍ ແລະ ຫວັງວ່າພະຍາ
ຈະກະລຸນາເຫັນດີຕາມປະສົງດັ່ງກ່າວດ້ວຍ.

ພະຍາກາມະທາຮັບຟັງເລື່ອງລາວ ດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນ
ດີ ແລະ ກາມວ່າ : ເມືອງເປັງຈານນັ້ນຂາດເຂີນເຊື້ອແນວ
ນາງກະສັດຊັ້ນບໍ່ ພວກເຈົ້າທັງສອງຈິ່ງຈໍາຕ້ອງດັນດີ້ນມາຮອດ
ແຫ່ງນີ້.

ຂຸນຄອນຕອບວ່າ : ຜູ້ສາວທີ່ເປັນເຊື້ອແນວຫນ່ວງກະສັດ
ກໍຫລາຍນັບເປັນພັນ ແຕ່ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີນາງໃດເປັນທີ່ພໍໃຈ
ຂອງເພິ່ນເລີຍ, ເພິ່ນແນມມາແຕ່ກ້າຝ່າຍເມືອງຈໍາປາພີ້ ຕະ
ຫລອດເວລາ. ກ້າພະຍາຕອບປະຕິເສດ ຫລື ສະແດງຄວາມ
ຂັດຂ້ອງແນວໃດແນວຫນຶ່ງ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄວາມຫວັງພັງທະ
ລາຍແລ້ວ ຈຶ່ງໃດພະຍາກຸສະລາດ ກໍຄົງດັ່ນດື່ນຫອດຫົວ
ຕາຍເປັນແນ່ແທ້. ໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ພະຍາກາມະທາກໍກ່າວ
ຕອບດ້ວຍອາລົມດີວ່າບໍ່ຂ້ອງບໍ່ຂີນ ແລ້ວບອກໃຫ້ເສນານໍາພາ
ແຂກເມືອງໄປຫານັ້ນທະເສດກີ ທັງມີຄໍາສັ່ງແນບນໍາ ໄປພ້ອມ
ວ່າບໍ່ໃຫ້ປະຕິເສດ, ແຕ່ໃຫ້ປູກແປງແຕ່ງຕາມຈຸດປະສົງທີ່ເວົ້າ
ມາ ໃນສານນັ້ນ.

ແລ້ວຕໍ່ມາ ຂຸນຈັນກໍພາແຂກເມືອງ ໄປຍັງຜາສາດຂອງ
ນັ້ນທະເສດກີ. ຫລັງຈາກລົມກັນພໍຮູ້ຈັກວ່າແມ່ນໃຜມາແຕ່ໃສ
ແລ້ວຂຸນຄອນກໍບອກຈຸດປະສົງທີ່ໄດ້ມາຮອດມາເກິ່ງຄັ້ງນີ້. ທໍາ
ອິດຝ່າຍນັ້ນທະເສດກີສະແດງຄວາມຂັດຂ້ອງໂດຍກ່າວວ່າ :

ອັນຫນຶ່ງ ພໍ່ກໍຮັກຍິ່ງພ້ຽງ ພະລັນເລືອດໃນອົກ
ຕູດັ່ງ ຄາວໄກສຸດ ບໍ່ວາງໄປໄດ້

ເມຍເສດກີເອງກໍເວົ້າວ່າ ລູກສາວທັງເຈັດນັ້ນປຽບຄື
ຫນ່ວຍຕາ ຊຶ່ງໃຫ້ຄວັກເອົາຫນ່ວຍຕາອອກໄດ້ຈຶ່ງໃດ.

ຝ່າຍຂຸນຄອນກໍບໍ່ລົດລະຄວາມພະຍາຍາມ ໂດຍອ້າງ
ເຫດຜົນຫລາຍປະການ ຄືໃຫ້ເສດຖີແນມເຫັນການໄກໄວ້, ຂໍ
ໃຫ້ຄິດວ່າ ເປັນການສ້າງສະພາບທອງທຽວໄຕ່ ເພື່ອໃຫ້ເມືອງ
ໃຫຍ່ສອງຝ່າຍກ້າ ມີຂັ້ນໃດແກ້ວກ່າຍກັນ.

ພາຍໃນເຮືອນຂອງເສດຖີມີພີ່ນ້ອງ ຈຸ່ມເຈື້ອມາຮ່ວມພັງ
ນໍາຫລາຍຄົນ, ທຸກຄົນເວົ້າອົບຮົມໃຫ້ສອງຜົວເມຍເສດຖີປະຕິ
ບັດຕາມ ທີ່ພະຍາກາມະທາສັ່ງແນະນໍາມາ ເພາະວ່າສາຍ
ແນນວາງມາແຕ່ພ້າແຕ່ແຖນແລ້ວ ຈິ່ງບໍ່ຄວນຂ້ອງຂີນ. ໃນທີ່ສຸດ
ຜົວເມຍເສດຖີກໍເອີ້ນລູກ ສາວທັງເຈັດມາຖາມ. ຜູ້ພໍ່ເວົ້າວ່າ
ພະຍາເມືອງເປັງຈານ ມີຄວາມປະສົງຢາກໄດ້ລູກຫມິດທຸກຄົນ
ໄປເປັນມະເຫສີ ພວກລູກຈະວ່າແນວໃດ ? ລູກສາວທັງເຈັດເວົ້າ
ວ່າ ສຸດແລ້ວແຕ່ພໍ່ແມ່, ຫາກພໍ່ແມ່ເຫັນດີ ພວກລູກກໍບໍ່ຊ້າງ
ຂີນຄວາມ.

ມັນທະເສດຖີຕັດສິນໃຈດ້ວຍຄວາມລໍາບາກ ເພາະມັນ
ເທົ່າກັບເອົາມິດຄົມໆມາຄວັກເອົາຕາຕົນເອງອອກ, ມັນສຸດ
ແສນທໍລະມານ ທີ່ພວກລູກໆຈະຕ້ອງ ມາພັດພາກຈາກພໍ່
ແມ່ໄປ, ແຕ່ໂດຍເຫັນແກ່ຄວາມສໍາພັນອັນດີງາມ ແລະຍິນຍົງ
ລະຫວ່າງສອງນະຄອນ ທ່ານຈິ່ງຍອມຍົກລູກສາວໃຫ້ໄປ, ສ່ວນ
ເມຍກໍຝືນໃຈທີ່ສຸດ ແຕ່ເມື່ອເຫັນວ່າມັນເປັນກຽດອັນສູງສຸດ
ທີ່ລູກສາວ ຂອງຕົນຈະໄດ້ເປັນມິ່ງມະເຫສີ ຈິ່ງສະຫລະໄປ ແຕ່

ນ້ຳຕາຂອງຄວາມເປັນແມ່ກໍ່ໄຫລອາບແກ້ມ. ນາງເວົ້າສັ່ງ
ສອນ ລູກໃຫ້ຮັກແພງກັນ ຢ່າກຶ້ມປະລະໄລກັນ, ໃຫ້ປະຕິບັດຕົນ
ຄຽມຄົມສຸຂຸມ, ຊອກຮຽນຮູ້ຮີດຄອງລາຊາ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ທຳຕົນຜິດ
ພາດ, ພ້ອມດຽວກັນນາງກໍ່ເວົ້າກັບສອງຂຸນຜູ້ເປັນທູດວ່າ ຈົ່ງ
ບອກພະຍາກຸສະລາດໃຫ້ສັ່ງສອນເອົາ ແນວໃດທີ່ພວກນາງບໍ່ຮູ້
ກ່ຽວກັບຮີດຄອງທຳນຽມໃນວັງ, ກ້າວ່າພວກນາງເຮັດຜິດ
ພາດ ປະການໃດ ຈົນບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ ກໍ່ຂໍໃຫ້ສິ່ງຄືນມາຫາ
ພໍ່ແມ່, ຢ່າໄດ້ລົງໂທດຫນັກຫນ່ວງເຖິງຂັ້ນຕາຍເລີຍ.

ສອງຂຸນຜູ້ເປັນທູດຮັບຄຳຕາມ ທີ່ພໍ່ແມ່ຂອງນາງທັງ
ເຈັດບອກ ແລ້ວຕໍ່ມາກໍ່ມອບ ເຄື່ອງບັນນາການ ອັນມີຄ່າມະຫາ
ສານ ຊຶ່ງພະຍາເມືອງເບິ່ງຈານເລືອກເພີ້ນສິ່ງມາ. ການປະ
ຕິບັດຫນ້າທີ່ຂອງຂຸນຄອນ ແລະຂຸນສີ ເປັນໄປຕາມຈຸດປະສົງ
ຢ່າງຮຽບຮ້ອຍດີທຸກປະການ.

ກ່ອນທີ່ນາງທັງເຈັດຈະອອກເດີນທາງໄປຍັງເມືອງເບິ່ງ
ຈານ ຜູ້ເປັນພໍ່ເຈັດແຈງແບ່ງສົມບັດໃຫ້ເທົ່າໆກັນທຸກຄົນ ຊຶ່ງ
ມີເງິນຄຳ, ສັດລ້ຽງ ແລະ ສາວໃຊ້ຈຳນວນນັບເປັນຮ້ອຍໆ. ໃນ
ມື້ອອກເດີນທາງ ພວກນາງກືທຽນເຂົ້າໄປຂາບລາພໍ່ແມ່ດ້ວຍ
ນ້ຳຕາໄຫລອາບແກ້ມ. ຜູ້ເປັນແມ່ເປັນຫ່ວງເປັນໃຍນຳລູກ
ຫລາຍທີ່ສຸດ ໂດຍສະເພາະນາງລຸນ ເພາະຍັງນ້ອຍ, ຈົ່ງບອກ
ໃຫ້ຜູ້ເປັນເອື້ອຍທັງຫລາຍ ເອົາໃຈໃສ່ເບິ່ງແຍງບອກສອນນ້ອງ.

ເວົ້າແລ້ວ ແມ່ກໍເປັນລົມສະຫລົບໄປ ຈົນຕ້ອງເຕືອດຮ້ອນຄົນ
ທັງເຮືອນ. ເພື່ອກອບກູ້ເອົາຊີວິດແມ່ຄືນມາ ມີການໃຊ້ຢຸກຢາ
ທັງຄາກາອາຄົມ ແລະ ນ້ຳມືນເປົ່າເປັນອິກກະທິກ, ໃນທີ່ສຸດ
ຜູ້ເປັນແມ່ກໍພື້ນຄືນມາ.

ການສັ່ງລາທີ່ເສົ້າສະຫລົດ ເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳຕາ ກໍມາ
ຮອດບັນພັດພາກຈາກໄປ, ນາງທັງເຈັດຂຶ້ນນັ່ງເທິງສະລຽງ ແພ
ໄຫມສອດດ້ວຍໄມ້ຄານສີເຫລືອງຄຳ ແລ້ວໄພ່ພົນກໍຫາມພວກ
ນາງອອກຈາກຕົວເມືອງໄປ ທ່າມກາງສຽງຮ້ອງໂຮຟົດພື້ນ
ຂອງຊາວເມືອງຈຳປາ ທີ່ມາເຝົ້າເບິ່ງຕາມສອງຂ້າງທາງ.

ຂະບວນແຫ່ໄປເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ສາລານອກເມືອງ ບ່ອນ
ພັກເຊົາໄພ່ພົນສ່ວນໃຫຍ່, ແລ້ວການເດີນທາງອັນຍາວໄກ
ຈິ່ງເລີ່ມຕົ້ນ ໂດຍມີຊ້າງມີມ້າເປັນພາຫະນະ, ໄພ່ພົນອີກສ່ວນ
ຫນຶ່ງ ຍ່າງເປັນແຖວຍາວຢຽດ ທັງຄອຍລະແວດລະ ວັງຮັກສາ
ຄວາມສະຫງົບ. ທັງຫມົດມຸ່ງຫນ້າກັບຄືນສູ່ເມືອງເປັງຈານ
ດ້ວຍບັນຍາກາດສົດຊື່ນສົມຫວັງ.

ການເດີນທາງກິນເວລາຫລາຍວັນ, ຜ່ານດົງຫລວງ,
ຂ້າມຫ້ວຍຮ່ອງ, ລຽບເຫວຊັນ, ໃນທີ່ສຸດ ກໍມາຮອດເຂດ
ຊານເມືອງເປັງຈານ. ຂຸນຄອນກັບຂຸນສີສັ່ງໃຫ້ຄືນຂີ່ມ້າໄວພະ
ລັນໄປບອກພະຍາກຸສະລາດ ຊາບລ່ວງຫນ້າກ່ອນ, ພະຍາ

ຜູ້ຄອງຄອຍດ້ວຍໃຈຈິດຈໍ່ມາເປັນເວລາດົນນານນັ້ນ ຕື່ນເຕັ້ນດີ
ໃຈຫາອັນປຽບບໍ່ໄດ້, ແລ້ວກໍສັ່ງໃຫ້ເສນາອາມາດທ້າງຫາຂະ
ບວນໄປຕ້ອນຮັບມ້າຂາວນັບເປັນຫມື່ນໂຕກຶກນໍາມາ ກະກຽມ
ແຕ່ງອານໃສ່, ມ້າຊື່ວ່າ ສິນທຸວາ ສໍາລັບ ພະຍາອີກຶກ
ແຕ່ງຢ່າງສະຫງ່າງາມ ອານປະດັບດ້ວຍດອກດວງຮູບດາວຄໍາ
ເຫລືອງເຫລື້ອມ, ພວກພ້ອນລະບໍາປະຈໍາລາຊະສໍານັກແຕ່ງ
ຕົວສີສິດໃສ, ທຸກຄົນຍື່ມແຍ້ມແຈ່ມໃສ ທີ່ຈະໄປຕ້ອນຮັບແຂກ
ຈາກແດນໄກ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກຽມພ້ອມແລ້ວ ພະຍາກຸສະ
ລາດກໍຂຶ້ນຂີ່ມ້າອອກໄປ ໂດຍມີເສນານັບຫມື່ນຂີ່ມ້າແທ່ ຄອຍ
ລະວັງຮັກສາເປັນແກວຍາວຍືດ, ຂະບວນຜ່ານທົ່ງນາຫລວງ
ແລ້ວຜ່ານປ່າເປົ້າ, ພື້ນຈາກບ່ອນນີ້ກໍພໍດີແນມເຫັນຊ້າງທີ່
ນາງທັງເຈັດຂີ່ມາ, ພະຍາກຸສະລາດຢຸດມ້າໄວ້ແລ້ວ ແນມເບິ່ງ
ດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ເປັນສຸກ, ຕໍ່ມາຂຸນຄອນ ແລະ ຂຸນສີ ເລັ່ງມ້າ
ເຂົ້າມາລາຍງານເຖິງຄວາມສໍາເລັດໃນການໄປສູ່ຂໍ ເອົານາງ
ທັງເຈັດຕະຫລອດຮອດການເດີນທາງ ທີ່ເປັນໄປດ້ວຍຄວາມ
ຮຽບຮ້ອຍ ຈົນກ້າວມາຮອດວັນນີ້. ແລ້ວພະຍາກໍຂີ່ມ້າເຂົ້າ
ໄປຫາພວກນາງ ແລະ ອວານເອົາຂະບວນເດີນທາງເຂົ້າສູ່
ຕົວເມືອງ. ຊ້າງ ແລະ ມ້າທັງໄພ່ພົນຫລັ່ງໄຫລເຂົ້າມາຈົນ
ອ້ງອໍເຕັມເມືອງ, ຊ້າງແຕ່ລະໂຕທີ່ພວກນາງຂີ່ມາ ໄປຢຸດທີ່
ເກີຍຂວາງ ເພື່ອໃຫ້ພວກນາງລົງ, ແລ້ວຂຸນຄອນກັບຂຸນສີ

ເກີຍຂວາງ : ບ່ອນທຽບຊ້າງສໍາລັບຄົນຂຶ້ນ ຫລື ລົງຈາກຊ້າງ

ກໍພາຍ່າງຊ້າໆ ເຂົ້າໄປ ຫາພະຍາກຸສະລາດ ທີ່ເຝົ້າເບິ່ງຢູ່ໃກ້ໆ
ຫັນ, ຕໍ່ມາພະຍາກໍພານາງທັງເຈັດເຂົ້າສູ່ຫໍພັກທ່າມກາງ
ບັນຍາກາດສົດຊື່ນແຈ່ມໃສ ທີ່ມີເສນານ້ອຍໃຫຍ່ ແລະ ບໍລິວານ
ທັງຫລາຍມາຮ່ວມຕ້ອນຮັບ.

ພະຍາກຸສະລາດບອກແກ່ພວກນາງວ່າ ຈະຈັດພິທີ
ອຸປະພິເສກ ຂຶ້ນເປັນມະເຫສີທັງເຈັດຄົນ ໃຫ້ມີຄວາມສຸກສະ
ເຫມີກັນ, ທຸກໆຄົນຈະໄດ້ຮັບເງິນຄໍາ ຈາກການສ່ວຍສາອາກອນ
ແລະ ຊັບສົມບັດອື່ນໆ ອີກຫລາຍຢ່າງ, ກ້າຍາມໃດຢາກກັບ
ເມື່ອຢາມພໍ່ແມ່ພີ່ນ້ອງກໍຈະຈັດໄພ່ພົນໄປສິ່ງ ແລະ ອໍານວຍ
ຄວາມສະດວກສະບາຍໃຫ້ທຸກປະການ.

ຫໍຫົດສິງໄດ້ຮັບການປະດັບປະດໍາ ຢ່າງສວຍງາມສະ
ດຸດຕາ, ເມື່ອຮອດສຶກງາມຍາມດີ ຫມໍໂຫນຂາບເຊີນໃຫ້ເລີ່ມ
ຕົ້ນພິທີ, ແລ້ວພະຍາກຸສະລາດກໍຈູງມືນາງທັງເຈັດເຂົ້າສູ່ຫໍຫົດ
ສິງ. ພວກນາງໄປນັ່ງລົງເທິງອາສະນະ ແລ້ວການຫົດສິງ
ດ້ວຍ**ນ້ຳອຸດຕະມະ** ເພື່ອເປັນສິລິມຸງຄຸນ ກໍດໍາເນີນໄປຊ້າໆ
ແຕ່ຄຽມຄົມ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກນາງກໍມານັ່ງອ້ອມພາຂວັນ
ເພື່ອຮັບພອນ ແລະ ຜູກຄໍຕໍ່ແຂນ, ສຸດທ້າຍ ພະຍາກຸສະລາດ

ນ້ຳອຸດຕະມະ : ນ້ຳທີ່ຜ່ານການສູດມົນ ອວຍພອນໃຫ້ຢູ່ເຢັນ
ເປັນສຸກ

ມອບວັດກຸສິ່ງຂອງສໍາລັບໃຊ້ໃນຫ້ອງ ທີ່ ເພື່ອໃຫ້ທັງເຈັດ ນາງມີ
ຊີວິດຢູ່ຢ່າງສະບາຍເຕັມທີ່ປາສະຈາກຄວາມທຸກກັງວົນໃດໆ.
ສ່ວນຂຸນຄອນ ກັບຂຸນສີ ກໍໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍ ທີ່ປະຕິບັດ
ຫນ້າທີ່ດ້ວຍຄວາມສໍາເລັດ, ທັງສອງໄດ້ຮັບການເລື່ອນຊັ້ນ
ຂຶ້ນເປັນເຈົ້າກົມ ຮຽກວ່າ ກົມມະຂຸນຄອນ ແລະ ກົມມະຂຸນສີ.

ພະຍາກຸສະລາດຄອງລາຊະສິມບັດຢ່າງເປັນສຸກ ໂດຍ
ມີມະເຫສີພາບດຽວກັນ 8 ຄົນ. ພະອົງຮັກແພງນາງຈັນທາ
ມະເຫສີຜູ້ເກົ່າ ແລະ ນາງທັງເຈັດ ມະເຫສີຜູ້ໃໝ່ດ້ວຍນ້ຳໃຈ
ກະລຸນາເທົ່າທຽມກັນ.

ທ້າວສິນໄຊ ເກີດ

ພະຍາກຸສະລາດຄິດຄະນິງຫານາງສຸມຸນທາ ຜູ້ເປັນນ້ອງ
ສາວ ບໍ່ມີຍາມຈິດຈາງຫວ່າງເວັ້ນ, ທຸກເວລານາທີ ພະອົງຄິດ
ຄົ້ນຫາວິທີກໍາຮາບປາບຍັກໃຫ້ປະລາໄຊ ແລ້ວເອົານ້ອງສາວ
ກັບຄືນມາເປັນມິ່ງບ້ານຂວັນເມືອງຕາມເດີມ. ເມື່ອໄດ້ມະເຫສີ
ຕື່ມອີກເຈັດຄົນ ຊຶ່ງເປັນເຊື້ອແນວກະສັດແຫ່ງເມືອງຈໍາປາດັ່ງນີ້
ພະອົງຫວັງວ່າ ຈະໄດ້ລູກຊາຍທີ່ມີລິດເດດເກັ່ງກ້າສາມາດ
ຜາບແພ້ພວກຍັກພວກມານທັງຫລາຍ. ພະອົງບອກມະ
ເຫສີທັງແປດວ່າ ໃຫ້ຕັ້ງໃຈອະທິດຖານວົງວອນເທບພະເຈົ້າ
ເພື່ອໃຫ້ສິ່ງຜູ້ປະເສີດເລີດລ້ຳມາເກີດນໍາ, ມະເຫສີຜູ້ໃດໄດ້ລູກ
ຕາມຄວາມປາກຸະຫນາດັ່ງກ່າວນີ້ ຈະໄດ້ເປັນເອກອັກຄະມະ
ເຫສີ.

ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ນ້ອມໄຫວ້ຫາພະອິນ ຂໍໃຫ້ສິ່ງ
ຜູ້ມີບຸນມາເກີດນໍາ ເພື່ອໃຫ້ເປັນຫນໍ່ພະໂພທິຍານໃນພາຍຫນ້າ.
ໃນຄໍາຄືນທີ່ສອງນາງທໍາການອະທິດຖານນັ້ນ ພະອິນຢູ່ເທິງ
ຟ້າຫລິງລົງມາຍັງໂລກມະນຸດ ແລະ ຮູ້ແຈ້ງເຖິງຄວາມ
ປາກຸະຫນາຂອງພວກນາງ ຈຶ່ງສົ່ງລູກສາມອົງລົງມາເກີດ

ໂດຍໃຫ້ສອງອົງເກີດໃນທ້ອງຂອງນາງລຸນ, ແລະ ຫນຶ່ງອົງ
ເກີດໃນ ທ້ອງຂອງນາງຈັນທາ. ຄືນນັ້ນ ເມື່ອນາງລຸນຫລັບໄປ
ກໍຝັນວ່າພະຈັນໄດ້ສະເດັດລົງມາ ຢູ່ຊື່ເທິງຫົວສິ່ງແສງຮຸ່ງ
ເຫລື້ອມໄປທົ່ວພິພິບ, ມືຂອງນາງລຸນ ຈັບງ້າວດວງໃສເປັນ
ປະກາຍມາບແມບ, ສ່ວນນາງຈັນທາຝັນວ່າ ໄດ້ຂີ່ຊ້າງເຜືອກ
ຂາວບໍລິສຸດແລ້ວຫນີອອກຈາກເມືອງໄປ. ພະຍາກຸສະລາດກໍ
ຝັນດີເປັນພິເສດ ຄືໃນບໍລິເວນລາຊະວັງປາກົດມີສະໄຫຍ່ເກີດຂຶ້ນ,
ມີດອກບົວສີແດງສາມດອກ ພວມບານເຮືອງເຮືອ ແລະ ສິ່ງ
ແສງຮຸ່ງເຫລື້ອມໄປຮອດເມືອງຟ້າ, ສ່ວນດອກອື່ນໆ ພວມ
ຈູມຈີເປັນຊອນລອນອ້ອມສາມດອກນັ້ນໄວ້.

ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ຕັ້ງທ້ອງກຶພາມານນັບ ແຕ່
ຄືນນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ. ສ່ວນນາງທັງຫົກກໍຕັ້ງທ້ອງໃນເວລາ
ດຽວກັນທັງຫມົດ.

ພະຍາກຸສະລາດເລົ່າຄວາມຝັນອັນປະຫລາດຕ່າງນັ້ນ
ສູ່ຄົນທັງຫລາຍຟັງ. ພວກເສນາ ຜູ້ໃຫຍ່ກ່າວວ່າ ຝັນແນວນີ້ ພະ
ອົງຈະໄດ້ລູກຊາຍຜູ້ປະເສີດສາມຄົນ, ເປັນຊາຍທີ່ມີລິດເດດ
ຜາບແພ້ສັດຕູຫມູ່ມານຈາກທຸກທິດທຸກທາງ. ພະອົງດີໃຈ
ເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ໄດ້ຟັງເລື່ອງອັນເປັນມຸງຄຸນ, ແຕ່ກໍຍັງຢາກຮູ້ວ່າ
ມະເຫສີຄົນໃດຈະໄດ້ລູກຜູ້ປະເສີດດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ພະອົງສັ່ງໃຫ້ຫມໍ
ໂຫນມາທຳນາຍເບິ່ງ ແລະ ພາຍຫລັງໄລ່ເລກດູມໍ ຕາມຫລັກ

ເກນເລກຫໍລະຄຸນ ແລ້ວຫມໍ່ໂຫນບອກວ່ານາງລຸນກັບນາງຈັນ
ທາ ຈະມີລູກຊາຍຜູ້ກ້າຫານລິ້ນໂລກມາເກີດນໍາ, ສ່ວນນາງ
ທັງຫົກຈະໄດ້ລູກຊາຍທີ່ຊົ່ວຊ້າເຫລືອປະມານ.

ຄໍາທໍານາຍຂອງຫມໍ່ໂຫນ ນໍາຄວາມຍິນດີມາສູ່ພະຍາ
ກຸສະລາດກັບມະເຫສີຄືນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນຢ່າງ
ລິ້ນເຫລືອ, ແຕ່ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ນາງທັງຫົກຊ້າມີແຕ່ຄວາມອັບ
ອາຍຂາຍຫນ້າ ແລະ ກືກຜູ້ຄົນຫຍໍ້ຫຍັນໄປທົ່ວເມືອງ, ຂ່າວ
ກ່ຽວກັບ ເລື່ອງທີ່ນາງທັງຫົກບໍ່ພໍ ໃຈຕໍ່ຄໍາທໍານາຍຂອງຫມໍ່ໂຫນ
ນັ້ນ ດັ່ງໄປຮອດຫູແມ່ຢາແຝດຄົນຫນຶ່ງ ທີ່ມັກເລາະລ່ອງໄປ
ຕາມໃນເມືອງ ເພື່ອສິ່ງຊອມຫາຜູ້ທີ່ຈະໃຫ້ສິນຈ້າງລາງວັນ.

ແລ້ວວັນຫນຶ່ງ ແມ່ຢາແຝດກໍເຂົ້າໄປຫານາງປະທຸມມາ
ຜູ້ເປັນເອື້ອຍຫມູ່ຂອງນາງທັງຫົກ, ການສົນທະນາແບບຊັບຊົມ
ດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ ດໍາເນີນໄປເປັນເວລາດົນນານ ຈົນ
ເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈກັນດີລະຫວ່າງສອງກ້າສອງຝ່າຍ, ແມ່ຢາແຝດ
ເຂົ້າໃຈແຈ້ງເຖິງຈຸດປະ ສົງຂອງພວກນາງທັງຫົກ ແລ້ວຍື່ມຢູ່ໃນ
ໃຈເພາະໄດ້ພໍ້ເຫຍື່ອສົມຄວາມປາກຸະຫນາ ແລະ ເວົ້າອວດ
ອ້າງຄວາມສັກສິດຂອງຢາແຝດຂອງຕົນວ່າ ສາມາດເຮັດໃຫ້

ເລກຫໍລະຄຸນ : ວິທີການຄິດໄລ່ເພື່ອເຮັດປະຕິທິນ ແລະ ທໍາ
ນາຍເຫດການຮ້າຍດີ ຕາມປີຈຸລະສັງກາດ.

ຄວາມຮັກລະຫວ່າງຊາຍ-ຍິງ ຈິດຈາງຫ່າງອອກໄປຍາມໃດກໍ
ໄດ້, ຫລືວ່າ ກຳມີຄົນຄຽດໃຫ້ກັນ ແລະ ຊັງກັນ ເຖິງຂັ້ນຢູ່ຮ່ວມ
ໂລກດຽວກັນບໍ່ໄດ້ ກໍສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຮັກຫອມກັນ
ໄດ້ຈົນລືມແລງລືມງາຍ. ແມ່ຢາແຝດວ່າ ບັນຫາຂອງນາງ
ທັງຫົກນີ້ ບໍ່ມີຫຍັງຫຍຸ້ງຍາກຈັກດີ ແກ້ໄຂຄາວດຽວກໍສຳ
ເລັດລຸລ່ວງ ສະດວກສະບາຍ, ຂໍພຽງແຕ່ເອົາຄຳແດງໆ
ໃສ່ມືໃຫ້ພໍເປັນກຳລັງໃຈ ເພື່ອໄປເສກເປົ່າຢາແຝດໃຫ້ມັນເຂັດ
ມັນຢ່າ ແລ້ວທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະເປັນໄປຕາມຈຸດປະສົງ. ທັງຫົກ
ນາງເວົ້າເປັນສຽງດຽວກັນ ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫໂກທາ ແລະ ຍິນ
ຍັນດ້ວຍຄວາມຫນັກແຫນ້ນວ່າ ຈະຕອບບຸນແທນຄຸນຢ່າງບໍ່ອັນ
ກຳແຜນການສຳເລັດຕາມຄາດຫມາຍ. ພວກ ນາງເຕັມໄປ
ດ້ວຍອາລົມເຄືອງແຄ້ນ ທີ່ຢູ່ດີໆ ກໍມີຜູ້ມາກ່າວຫາວ່າ ເປັນຄົນ
ຕໍ່າຊ້າຈັງໄຮ ຈົນກືກຫຍ້ຫຍັນ ນິນທາຈາກຄົນທົ່ວທັງເມືອງ.

ເມື່ອໄດ້ໂອກາດ ແມ່ຢາແຝດຜູ້ເຕັມໄປດ້ວຍເລ່ຫລ່ຽມ ກໍ
ຈອບມອງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງອາບນ້ຳຂອງພະຍາກຸສະລາດ ແລ້ວ
ເອົາຢາແຝດໃສ່ລົງໄປໃນໄຫນ້າ. ພິດຕິກຳດັ່ງກ່າວນີ້ ດຳເນີນ
ໄປດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ອື່ນໃດສັງເກດເຫັນ
ເລີຍ. ພໍຮອດຍາມອາບນ້ຳພະຍາ ກໍເອົາບວຍຄຳຕັກນ້ຳ ໃນໄຫ
ອາບຕາມປົກກະຕິ. ເມື່ອຫົດນ້ຳໄປໄດ້ຫລາຍບວຍ ພະອົງກໍຮູ້ສຶກ
ແປກຕ່າງໃນຈິດໃຈ, ມັນເປັນຄວາມຫຸ່ມຮ້ອນປັນປ່ວນ ຫົວໃຈອັ່ງ
ແຫນ້ນໄປດ້ວຍຄວາມຊັງ ຄວາມບໍ່ໄວ້ເນື້ອເຊື້ອໃຈນາງຈັນທາ

ແລະນາງລຸນ. ຂະນະດຽວກັນພະອົງກັບຮູ້ສຶກເປັນຫ່ວງ ກັງ
ວົນນໍາພວກນາງທັງຫົກ ຊຶ່ງຫມໍ່ໂຫນເຄີຍທໍານາຍໂຊກຊາ
ຕາໄວ້ໃນແງ່ບໍ່ດີບໍ່ງາມ.

ອາການປະຫລາດຕ່າງຂອງພະຍາ ດໍາເນີນໄປຕະຫລອດ
ມື້ ແລະ ບໍ່ມີທໍາຈະຢຸດເຊົາລົງໄດ້, ດັ່ງນີ້ ພະອົງຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້
ຫມໍ່ໂຫນມາໄລ່ເລກດູມໍ່ເບິ່ງຄືນໃຫມ່. ນາງທັງຫົກສວຍໂອກາດ
ນີ້ ກ່ອນທີ່ຫມໍ່ໂຫນຈະເຂົ້າໄປຍັງຜາສາດຂອງພະຍາ ໂດຍເອົາ
ຄໍາຍັດໃສ່ມືໃຫ້ຫມໍ່ໂຫນ ທັງຊັບຊຶ່ມ ບອກວ່າ ໃຫ້ເວົ້າແຕ່ແນວດີ
ເປັນມຸງຄຸນກ່ຽວກັບພວກນາງທັງຫົກ.

ຕໍ່ຫນ້າພະຍາກຸສະລາດ ແລະທໍາມາກາງເສນາອາມາດ
ຫມໍ່ໂຫນທໍາທໍາຄິດຫນັກ, ໄລ່ ເລກຫລາຍຫລົບຫລາຍຕ່າງ
ແລ້ວກ່າວຂຶ້ນວ່າ : " ຂ້ານ້ອຍອີງຕາມເລກອອກມາ ເຫັນວ່າ
ຊາຕາຂອງນາງທັງຫົກນັ້ນດີ, ສ່ວນນາງຈັນທາກັບນາງລຸນບໍ່ມີ
ໂຊກ ຄືດັ່ງທີ່ທໍານາຍໄວ້ແຕ່ກ່ອນ, ທີ່ຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍ
ຄືກຸມມານໃນທ້ອງຂອງນາງທັງສອງນີ້ ຈະບໍ່ມີຮູບໂສມຄື ມະນຸດ
ທົ່ວໄປ, ແຕ່ຈະເປັນສັດປະຫລາດໂຕເຮື້ຮ້າຍ "

ໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນພະຍາກຸສະລາດຮູ້ສຶກບໍ່ດີໃຈ ແຕ່ກໍເຮັດຫຍັງ
ບໍ່ໄດ້ໃນເວລານີ້ ຕ້ອງຄອຍໃຫ້ ວັນເວລາ ເປັນສິ່ງຕັດສິນ ເພາະ
ຫມໍ່ໂຫນກໍກ່າວໄປຕາມເລກມໍ່ທີ່ອອກມາ, ພະອົງກໍໃຫ້ມະເຫ

ສີແຕ່ລະຄົນປະສູດລູກອອກມາສາກ່ອນ ແລ້ວຫລັກການຕົວ
ຈິງກໍຈະພິສູດຕົວມັນເອງ.

ເວລາຜ່ານໄປ ຈົນລ່ວງຮອດເດືອນຫົກອອກໃຫມ່ຄໍ່າ
ຫນຶ່ງ ອັນເປັນເວລາກຶພາຄົບເກົ້າເດືອນ ຂອງມະເຫສີທັງຫມົດ.
ນາງລຸນເປັນຜູ້ທໍາອິດເຈັບປວດທ້ອງຈ້າວໆ ແລ້ວລູກກໍອອກມາ,
ຮູບໂສມເປັນຫອຍສັງ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນອັນມີແມ່ລ້ຽງ ຫມໍ່ຕໍາແຍ
ແລະ ນາງສະຫນົມທັງຫລາຍປະຫລາດໃຈ ອ້າປາກມືນຕາ
ກວ້າງ, ຕໍ່ມາສຽງເວົ້າກໍາວຂວັນທີ່ບໍ່ເປັນມຸງຄຸນ ກໍດັງເປັນ
ແຊວໆ.

ຂະນະທີ່ສຽງເນືອງນັ້ນບໍ່ທັນມີດງຽບລົງນັ້ນ ນາງລຸນກໍ
ອອກລູກຜູ້ທີ່ສອງເປັນມະນຸດ ຮູບງາມ ມີກີທະນູ ແລະ ດາບອອກ
ມາພ້ອມ. ຕາມປະເພນີ ລູກຝາແຝດທີ່ເກີດລຸນ ກຶກຍົກໃຫ້ ເປັນ
ອ້າຍ ແລະ ໃສ່ຊື່ວ່າສິນໄຊ, ສ່ວນຜູ້ນ້ອງຊື່ ສັງທອງ. ທ້າວ
ທັງສອງ ກຶກນໍາໄປລ້າງສ່ວຍ ດ້ວຍນໍ້າຫອມແລ້ວນໍາໄປວາງໄວ້
ພານທອງ ແລະ ຫົມຄຸມດ້ວຍແພໄຫມຄໍ່າ ທໍາມາກາງສາຍຕາທີ່
ງົດງໍ້ອັດສະຈັນ ເພາະປາກົດການທໍາມາກາງນີ້ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ.
ທະນູ ແລະ ດາບ ທີ່ສິນໄຊກຶຕິດຕົວມານໍານັ້ນ ກຶກເກັບມ້ຽນໄວ້
ແລະ ປິດເປັນຄວາມລັບ. ກັດນັ້ນມາກໍແມ່ນນາງຈັນ ທາເຈັບ
ທ້ອງອອກລູກ, ເດັກທີ່ເກີດມາເປັນລາຊະສີ ຫລື ສິງ ທີ່ມີທັງ
ງວງທັງງາ ຮູບຮ່າງ ປະຫລາດກວ່າສັດໃດໆໃນພິພົບ. ເສນາອາ

ມາດ ທັງຫລາຍເວົ້າກັນວ່າ ເດັກເກີດໃໝ່ເປັນຕົວ ອຸບາດທີ່
ອາດ ຈະນຳຄວາມຫາຍະນະມາສູ່ບ້ານເມືອງ ຈຶ່ງສົມຄວນເອົາ
ໄປໄຫລນ້ຳ ຫລື ເອົາໄປປ່ອຍໄວ້ໃນປ່າ. ແຕ່ນາງຈັນທາ ແລະ
ນາງລຸນຜູ້ເປັນແມ່ ບໍ່ຍອມຟັງສຽງຜູ້ໃດ, ເຖິງຈະ ເປັນຕາຍຮ້າຍ
ດີແນວໃດ ກໍບໍ່ຍອມປະປ່ອຍລູກ ເພາະໄດ້ອະທິດຖານຂໍນຳພະ
ອິນແລ້ວ.

ໃນວັນດຽວກັນນີ້ ນາງທັງຫົກກໍອອກລູກ ເປັນຊາຍລ້ວນ
ທັງຫົກຄົນ. ຜູ້ເປັນແມ່ຕ່າງກໍຊື່ນຊົມຍິນດີ ທີ່ຄຳທຳນາຍເທື່ອ
ໃໝ່ຂອງຫມໍ່ໂຫນກາຍເປັນຄວາມຈິງທຸກປະການ. ພວກນາງ
ເອົາຊະນະການຫຍ້ຫຍັນຈາກຜູ້ບໍ່ຫວັງດີ ແລະ ລົບລ້າງຄວາມ
ອັບອາຍຂາຍຫນ້າໄປ ໄດ້ຢ່າງຫມົດກ້ຽງ. ມັນເປັນວັນ ຊຶ່ງເຮັດ
ໃຫ້ພວກນາງມີຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນໃນອະນາຄົດຢ່າງບໍ່ເຄີຍເປັນ
ມາກ່ອນ.

ພາຍໃນບໍລິເວນລາຊະວັງ ກຸ່ມຄົນແບ່ງອອກເປັນສອງ
ຝ່າຍ, ຄືຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຂ້າງນາງ ຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ກໍເລົ່າລື
ກັນໄປວ່າ ເດັກທັງສາມແມ່ນພະອິນລົງມາເກີດ, ຝ່າຍທີ່ເຂົ້າ
ຂ້າງນາງທັງຫົກ ກໍມ່ວນຊື່ນຟົດຟື້ນ ທີ່ບັດນີ້ເມືອງເປັງຈານ
ມີຫນ່ວງສັດໄວ້ສືບລາຊະບັນລັງ ຕາມຈຸດປະສົງຂອງພະຍາ
ຜູ້ປົກຄອງເມືອງແລ້ວ.

ເວລາຜ່ານໄປຫລາຍວັນ ພະຍາກຸສະລາດກໍອະນຸຍາດໃຫ້
ມະເຫສີທັງແປດເອົາລູກໄປໃຫ້ເບິ່ງ. ພະອົງປິຕິຍິນດີຢ່າງ
ລື້ນເຫລືອທີ່ເຫັນລູກຊາຍອັນເກີດຈາກນາງທັງຫົກ ຜູ້ເປັນສາຍ
ເລືອດຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ເມື່ອເຫັນເດັກທີ່ເກີດຈາກນາງຈັນທາ
ແລະ ນາງລຸນ ຊຶ່ງມີຮູບຮ່າງຜິດມະນຸດທົ່ວໄປແລ້ວ ພະອົງ
ມີຄວາມຜິດຫວັງຢ່າງແຮງ ແລະ ເອົາອັງໃນໃຈ ເພາະຢ້ານ
ວ່າ ເດັກທີ່ເກີດມາຈະແພ້ບ້ານແພ້ເມືອງ.

ພະອົງກ່າວວ່າ : "ມັນຜິດເຊື້ອຜິດແຊງ ບໍ່ຄວນລ້ຽງໄວ້
ເພາະຢ້ານເຂັດຢ້ານຂວງ, ຊິເຮັດໃຫ້ບ້ານເມືອງຫລົ້ມຈົມ..."

ຄໍາເວົ້າຂອງພະຍາຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງເດັກເອງ ຕໍາຕ້ອງຫົວ
ໃຈນາງທັງສອງຈົນພວກນາງ ແຄ້ນຄັ່ງອັ່ງແຫນ້ນ ແລ້ວຫລັ່ງ
ລື້ນອອກມາເປັນນ້ຳຕາໄຫລອາບແກ້ມ. ພວກນາງປະຕິເສດ
ທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງພະຍາ ແລະ ກ່າວວ່າ : "ເກິ່ງ
ແມ່ນລູກຊິເປັນສັດເດຍ ລະສານກໍຕາມ ພວກຂ້ານ້ອຍຂໍລ້ຽງໄວ້
ເພາະໄດ້ໄຫວ້ວອນຂໍນໍາພະອິນແລ້ວ, ກິວ່າມັນຄືຕີນຄືມື ຂອງ
ທຸກໆຄົນ ບໍ່ມີໃຜຊິຕັດກຸ້ມໄດ້. ກ້າເອົາລູກໄປປ່ອຍປ່າພວກຂ້າ
ນ້ອຍກໍຊິໄປຢູ່ນໍາ, ກ້າເອົາໄປຝັງດິນ ຫລື ຜູກຈົມນ້ຳ ຂ້ານ້ອຍກໍ
ຂໍແນບຢູ່ຂ້າງລູກ ຂໍຕາຍນໍາລູກ ເພາະບໍ່ອາດ ປະລະໄລໄກຈາກ
ລູກໄປໄດ້..."

ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ອຸ່ມກອດລູກແລ້ວລົງຈາກຜາ
ສາດຂອງພະຍາກຸສະລາດ ດ້ວຍນ້ຳຕານອງຫນ້າ. ພວກນາງໄດ້
ຕັດສິນໃຈແລ້ວຢ່າງເດັດຂາດ ທີ່ຈະບໍ່ປະກຸ້ມລູກ.

ພະຍາກຸສະລາດຄິດແຕ່ວ່າລູກ ທີ່ມີຮູບຮ່າງຜິດມະນຸດນັ້ນ
ຄືໂຕອຸບາດ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຫາຍະນະ, ດັ່ງນີ້ ເພື່ອຫາ
ທາງ ກໍາຈັດໄພອັນຕະລາຍແຕ່ຫົວທີ່ ພະອົງຈຶ່ງຮຽກໂຮມ ເສ
ນາອາມາດທັງຫລາຍ ເພື່ອປຶກສາຫາລືກຽວກັບວິທີການເຮັດ
ໃຫ້ໂຕອຸບາດຈັງໄຮພົ້ນໄປຈາກ ເມືອງເບັງຈານ. ຫາງສຽງສ່ວນ
ຫລາຍ ກໍແມ່ນວ່າ ບໍ່ຄວນລ້ຽງເດັກປະຫລາດນີ້ໄວ້ ເພາະຈະ
ແພ້ພະຍາຜູ້ເປັນກະສັດຄອງເມືອງ ທັງຈະເກີດຄວາມສັບສົນ
ອົນລະຫົນ ແລ້ວພາໃຫ້ບ້ານ ເມືອງເສົ້າຫມອງຫລີ້ມຈົມ, ຈໍາ
ເປັນຕ້ອງເອົາເດັກໄປປ່ອຍປ່າ.

ແລ້ວພະຍາກຸສະລາດ ຜູ້ຖືກພິດຢາແຝດຈົນຂາດສະຕິ
ສໍາປະຊັນຍະ ກໍສັ່ງໃຫ້ເສນາໄປບອກນາງຈັນທາ ແລະນາງລຸນ
ເອົາລູກໄປປ່ອຍໃນປ່າ ໃຫ້ພົ້ນຫູພົ້ນຕາໄວໆ ນັບແຕ່ວັນນັ້ນ.

ມັນເປັນວັນ ແຫ່ງທຸກຂະເວທະນາ ທີ່ຫາຄໍາບັນຍາຍ
ໄດ້ຍາກ, ນາງທັງສອງເອົາຜ້າຕຸ້ມ ເອົາລູກນ້ອຍທັງສາມ, ສັ່ງ
ລາຜູ້ຄົນແລ້ວຢ່າງມຸ່ງຫນ້າສູ່ປ່າ. ພວກບ່າວໄພ່ ຜູ້ຈົງຮັກພັກດີ
ພາກັນຕີເອິກເປັນທຸກນໍາທັງນໍາຕານອງຫນ້າ, ນັບເປັນການ

ອຳລາທີ່ມີສຽງສະອື່ນ ຊຶ່ງເປັນ ສັນຍານເຕືອນວ່າ ບໍ່ມີວັນທີ່ຈະ
ຕ່າວຄືນມາເຫັນຫນ້າອີກ.

ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນພາລູກບຸກເຂົ້າປ່າໄພຫນາ
ໄປໄກໆຈົນກືກຕັດຂາດ ຈາກໂລກພາຍນອກ. ພວກນາງຍອມ
ສະຫລະທຸກຢ່າງແມ່ນແຕ່ຊີວິດຂອງຕົນເອງ ເພື່ອລູກນ້ອຍ
ໂດຍຍອມທຶນທຸກທໍລະມານ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກາງດົງກາງປ່າ ຫາ
ຫມາກໄມ້ ຫົວເຜືອກຫົວມັນມາ ລ້ຽງລູກດ້ວຍຄວາມ ກະຫນອມ
ແພງ, ເອົາຮົ່ມໄມ້ ແລະ ງ່ອນຜາເປັນບ່ອນຊັ້ນບັງແດດບັງຝົນ
ເອົາເຕືອນດາວເປັນເພື່ອນທາງໃຈ ແລະ ເປັນແສງສະຫວ່າງ
ເຍືອງທາງໃນຄ່າຄືນອັນດຳມິດ.

ຊີວິດໃນປ່າ

ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ພາລູກຜະຈົນໄພຢູ່ໃນປ່າ,
ປະສົບຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນແສນສາຫັດ, ບາງຄັ້ງ ຕ້ອງ
ກິນຫມາກໄມ້ ທີ່ເປັນເງື່ອນຂອງລົງ ຂອງບ່າງທີ່ເຮັດຫລຸດຕົກ
ລົງມາຈາກເທິງຕົນໄມ້, ການດື່ມປ່າຜ່າດົງດຳເນີນໄປໂດຍ
ບໍ່ມີຈຸດຫມາຍ, ບ່ອນໃດມີເຄື່ອງ ກິນຫລາຍ ກໍພັກເຊົາຢູ່ຫລາຍມື້

ແລ້ວກໍຍ້າຍໄປຫນ້າເລື້ອຍໆ. ບາງມື້ຫ້າຊີວິດຕ້ອງແຂ່ງຝົນ ຈົນ
ປຽກອອບຍອບ, ຮ່າງກາຍສິ້ນສະທ້ານ ຍ້ອນຄວາມຫນາວເຢັນ
ແລະ ຍ້ອນກິນນາບອູ່ ຈາກສຽງສັດປ່າ ອັນມີ ນົກເຄົ້າ ນົກຂີ້ກີ່
ແລະ ທີ່ເຢັນຈ້ອຍໆ ກໍແມ່ນສຽງທະນິຮ້ອງດັງກ້ອງຜາ. ນາງ
ທັງສອງໄດ້ຍິນສຽງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ກໍຍ້ານຈົນສິ້ນເຊັນ ແຕ່ກໍ
ຈຳໃຈພາລູກຜ່ານຜ່າ ອຸປະສັກຂວາງກັນທຸກຢ່າງ ແລ້ວມຸ່ງໄປ
ຫນ້າເລື້ອຍໆ, ສ່ວນທາງໃຈກໍໄຫວ້ວອນຫາພະອິນໃຫ້ລົງມາ
ຊ່ອຍເບິ່ງແຍງຍາມຍາກ ໂດຍສະເພາະມາຊ່ອຍໃຫ້ລູກນ້ອຍ
ທັງສາມພັນທຸກພັນຍາກ ທີ່ພວມປະເຊີນຢູ່ໃນຂະນະນີ້.

ຊີວິດຢູ່ໃນປ່າຜ່ານໄປຫນຶ່ງເດືອນ ທ່າມກາງທ່າມະຊາດ
ທີ່ບໍ່ຄ່ອຍອ່ານວຍສຳລັບແມ່ຍິງລ້ຽງລູກອ່ອນ ຄວາມເດືອດ
ຮ້ອນຈິ່ງທັບກົມກອງກັນເປັນຫມິ່ນຊັ້ນແສນຊັ້ນ. ພະອິນຫລິງລົງ
ມາຍັງໂລກລຸ່ມ ເຫັນຫ້າຊີວິດນີ້ພວມປະສົບເຄາະກຳຢ່າງຫນັກ
ຫນ່ວງ ຈິ່ງເນລະມິດຜາສາດອັນວິຈິດສວຍງາມຂຶ້ນໃຫ້ຫນຶ່ງ
ຫລັງ. ວັນນັ້ນ ນາງທັງສອງອູ່ມລູກເລາະປ່າຜ່າດົງ, ຂຶ້ນຫວິດ
ຈາກເຫວຊັ້ນ ແລ້ວແນມໄປທາງທິດເຫນືອ ກໍເລີຍເຫັນລັດສະຫມີ
ເປັນສີສິ້ວຮຸ່ງໃສຢູ່ອີງຕື່ງ, ເມື່ອຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ໆ ກໍພົບວ່າ
ແມ່ນຜາສາດຫລັງງາມຕັ້ງຢູ່ກາງປ່າພົງໄພ. ສະຕິລະວັງໄພ
ພາໃຫ້ພວກນາງຄິດວ່າ ຍ້ານແມ່ນຜີປ່າມາເຮັດລວງຫລອກໄວ້
ຈິ່ງພາກັນລັງເລໃຈ ບໍ່ກ້າ ເຂົ້າໄປໃນ.

ນາງຈັນທາເວົ້າວ່າ: "ຫ້າຊີວິດພວກເຮົາເລາະຢູ່ໃນປ່າ
ແຫ່ງນີ້ ແມ່ນພ້ອມທີ່ ຈະປະເຊີນກັບຄວາມຕາຍທຸກເມື່ອທຸກ
ຍາມ, ເປັນແນວໃດກໍເປັນກັນ, ມາພາລູກເຂົ້າໄປເບິ່ງເທາະ !"

ແລ້ວເມື່ອກ້າວຂ້າໄປ ພວກນາງກໍພາກັນຕົກສະເງິ
ດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈ ເພາະທີ່ປາກປະຕູມີປ້າຍຂຽນບອກ
ວ່າ : "ອັນນີ້ແມ່ນຜາສາດທີ່ພະອິນເນລະມິດໄວ້ ໃຫ້ເປັນທານແກ່
ເຊື້ອວົງກະສັດທັງຫ້າພະອົງ " ພ້ອມທັງມີຊື່ຫ້າວນ້ອຍທັງສາມ
ຂຽນໄວ້ຢ່າງບັນຈົງ.

ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ອູ່ມລູກເຂົ້າໄປອາໄສຢູ່ໃນຜາ
ສາດອັນວິຈິດພິດສະດານຫລັງນີ້. ພວກນາງຍ່າງເລາະເບິ່ງ
ຫ້ອງນັ້ນຫ້ອງນີ້ ດ້ວຍຄວາມອັດສະຈັນ, ຫ້ອງໜຶ່ງມີເຄື່ອງ
ກິນຫລາຍຊະນິດ ກືກຈັດກຽມໄວ້ ແລະ ພວມສິ່ງກິນຊວນແຊບ
ລອຍມາເຂົ້າດັງ. ຫ້ອງໜຶ່ງມີເຄື່ອງນຸ່ງ ເຮັດດ້ວຍແຜ່ນແພອັນ
ຈົບງາມ ສີສັນສະດຸດຕາ ມີຫລາຍຊຸດຫລາຍຂະໜາດສຳ
ລັບທັງຫ້າຄົນ ທີ່ພວມສະພັດສະພອຍຢູ່ດຽວນີ້. ຢູ່ຕາມຝາມີ
ຮູບສັດໃນລີລາຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ຊ້າງ ຢູ່ໃນທ່າມ້ວນງວງ, ມີທັງ
ຊ້າງນ້ອຍແນບຕິດຂ້າງແມ່ ໂດຍເອົາງວງຈອງນົມແມ່ໄວ້,
ມ້າຫ້າວຄະນອງມີຫມາກຫິ່ງແຂວນໄວ້ທີ່ຄໍ ຢູ່ໃນທ່າທະຍານໄປ
ຫນ້າ, ຄວາຍແມ່ນອນດົມລູກ, ບາງໂຕຍືນຢູ່ໂດຍມີລູກຍືນຕິດ
ຂ້າງບໍ່ຍອມຫ່າງ, ຮູບນົກນາໆຊະນິດເຊັ່ນ : ນົກຫົງ, ນົກເຫບ,

ທ່ານ, ແຫລວ, ບາງພ່ອງພວມຈອບກິນກຸ້ງກິນປາ, ບາງພ່ອງ
ບິນເວິນຢູ່ກາງເວຫາ. ນອກນັ້ນ ຍັງມີເຄື່ອງຫລິ້ນອີກຈຳນວນ
ຫນຶ່ງສຳລັບກຸ່ມການທັງສາມ ເພື່ອຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນ
ຈິດໃຈ.

ທັງຫ້າເຊື້ອວົງກະສັດ ມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງສະຫນຸກສະບາຍ
ປາສະຈາກຄວາມທຸກຮ້ອນໃດໆ ໃນຜາສາດກາງປ່າພົງໄພ.
ວັນເວລາຜ່ານໄປ, ສິນໄຊໃຫຍ່ຂຶ້ນ ພວມຮຽນປາກຮຽນເວົ້າ, ມີ
ແວວສະຫລາດຫລັກແຫລມ, ທ້າວເວົ້າອອກມາຢ່າງຄົນມີ
ປັນຍາຮອບຮູ້ຫລາຍສິ່ງຫລາຍ ແນວຈົນປ້າກັບແມ່ຊິນໍາບໍ່ຫັນ.

ແລ້ວວັນຫນຶ່ງສິນໄຊກໍຖາມຂຶ້ນວ່າ : "ທະນູກັບດາບ
ທີ່ມີມາກັບລູກໃນມື້ເກີດນັ້ນເດຢູ່ໃສ ? ຂໍແມ່ ແລະ ປ້າຢ່າຊູ່ອັດ
ອໍາລູກເນີ."

ນາງລຸນເວົ້າອອຍລູກວ່າ : "ລູກຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ບໍ່ຄວນ
ກີດາບກີທະນູ, ກ້າໃຫ້ລູກໃຫຍ່ສາກ່ອນຈຶ່ງຈັບບາຍເຄື່ອງເຫລົ່າ
ນັ້ນ ແມ່ມ້ຽນໄວ້ໃຫ້ລູກຢ່າງດີແລ້ວ, ບໍ່ມີໃຜເອົາໄປດອກ."

ສິນໄຊອ້ອນວອນແມ່ ແລະ ປ້າໃຫ້ເອົາເຄື່ອງເຫລົ່າ
ນັ້ນມາໃຫ້ເບິ່ງ ເພາະຢາກສະແດງ ລິດເດດໃຫ້ເປັນທີ່ປະຈັກຕາ.
ທ້າວກ່າວວ່າ : "ລູກຢາກລອງສາດຕະສິນໃຫ້ແມ່ ແລະ ປ້າ

ເບິ່ງວ່າຜູ້ນ້ອຍໆ ຄືຈັ່ງລູກນີ້ ກໍມີລິດເດດເກັ່ງກ້າໃດເນີ, ເຫັນແລ້ວ
ແມ່ ແລະ ປ້າຈະຕ້ອງທະນົງໃຈ ແລະ ເຊົາເປັນທຸກເປັນຮ້ອນ
ໃນໃຈ."

ນາງລຸນບໍ່ຢາກຂຶ້ນໃຈລູກ, ແລ້ວຕໍ່ມາ ແມ່ ແລະ ປ້າກໍເຫັນ
ດີນໍາກັນ ມອບຕາບ ແລະ ທະນູໃຫ້ສິນໄຊ, ທ້າວນ້ອຍເອົາຕາບ
ຂັດແອວ ສ່ວນມືກືທະນູໄວ້ດ້ວຍທ່າທາງທະນົງອົງອາດ. ແມ່
ກັບປ້າແຍງເບິ່ງທ້າວດ້ວຍຄວາມປະເອີບໃຈ ທັງເອົາມືລູບຄໍາ
ສິນໄຊດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມກະຫນອມແພງ.

ຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງປ່າໄມ້ດົງຫນາ ເຮັດໃຫ້ສິນໄຊ ຊົມເຄີຍ
ກັບທ່າມະຊາດ ຊຶ່ງມີທັງສິ່ງທີ່ ເອື້ອອໍານວຍ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນ
ອັນຕະລາຍ, ອ້ອມຜາສາດນັ້ນ ເປັນປ່າດົງດິບ ຊຶ່ງທ່າທາຍໃຫ້
ສິນໄຊຄິດຢາກຜະຈົນໄພລອງເບິ່ງ, ດັ່ງນີ້ ວັນຫນຶ່ງສິນໄຊ
ຈຶ່ງຈັບເອົາທະນູມາຍິງດ້ວຍຄວາມທ້າວຄະນອງ. ລູກສອນ
ພຸ່ງຕັດອາກາດເກີດສຽງດັງສະນັ້ນຟ້າສະເນືອນດິນ ແລ້ວເຜ່ນ
ຜະຫຍອງຂຶ້ນສູ່ເວຫາ ທະລຸກ້ອນເມກ ລ່ວງຂ້າມຟ້າໄປເກິ່ງ
ແດນສົມພະລີ ທີ່ເປັນບ່ອນຢູ່ຂອງພະຍາຄຸດພ້ອມດ້ວຍບໍ
ລິວານນັບບໍ່ໄຂວ່ ພະຍາຄຸດຕື່ນຕົກໃຈ ເຮັດອີ່ເລີເປີເສີ, ແຕ່ເມື່ອ
ລູກສອນບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຄຸດທັງຫລາຍ ພະຍາຄຸດຈຶ່ງ
ຕັ້ງສະຕິ ແລະ ສໍານຶກໄດ້ວ່າ ນີ້ແມ່ນລູກສອນຂອງພະໂພທິຍານ
ຜູ້ທີ່ໄດ້ລົງມາເກີດໃນໂລກມະນຸດ ເປັນຜູ້ສິ່ງມາບອກເຕືອນໃຫ້ຮູ້.

ຄຸດທັງຫລາຍສົມຄວນໄປຂາບໄຫວ້ ເພື່ອສະແດງຄວາມຈິງ
ຮັກພັກດີ. ແລ້ວພະຍາຄຸດກໍຄາບເອົາລູກສອນ ແລະ ອວານ
ເອົາບໍລິວານຄຸດທັງຫມົດບິນໄປ ຍັງຈຸດທີ່ມາຂອງລູກສອນ.
ພວກຄຸດ ບິນເປັນແພ ຈົນມືດຟ້າມົວດິນ ເບິ່ງຄືເມກດໍາ ທີ່ເຄື່ອນ
ໄຫວໄປຢ່າງບໍ່ມີຍາມສຸດຍາມສ້ຽງ. ບໍ່ດົນພວກຄຸດກໍໄປຮອດ
ສະຖານທີ່ຢູ່ຂອງສິນໄຊ ໂດຍເອົາສັງວານຄໍາໄປມອບໃຫ້ເປັນ
ຂອງຂວັນ ທັງຂັນອາສາເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ສິນໄຊສະແດງ
ຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຕໍ່ພະຍາຄຸດ ທີ່ພາບໍລິວານມາຂາບໄຫວ້
ແລະ ເລົ່າເຫດການສູ່ພະຍາຄຸດຟັງວ່າ ຕົນກັບນ້ອງຄືສັງທອງ
ແລະ ສີໂຫ ພ້ອມທັງແມ່ ແລະ ປ້າກືກບິດາໄລ່ຫນີ ຈາກເມືອງ
ມາຢູ່ກາງດົງກາງປ່າຢ່າງສະພັດສະ ພອຍ, ມີແຕ່ຄວາມງຽບ
ເຫງົາເສົ້າໂສກາ ຈິ່ງຢາກໃຫ້ພະຍາຄຸດນໍາບໍລິວານ ມາຢູ່ເປັນ
ເພື່ອນໃນຕອນກາງເວັນເປັນປະຈໍາ. ເມື່ອຊາບຈຸດປະສົງດັ່ງນັ້ນ
ພະຍາຄຸດກໍສັ່ງໃຫ້ບໍລິວານ ອັນມີເຫລົ່າປັກສີຫລາຍຊະນິດ
ຈັດມະໂຫລະສິບຄົບງັນຂຶ້ນຢ່າງມ່ວນແມ້ງ. ນົກກໍລະວີກ ສິ່ງ
ສຽງຮ້ອງດັງກ້ອງໄພ ສຽງມ່ວນກວ່າສຽງດົນຕີໃດໆ, ພວກ
ນາງກິນນະລີຢຽດແຂນພ້ອມເປັນຈັງຫວະພ້ອມກັນ ງາມຫນ້າ
ສະອອນ, ໃຜເຫັນແລ້ວກໍຫາຍທຸກຫາຍໂສກ.

ພໍຮອດຍາມຄໍາມາ ພວກຄຸດກໍພາ ກັນລາກັບຄືນສູ່ ແດນ
ສົມພະລີ ອັນເປັນປ່າໄມ້ງົ້ວຂຽວ ອຸ່ມທຸ່ມຕະຫລອດປີ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນ
ສິນໄຊກໍເອົາທະນູມາຍິງອີກ, ບັດນີ້ ລູກສອນໄປຕົກທີ່ເມືອງນາກ.

ມະຫາສະຫມຸດເກີດປັນປ່ວນເປັນຟອງຍວກຍູ້ ກະທົບກະເທືອນ
ໄປທົ່ວຊາວນາກທັງຫມົດ. ພະຍານາກເກີດສະທ້ານຢ້ານກົວ
ເພາະລູກສອນຕົກລົງໃນຜາສາດຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາ. ພະຍານາກຄິດ
ສະເດືອກຫັນທີ ດັ່ງດຽວກັບພະຍາຄຸດ ຄືຮີບຄາບເອົາລູກ
ສອນແລ້ວອວານເອົາບໍລິວານນາກທັງຫມົດເຫາະເຫີນ
ໄປຢັງຜາສາດບ່ອນທີ່ພະອິນເນລະມິດຂຶ້ນໄວ້ ໃຫ້ທ້າວສິນ
ໄຊຢູ່ກາງປ່າ, ບໍ່ດົນຊາວນາກນັບເປັນລ້ານກໍມາຮອດມາເຖິງ.

ພະຍານາກກ່າວວ່າ : "ຫັນທີທີ່ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຂ້າວວ່າ ພະອົງ
ມາເກີດໃນໂລກມະນຸດ ຂ້ານ້ອຍກໍຮີບຈັດບໍລິວານມາຂາບໄຫວ້.
ຊາວນາກຂໍອາສາເຮັດທຸກຢ່າງຕາມຄວາມປະສົງຂອງພະ
ອົງ."

ສິນໄຊເລົ່າສູ່ພະຍານາກພັງ ເຖິງເລື່ອງທີ່ບິດາໄປ
ພັງຄໍາສັບສໍ່ຈາກຜູ້ຄົດລ້ຽວ ແລ້ວຂັບໄລ່ມະເຫສີທັງສອງ
ພ້ອມດ້ວຍລູກທັງສາມອອກຈາກເມືອງເປັງຈານ, ຊີວິດຢູ່ປ່າ
ເປັນໄປຢ່າງສະພັດສະພອຍຫງອຍເຫງົາ ຈິ່ງຢາກໃຫ້ພະຍາ
ນາກມາຢູ່ເປັນຫມູ່ ເພື່ອສ້າງບັນຍາກາດສິດຊື່ນຕື່ນຕາຍາມ
ກາງຄືນ.

ດັ່ງນີ້ ການເສບລະບໍາຂັບຮ້ອງຈາກຊາວເມືອງນາກ
ກໍດັ່ງລະງົມພົດພື້ນຕະຫລອດຄືນຢູ່ປ່າແຫ່ງນີ້ ຊຶ່ງແຕ່ກ່ອນ

ເຄີຍງຽບເຫງົາປ່ຽວພອຍ. ພວກນາກບ່າວສາວທັງຫລາຍ
ແປງເພດ ເປັນມະນຸດພາກັນໃສ່ສາຍບ່ຽງບ້າຍທີ່ປະດັບ
ດ້ວຍເມັດແກ້ວເຫລື້ອມຍິບຍັບ ແລ້ວກໍຟ້ອນປິ່ນໄປປິ່ນມາ
ເປັນເຫລື້ອງຫລ້າງ. ແສງເຫລື້ອມຈາກເມັດແກ້ວຮຸ່ງມາບ
ແມບໄປທົ່ວປ່າ ເປັນທີ່ຕື່ນຕາຕື່ນໃຈເມື່ອຍາມໄດ້ເຫັນ. ມະ
ໂຫລະສິບຄົບງັນ ດໍາເນີນໄປຈົນອະລຸນເບີກຟ້າ, ພະຍານາກຈິ່ງ
ອໍາລາຈາກໄປໂດຍມອບແກ້ວວິເສດ ແລະ ສາຍສັງວານຄໍາ
ໃຫ້ແກ່ສິນໄຊໄວ້ເປັນ ເຄື່ອງຄ້າຂອງຄູນ.

ຄູດ ແລະ ນາກຜັດປ່ຽນກັນມາເຝົ້າຮັກສາເຊື້ອວົງກະ
ສັດທັງຫ້າຢູ່ເປັນປະຈໍາ ຢ່າງສະເຫມີຕື່ນສະເຫມີປາຍ. ຄືນ
ແລະ ວັນຜ່ານໄປດ້ວຍຄວາມມ່ວນແມ້ງອອນຊອນໃຈ, ທ້າວທັງ
ສາມພາກັນຈະເລີນໄວເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ໂດຍບໍ່ມີໂພຍໄພໃດໆ.
ສິນໄຊມີລິດເດດເກັ່ງກ້າພໍປານພະອິນ, ສັງທອງຜູ້ເກີດຮ່ວມ
ທ້ອງແມ່ດຽວກັນ ມີຕົນຕົວໃສ່ກ້ຽງປານແກ້ວຜະລິກ ສາມາດດູດ
ມ້າງພູດອຍໃຫ້ມຸ່ນທະລາຍ, ສ່ວນສີໂຫມີງາຂາວກ້ຽງກົມ
ງາມ ສາມາດສຽບແທງ ແລະ ຈັດຫິນຜາໃຫ້ແຕກມ້າງພັງ
ທະລາຍເປັນຝຸ່ນ. ນັບແຕ່ວັນທີ່ໄດ້ພັດພາກ ຈາກເມືອງ
ມາຢູ່ປ່າຍ້ອນກຶກບິດາຂັບໄລ່ ຈົນຮອດດຽວນີ້ກໍໄດ້ເຈັດປີພໍດີ,
ມັນເປັນເວລາເຈັດປີແຫ່ງການມີຊີວິດຢູ່ ໂດຍຕັດຂາດຈາກ
ໂລກມະນຸດ ຫລື ໂລກແຫ່ງເມືອງເປັງຈານ.

ທ້າວທັງຫົກ

ຢູ່ເມືອງເປັງຈານ ລູກຊາຍທີ່ເກີດຈາກນາງທັງຫົກ ກໍ່ໃຫຍ່
ກ້າຫນ້າບານ ແລະ ມີສຽງເລົ່າລືກັນວ່າ ເປັນພວກຜູ້ມີບຸນ
ມາເກີດ. ພວກທ້າວຮຽນຮູ້ ຮີດຄອງປະເພນີໃນລາຊະວັງ ແລະ
ມີຄວາມສະຫລາດຫລັກແຫລມໃນການເວົ້າຈາ ແຕ່ກໍ່ມີຫາງ
ສຽງວ່າ ທັງຫົກສະຫລາດໃນ ດ້ານຫລົບລີ້ນປີ້ນຄວາມ
ຄືປາກເວົ້າແນວຫນຶ່ງ ແຕ່ຕົວຈິງເຮັດແນວຫນຶ່ງ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ
ພະຍາກຸສະລາດກໍ່ຮັກແພງລູກຊາຍປານແກ່ນຕາ ແລະ
ກືວ່າເປັນບຸນຂອງພະອົງທີ່ໄດ້ລູກຊາຍສົມຄວາມປາກຸະຫນາ.
ເປົ້າຫມາຍອັນບໍ່ປ່ຽນແປງທີ່ພະອົງຕັ້ງໄວ້ ໃກ້ຈະເປັນຄວາມ
ຈິງເຂົ້າໄປເລື້ອຍໆ ນັ້ນຄືພະອົງຈະມອບຫນ້າທີ່ໃຫ້ລູກຊາຍ
ທັງຫົກໄປປາບຍັກ ແລ້ວນຳເອົາອາສຸມຸນທາກັບຄືນມາ. ກ້າ
ຫນ້າທີ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດລຸລ່ວງໄປ ຄວາມ
ແຄ້ນເລິກໆ ຈະຍັງຄົງເຮັດໃຫ້ດວງຈິດຂອງພະອົງບໍ່ມີຄວາມ
ສະຫງົບໄດ້.

ແລ້ວວັນຫນຶ່ງ ພະຍາກຸສະລາດກໍ່ເອີ້ນລູກຊາຍທັງຫົກ
ມາພົບ ແລ້ວບອກຈຸດປະສົງໃຫ້ ລູກທຸກຄົນຮູ້.

ພະອົງວ່າ : "ເມື່ອປາບຍັກລົງໄດ້ ແລະ ເອົາອາຄົນມາ
ແລ້ວ ພໍ່ຈະມອບເມືອງເປັງຈານໃຫ້ລູກນັ້ງຄອງ. ຜູ້ໃດຊື່ຂັນອາ
ສາລ້າງແຄ້ນແທນພໍ່ ກໍໃຫ້ກຽມຕົວກຽມໃຈ, ຕ້ອງອົດທົນເຂັ້ມ
ແຂງ, ມີໃຈກ້າຫານ ແລະ ບໍ່ງົ່ງຽງຕໍ່ສິ່ງໃດໆ. "

ທ້າວທັງຫົກຕອບຮັບພ້ອມກັນເພື່ອບາງວ່າ :

"ພວກລູກຂໍຂັນອາສາໄປປາບຍັກມານໃຫ້ໄດ້ ເຖິງວ່າວຽກ
ງານຈະຫຍຸ້ງຍາກກັນດານປານໃດກໍຕາມ. ແຕ່ວ່າພວກລູກ
ນີ້ຍັງບໍ່ມີວິຊາອາຄົມໃດໆ, ດັ່ງນີ້ ຈິ່ງຂໍໄປຊອກຮຽນຮູ້ຝຶກຝົນ
ຕົນເອງໃຫ້ເກັ່ງກ້າ, ມີຄວາມສາມາດໃນເລື່ອງ ສາດຕະສິນ
ສາກ່ອນ. "

ພະຍາກຸສະລາດເຫັນດີຕາມຄວາມປະສົງຂອງພວກ
ລູກ ທີ່ຈະໄປຮຽນຮູ້ວິຊາໃຫ້ມີລິດເດດ ຫມາຍຄວາມວ່າ ທ້າວ
ທັງຫົກຈະຕ້ອງເຂົ້າປ່າໄປຫາພະລືສີ ຜູ້ມີລິດເດດທີ່ຈໍາສິນຢູ່
ກາງປ່າ ແລະ ຈະຕ້ອງໃຊ້ເວລາດົນສົມຄວນ, ມັນເປັນເລື່ອງ
ຈໍາເປັນທີ່ລູກຊາຍຂອງພະຍາ ຫລື ກະສັດຈະຕ້ອງເກັ່ງກ້າ
ໃນດ້ານສາດຕະສິນ ທັງນີ້ ເພື່ອປົກປ້ອງບ້ານເມືອງ ແລະ
ປາບປາມພວກຍັກມານ ທີ່ຈະມາຮາວິຕີປຸ້ນ ໂດຍສະເພາະໃນ
ການສູ້ກັບຍັກກຸມພັນແລ້ວ ຈະຕ້ອງມີລິດ ເດດເກັ່ງກ້າເປັນຍອດ
ຄົນຈິ່ງຈະສູ້ໄຫວ. ພະອົງແນມເບິ່ງຫນ້າລູກຊາຍທັງຫົກ
ດ້ວຍຄວາມປະເອີບໃຈ ແລ້ວກໍມອບຄໍາໃຫ້ພວກລູກຈໍານວນ

ເທົ່າໆກັນເພື່ອໄວ້ແຮກົງ. ແລ້ວທ້າວທັງຫົກກໍຂາບລາພໍລົງ
ຈາກລາຊະວັງໄປ.

ພະຍາກຸສະລາດເຊື່ອຫມັ້ນວ່າ ໃນບໍ່ດົນນີ້ ສັດຕູຄູ່ອາຄາດ
ຈະຕ້ອງດັບດິນປະລາໄຊຢ່າງສົມນ້ຳຫນ້າ.

ທ້າວທັງຫົກຈັດແຈງແຕ່ງເຄື່ອງຂອງສໍາລັບເດີນທາງ
ໄກ ແລະ ພາຍຫລັງສັ່ງລາແມ່ທັງຫົກແລ້ວ ພວກທ້າວກໍອອກ
ເດີນທາງມຸ່ງຫນ້າສູ່ສາຍພູ ທີ່ຫັບກັນເປັນລັນຢູ່ສຸດຂອບຟ້າ
ທ່າມກາງຄວັນຫມອກຈາງໆ. ນະຈຸດຫນຶ່ງໄກໆພຸ້ນ ລືກັນວ່າ
ພະລືສີ ຜູ້ມີມົນຄາກຸາເຂັດຢາ ດໍາລົງຕົວຢູ່ຢ່າງສັນໂດດທ່າມ
ກາງທໍາມະຊາດອັນສະຫງົບ.

ຫົກອ້າຍນ້ອງຂຶ້ນພູສູງ ເລາະລຽບເຫວຊັນ ຫລຽວລົງ
ລຸ່ມ ເຫັນນ້ຳຕົກໂຕນລົງຕາດຫີນ ດັງອົງຄະນຶ່ງ, ອາຍນ້ຳເປັນ
ຄວັນຂາວໆລອຍກ້ວ ປົກຄຸມປາຍໄມ້ສີຂຽວອຸ່ມທຸ່ມ. ພວກລົງ
ພວກຄ່າງ ແລະ ທະນີ ພາກັນເຕັ້ນໂຕນໂຍນໂຕໄປຕາມງ່າໄມ້
ແລະ ເຄືອເຂົາ. ແມງພູ ແມງກະເບື້ອບິນສວ່ານສິນ ຕອມ
ດອກໄມ້ ອັນມີດອກເຜີ້ງ, ດອກກຽງລົມ, ດອກສ້ຽວ ທີ່ພວມບານ
ເຮືອງເຮືອຢູ່ທົ່ວປ່າດົງ. ພວກທ້າວເດີນທາງ ເລາະປ່າໄດ້ສາມ
ເດືອນປາຍ, ໄດ້ຜ່ານຜາດ້າວ ຜາດໍາຜາດ່າງ ແລະ ຜາກະໄດ
ແລ້ວກໍເລີຍຫລົງທາງ. ທັງຫົກວົນວຽນຢູ່ໃນດົງທີ່ມີສັດປ່າ

ເຊັ່ນ ຊ້າງ ກະທິງ ຫມີ ເຫມືອຍ ແຮດ ແລະ ອື່ນໆ... ໄດ້ຍິນສຽງ
ສັດຮ້ອງແລ້ວ ກໍພາກັນຢ້ານ ສັ່ນເຊັ່ນ ຮີບກ້າວຍ່າງໄປໄວໆ
ເພື່ອໃຫ້ຫວິດຈາກດົງສັດຮ້າຍ, ທັງຫົກຍ່າງໄປຫນ້າເລື້ອຍໆ
ຄິດວ່າໄປໄກຫລາຍໂຍດ ແຕ່ແລ້ວຊ້າພັດກ້ຽວຄືນມາບ່ອນ
ເກົ່າ. ເທິງຟ້າເມກດໍາກໍປົກຄຸມໄປທົ່ວທຸກທິດ ເຮັດໃຫ້ທ້າວທັງ
ຫົກ ອຸກອັ່ງຄັ່ງແຄ້ນ ຈົນປັນຍາ ເພາະຕັ້ງແຕ່ເກີດມາຍັງບໍ່
ເຄີຍລໍາບາກກາກກໍາຢ່າງແສນສາຫັດປານນີ້ຈັກເທື່ອ, ແລ້ວ
ພວກທ້າວກໍພາກັນໄຫວ້ວອນຫາສິ່ງສັກສິດ ທີ່ຢູ່ຕາມພູຜາ
ປ່າໄມ້ ໃຫ້ມາຊ່ອຍຊີ້ທາງ ເພື່ອໄປກືກປ່ອງລ່ອງກືກແລວ.
ປາກົດວ່າ ໃນເວລາຕໍ່ມາ ເມກດໍາໄດ້ມະຫັບມະຫາຍໄປ, ຫົນ
ທາງແຈ້ງສະຫວ່າງເປັນແລວໄປຢ່າງຫນ້າອັດສະຈັນ, ພວກ
ທ້າວພາກັນໄຕ່ຕາມທາງນັ້ນໄປຈົນຮອດບໍລິເວນອັນເປັນທີ່ຢູ່
ຂອງສິນໄຊ.

ທ້າວທັງຫົກໄປພໍ່ສິນໄຊ

ພະຍາຄຸດພ້ອມດ້ວຍບໍລິວານ ທີ່ເຜົາຮັກສາອານາບໍລິເວນອ້ອມແອ້ມຜາສາດ ໄດ້ຍິນສຽງຄົນຕ່າງກິ່ນ ຈຶ່ງບິນໄປບອກສິນໄຊ. ເມື່ອຮູ້ດັ່ງນັ້ນ ສິນໄຊກໍ່ພ້າວໄປຍັງສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວທັນທີໂລດ. ທ້າວສິ່ງສຽງເອີ້ນໄປໃສ່ດັງໆ ຈົນຫົກອ້າຍນ້ອງຕົກໃຈດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວ ແລ້ວກໍ່ພາກັນປົບແລ່ນເຕັ້ນໂຕນລົງໄປລີ້ຢູ່ກ້ອງເງິບຫີນທີ່ລຸ່ມເຫວ.

" ແມ່ນໃຜຫັ້ນ ? " ສິນໄຊເອີ້ນໄປໃສ່ອີກ.

ທ້າວທັງຫົກພັງຄັກໆແລ້ວ ຮູ້ວ່າແມ່ນສຽງຄົນ ບໍ່ແມ່ນສຽງຜີສາງນາງໄມ້ໃດໆ ຈຶ່ງພາກັນປີນຂຶ້ນມາປາກເຫວ ແລ້ວກໍ່ເຫັນສິນໄຊ ຜູ້ມີຜິວພັນຜ່ອງໃສ ຍືນຢູ່ດ້ວຍທ່າທາງສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ. ທ້າວທັງຫົກດີໃຈທີ່ພາຍຫລັງຫລົງທາງຢູ່ກາງປ່າມາບັດນີ້ ໄດ້ມາເຖິງບ່ອນມີຜູ້ຄົນ ຈຶ່ງພາກັນເຂົ້າໄປຂາບໄຫວ້ຂໍມອບກາຍກະຫວາຍຕົວຕໍ່ສິນໄຊ. ແຕ່ດ້ວຍສັນຊາດຍານຍ້ານກົວອັນຕະລາຍ ທ້າວທັງຫົກກໍ່ມີອາການສັ່ນເຊັນຈົນຫນ້າຕາຫລ່າເຫລືອງຄືປູຈີ່ ທີ່ເຫັນພວກຄຸດຈໍານວນຫລວງຫລາຍ

ເຕັມໄປທົ່ວບໍລິເວນ. ສິນໄຊເຫັນອາການດັ່ງນັ້ນ ກໍມີໃຈອິດ
ແລ້ວ ກໍບອກໃຫ້ພະຍາຄຸດພ້ອມດ້ວຍບໍລິເວນ ແລະ ສັດ
ອື່ນໆຫລືກຫນີໄປຫ່າງໆ.

ສິນໄຊສັກຖາມພວກທ້າວທັງຫົກວ່າ :

" ພວກເຈົ້າເປັນເຊື້ອແນວຜູ້ໃດ, ມາແຕ່ເມືອງໃດ, ມີ
ຄວາມທຸກຮ້ອນແນວໃດ ຈຶ່ງພາກັນຫມັ້ນປ່າຜ່າດົງຈົນມາຮອດ
ມາເຖິງແຫ່ງນີ້."

ທ້າວທັງຫົກຕອບວ່າ ພວກຕົນຢູ່ເມືອງເບັງຈານ, ພາ
ກັນອອກເດີນທາງດ້ານປ່າຜ່າດົງມານັບເປັນເວລາຫລາຍວັນ
ຫລາຍເດືອນແລ້ວ ໄດ້ພົບກັບຄວາມລຳບາກກາກກຳຫລາຍ
ເພາະຫລົງທາງ, ບໍ່ຮູ້ຮ້ອມທາງໄປ ຈຶ່ງຕົກມາເຖິງແຫ່ງນີ້.

ເມື່ອຮູ້ວ່າທ້າວທັງຫົກເປັນໃຜ ມາແຕ່ໃສແລ້ວ ສິນໄຊ
ຈຶ່ງພາໄປຍັງຫໍຄຳ ອັນເປັນທີ່ພັກ ຂອງຕົນ ເພື່ອພົບກັບແມ່ ແລະ
ປ້າ. ທ້າວທັງຫົກເຫັນຫໍຄຳ ຫລື ຜາສາດຢູ່ກ່າງປ່າ ກໍພາກັນ
ຕື່ນຕາຕື່ນໃຈ ທັງງົດງໍ້ອັດສະຈັນໃນຄວາມວິຈິດສວຍງາມ
ປານວ່າຢູ່ເມືອງສະຫວັນຊັນຟ້າ. ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຈຶ່ງຈຽມ
ພວກທ້າວຫມອບໆຄານໆ ແລະ ຂາບລົງຕໍ່ຫນ້າແມ່ ແລະ ປ້າ
ຂອງສິນໄຊທັງເລົ່າວ່າ ພວກຕົນເປັນລູກຂອງພະຍາເມືອງ
ເບັງຈານ ໄດ້ພາກັນເດີນທາງເຂົ້າປ່າຫາຮຽນສາດຕະສິນ

ເພື່ອຈະນໍາໄປໃຊ້ປາບຍັກ ຜູ້ຊົ່ງໄປລັກເອົາອາສຸມຸນທາທນີໄປ
ແຕ່ຫລາຍປີມາແລ້ວ, ທີ່ຕ້ອງເຂົ້າປ່າ ແລະ ມາຕົກເຂດນີ້
ກໍແມ່ນປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງພະຍາຜູ້ເປັນພໍ່.

“ນັບເປັນບຸນແທ້ໆ ທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍຫລົງທາງແລ້ວ
ມີເທວະດາຊື່ບອກທິດທາງ ຈົນໄດ້ມາຮອດມາເຖິງແຫ່ງນີ້. ”
ພວກທ້າວກ້າວກະແຫລງຄວາມ.

ເມື່ອຮູ້ວ່າ ທ້າວທັງຫົກບໍ່ແມ່ນຜູ້ອື່ນໄກ ແຕ່ແມ່ນເຊື້ອ
ສາຍອັນດຽວກັນ ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ຈຶ່ງບອກຄວາມ
ຈິງວ່າ ພວກຕົນບໍ່ແມ່ນຊາວພູດອຍ ຫລື ໄທອື່ນໄທໄກແຕ່ຢ່າງ
ໃດ, ຫາກແຕ່ແມ່ນມະເຫສີຂອງພະຍາກຸສະລາດແຫ່ງເມືອງ
ເປັງຈານ ຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງທ້າວທັງຫົກນີ້ເອງ. ແຕ່ເນື່ອງຈາກວ່າ
ພະຍາມີຈິດໃຈບໍ່ທຽງທໍາ ເຫັນຜິດເປັນກຶກ ຈຶ່ງມີຄໍາສັ່ງໃຫ້ໄລ່
ທ້າຊີວິດ ຄືທັງເມຍ ແລະ ລູກຂອງຕົນເອງຫນີອອກຈາກ
ເມືອງເປັງຈານ. ລູກເມຍຕ້ອງສໍາ ບາກກາກກໍາ ນອນກາງດິນ
ກິນບໍ່ອົມບໍ່ເຕັມ, ແຕ່ຍ້ອນບຸນສົມພານຂອງລູກນ້ອຍທັງສາມນີ້
ພະອິນແນມລົງມາເຫັນສະພາບອັດຕະຄັດແສນສາຫັດ ຈຶ່ງ
ເນລະມິດຜາສາດຂຶ້ນໃຫ້ຫນຶ່ງຫລັງ ຢູ່ທ່າມກາງປ່າດົງພົງ
ໄພແຫ່ງນີ້. ສ່ວນຫມູ່ເພື່ອນທີ່ມາຫລິ້ນນໍາ ຫລື ມາເຝົ້າຮັກສາ
ກໍມີແຕ່ຫມູ່ສັດເຊັ່ນ ຄູດ ນາກ ເສືອ ສິງ ຊ້າງ ແຮດ ເປັນຕົ້ນ.

ທ້າວທັງຫົກເຫັນວ່າ ສິນໄຊມີລິດເດດ ສາມາດບັນຊາ
ໃຫ້ສັດຕ່າງໆມາເປັນບໍລິວານໄດ້ ຈຶ່ງພາກັນກັ່ມລົງຂາບໄຫວ້
ຫລາຍເທື່ອຫລາຍທີ ແລະ ຂໍຮຽນຮູ້ສາດຕະສິນນໍາ ໂດຍຂໍ
ເອົາຄໍາ ເປັນຄໍາຕັ້ງຄາຍ ຫລືເວົ້າໃຫ້ແປນໆ ແມ່ນເອົາຄໍາເປັນ
ຄໍາຈ້າງຮຽນວິຊາອາຄົມ.

ແຕ່ສິນໄຊກ່າວວ່າ: "ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ເວດມົນ ເພື່ອເສກເປົ່າຫຍັງ
ດອກ. ການທີ່ພວກສັດອັນມີ ນາກ, ຄຸດ ມາເຝົ້າຮັກສາຢູ່ບ່ອນນີ້
ກໍແມ່ນລູກສອນໄປໄລ່ຕ້ອນເອົາມາຕ່າງຫາກ. ຂ້ອຍເອງພຽງ
ແຕ່ຍິງລູກສອນອອກໄປຊື່ໆ."

ທ້າວທັງຫົກບໍລິດລະຄວາມພະຍາຍາມ ຍັງນິບນອບໄຫວ້
ວອນຕໍ່ຈົນນັບຄັ້ງບໍ່ກຸ້ວນ ເພື່ອໃຫ້ສິນໄຊສອນວິຊາອາຄົມໃຫ້
ຕາມຈຸດປະສົງເດີມ ທີ່ຕັ້ງເອົາໄວ້ກ່ອນຈາກເມືອງມາ.

ພວກທ້າວເວົ້າອອຍ, ເວົ້າຍົວະເຍົ້າສິນໄຊດ້ວຍການກະ
ແຫລງແປງລີ້ນວ່າ :

"ພະຍາພໍ່ຈົ່ມຫາມື້ລະພັນເທື່ອ, ເພິ່ນຮູ້ສຶກກິນແຫນງ
ທີ່ໄດ້ໄລ່ຫ້າຊີວິດພວກເຈົ້າຫນີຈາກເມືອງ, ແລະເຊື່ອວ່າ
ພວກເຈົ້າເສຍຊີວິດແຕ່ດົນແລ້ວ ເພິ່ນຈົ່ມທຸກວ່າ ທີ່ຊາຕາກໍາ
ເປັນໄປຕັ້ງນີ້ ກໍຍ້ອນເວນກໍາທີ່ທໍາໄວ້ແຕ່ປາງກ່ອນ. ບັດນີ້ພວກ

ເຮົາໄດ້ມາເຫັນກັບຕາຈໍາເປັນຕ້ອງ ເຮົາ ເລື່ອງນີ້ໄປບອກເລົ່າ
ສູ່ເພິ່ນຟັງ. ແນວໃດເພິ່ນກໍຕ້ອງໃຫ້ເສນາອາມາດເຊີນເຮົາ
ພວກນ້ອງກັບຄືນເມືອເມືອງຢ່າງແນ່ນອນ. "

ສິນໄຊ ເວົ້າວ່າ :

"ຂ້ອຍບໍ່ຂີ້ຄວາມດອກ ກ້າພະຍາພໍ່ຢາກໃຫ້ກັບຄືນເມືອ.
ຈົ່ງບອກເພິ່ນວ່າ ດຽວນີ້ ພວກຂ້ອຍທັງຫ້າຢູ່ສຸກສະບາຍດີ,
ມີແຕ່ຕອນເຂົ້າປ່າທໍາອິດນັ້ນ ສຸດແສນລໍາບາກກາກກໍາ ເພາະ
ສາມອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍຍັງເປັນເດັກແດງຢູ່. ດຽວນີ້ພວກ
ເຮົາໃຫຍ່ກ້າຫນ້າບານ ແລະ ກຸ່ມຕົນເອງໄດ້ຫມົດທຸກຢ່າງ."

ຝ່າຍທ້າວທັງຫົກເວົ້າຂຶ້ນວ່າ :

" ພວກເຮົານີ້ຢ້ານແຕ່ພະຍາພໍ່ບໍ່ເຊື່ອ. ເພື່ອຍັງຢືນວ່າ
ພວກນ້ອງຍັງຢູ່ໃນດົງໃນປ່າ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະກັບຕ້າວຄືນເມືອງ
ຢາກໃຫ້ນ້ອງບອກໃຫ້ສັດທັງຫລາຍ ຫລັງເຂົ້າໄປໃນເມືອງ
ເບິ່ງຈານ ເພື່ອເປັນສິ່ງສະແດງວ່າ ສິນໄຊຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະ
ມີລິດເດດເກັ່ງກ້າສາມາດບັນ ຊາສັບພະສັດທັງຫລາຍ ໃຫ້
ເຮັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງຕົນໄດ້ທຸກຢ່າງ."

ພວກທ້າວເວົ້າຫລາຍສິ່ງຫລາຍແນວ ແລ້ວກໍເຮົາ
ຄໍາທີ່ພະຍາພໍ່ເຮົາໃຫ້ມານັ້ນ ມອບໃຫ້ສິນໄຊທັງຫມົດ.

ແຜນການອັນເຕັມໄປດ້ວຍເຈຕະນາບໍ່ດີ ຂອງທ້າວທັງ
ຫົກ ດໍາເນີນໄປໄດ້ຂັ້ນໜຶ່ງແລ້ວ. ສິນໄຊບໍ່ຄາດຄິດວ່າ ພວກ
ເຂົາຈະມີຈິດໃຈໂລບລ້ຽວ ຈຶ່ງເຫັນຕິຕາມທີ່ທ້າວທັງຫົກ ຂໍຮ້ອງ
ແລະ ໄດ້ກໍານົດວັດທີ່ຈະບອກໃຫ້ສັດທັງຫລາຍຫລັງໄຫລ
ເຂົ້າໄປຍັງເມືອງເບັງຈານ.

ເມື່ອເຫັນດີເຫັນພ້ອມນໍາກັນແລ້ວ ທ້າວທັງຫົກ ກໍ
ຟ້າວພາກັນຕ່າວຄືນເມືອງເບັງຈານ ໂດຍໄປທັງເວັນທັງຄືນ,
ຂ້າມຫວຍຂ້າມເຫວ, ຜ່ານປ່າຊ້າງດົງເສືອ ດົ່ນດຸ່ງໄປ ເພື່ອໃຫ້
ຮອດ ໄວເທົ່າໃດຍິ່ງດີ ເພາະຈະໄດ້ອວດອ້າງພະຍາພໍວ່າ ພວກ
ຕົນໄດ້ສໍາເລັດການຮຽນຮູ້ສາດຕະສິນ ຈົນມີລິດເດດເກັ່ງກ້າ
ເປັນທີ່ເກງຂາມຂອງຄືນ ແລະ ສັດໃນທົ່ວແຜ່ນດິນ.

ຂະນະເດີນທາງໄປ ພວກທ້າວກໍລົມກັນວ່າ : " ພວກເຮົາ
ຕ້ອງຕົວະພະຍາພໍວ່າ ພວກເຮົາມີລິດເດດ ສາມາດສັ່ງໃຫ້
ສັບພະສັດທັງຫລາຍ ລວມທັງສັດທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ສັດທີ່ມີພິດ
ຮ້າຍແຮງເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຕາມການບັນຊາຂອງພວກເຮົາ.
ແລ້ວຄືນທັງຫລາຍກໍຈະຢາ ເກງນັບກືພວກເຮົາພາກັນມານ້ອມ
ກາຍກະຫວາຍຊີວິດ..."

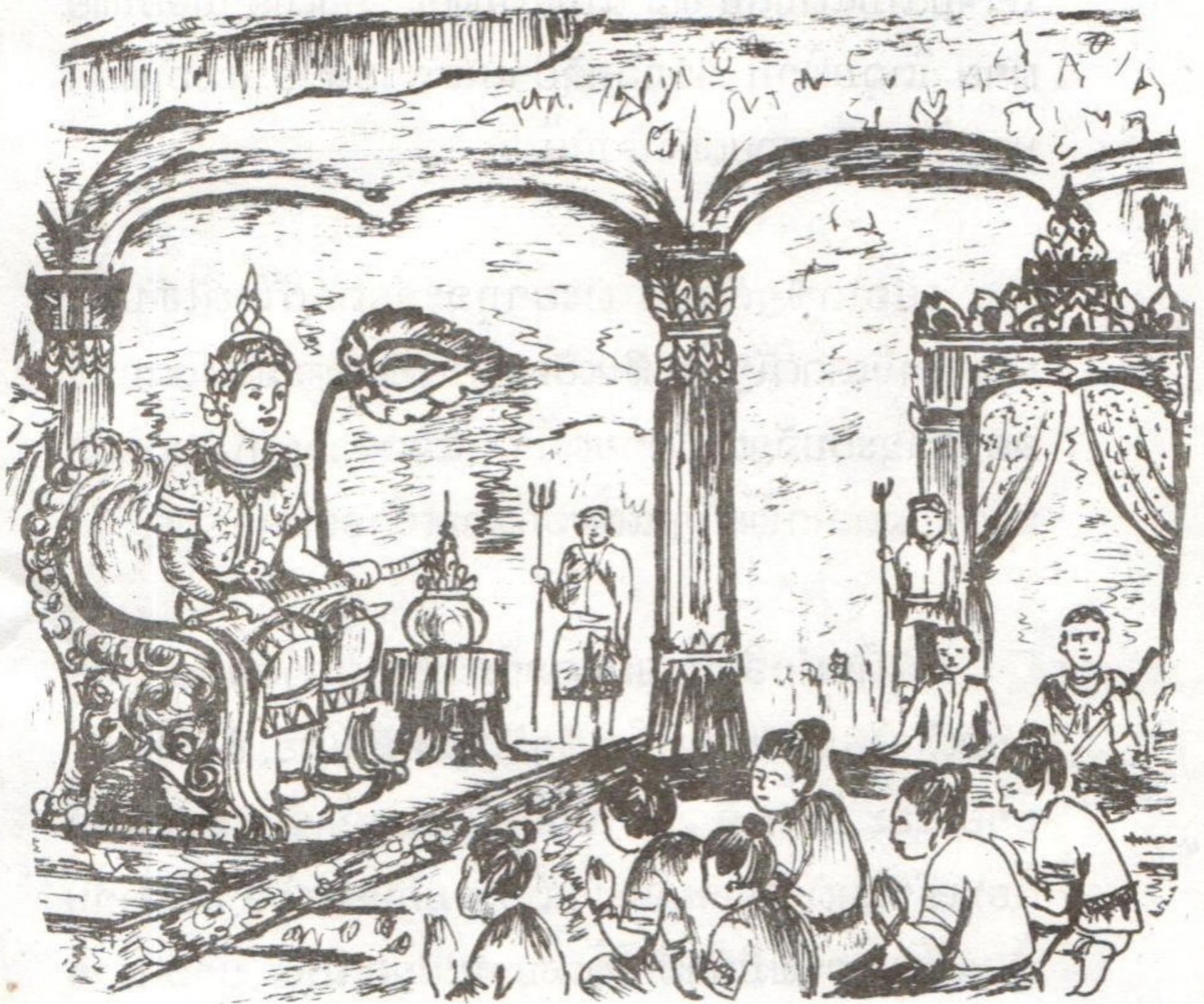
ລູກບໍ່ສັດຊື່

ພວກທ້າວທັງຫົກກັບຄືນມາຮອດປະຕູເມືອງ ໃນຍາມ
ຄໍ່າຄືນ. ທະຫານຍາມຮັກສາປະຕູ ໄຕ້ໄຟເຍືອງທາງໃຫ້ ແລະ
ພາກັນແຫນແຫ່ເປັນຂະບວນເຂົ້າໄປຍັງຜາສາດຂອງມະເຫສີ
ທັງຫົກ ຊຶ່ງຄອງຄອຍລູກຊາຍດ້ວຍຄວາມເປັນຫວັງກັງວົນ
ນັບແຕ່ວັນທີ່ພວກທ້າວຈາກໄປ. ບັນຍາກາດເບີກບານມ່ວນຊື່ນ
ປາກົດໃຫ້ເຫັນອີກພາຍໃນຜາສາດຂອງຫົກມະເຫສີ ພາຍຫລັງ
ທີ່ງຽບເຫງົາໄປ ເປັນເວລາຫລາຍເດືອນ.

ຮຸ່ງເຊົ້າມື້ໃຫມ່ ທ້າວທັງຫົກກໍພາກັນເຂົ້າໄຫວ້ພະຍາພໍ່
ຊຶ່ງຕື່ນເຕັ້ນດີໃຈເປັນພິເສດ ແລະ ຕັ້ງຄໍາຖາມທັນທີທັນໃດ
ໂລດ:

"ພວກລູກເຂົ້າປ່າພົງໄພໄປຫາຮຽນຄວາມຮູ້ສາດຕະສິນ
ກໍຍັງໄດ້ດັ່ງສົມປະສົງບໍ່ ?"

ພວກທ້າວຍໍມືນົບ ແລ້ວເວົ້າອວດອ້າງວິຊາອາຄົມ ເພື່ອ
ໃຫ້ພະຍາພໍ່ປະເອີບໃຈໃນຕົວ ຂອງພວກຕົນ ຊຶ່ງຄວາມຈິງແລ້ວ
ເປັນການຕົວະລ່າຍຢ່າງບໍ່ກະດຽມປາກ.

ພວກທ້າວວ່າ : "ພວກລູກຮຽນຮູ້ສາດຕະສິນຄົບຫມົດ
ທຸກຢ່າງ ຈຶ່ງບໍ່ຢ້ານອັນສ່ຳເຫວະດາ ອິນພົມ, ຕໍ່ໃຫ້ຫລັງກັນ
ມາຈົນເຕັມແຜ່ນດິນ ຫລື ເຕັມແຜ່ນຟ້າ. ອັນເມືອງນ້ອຍໃຫຍ່
ພາຍ ໃຕ້ລຸ່ມຟ້ານີ້ ພວກລູກຊິປາບໃຫ້ຮາບຄາບ ແລ້ວໃຫ້ມາ
ນອບນ້ອມ ສິ່ງສ່ວຍເທົ່າໃດກໍໄດ້..."

ເມື່ອໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ພະຍາກຸສະລາດກໍດີໃຈທີ່ເຫັນວ່າ
ພວກລູກມີເດດເກັ່ງກ້າ ສົມເປັນຫນ້າກະສັດທີ່ຈະສືບທອດການ
ຄອງລາຊະບັນລັງຕໍ່ໄປພາຍຫນ້າ. ແລ້ວພະອົງກໍໃຫ້ພວກລູກ
ສະແດງລິດເດດໃຫ້ເບິ່ງ ແຕ່ພວກທ້າວເວົ້າອ້ອມຄ້ອມວ່າ :

" ເທື່ອທໍາອິດນີ້ ພວກລູກຊິສະແດງວິຊາອາຄົມ ດ້ວຍ
ການເຕົ້າໂຮມສັດທຸກຊະນິດ ທັງສັດນ້ອຍສັດໃຫຍ່, ທັງສັດໂຫດ
ຮ້າຍ ແລະ ມີພິດ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນມື້ອື່ນນີ້ ພວກລູກຊິຍິງສອນໄປໄລ່
ຕ້ອນເອົາສັດທັງຫລາຍໃຫ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ທີ່ເມືອງເປັງຈານ
ນີ້. ຂໍໃຫ້ພະຍາພໍ່ມີຄໍາສັ່ງໃຫ້ເສນາໄປປ່າວເຕືອນ ບ່າວໄພ່ລາ
ສະດອນໃຫ້ກຽມຕົວກຽມໃຈໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ແຕກຕື່ນຢ້ານກົວ ແລະ
ໃຫ້ຄອງກ້າເບິ່ງສັດທັງຫລາຍທີ່ຈະຫລັງມາຢ່າງບອກໄດ້ໃຊ້
ຟັງ. "

ພະຍາກຸສະລາດມີອາລົມສິດຊື່ນແຈ່ມໃສ, ຄວາມກັງວົນ
ທີ່ເຄີຍມີມາ ປາກົດວ່າລືບຫາຍໄປຈົນບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍ. ທ້າວທັງ

ຫົກແນມເຫັນແສງສະຫວ່າງທີ່ຈະກ້າວໄປສູ່ຄວາມສຳເລັດ
ໃນການໃຊ້ອຸບາຍລາຍຫລ່ຽມ. ພວກທ້າວອັດອຳຄວາມຈິງອັນ
ຫນຶ່ງໄວ້ ນັ້ນຄື ບໍ່ຍອມບອກພະຍາພໍ່ ກ່ຽວກັບເລື່ອງໄດ້ພໍ່ສິນໄຊ
ຢູ່ໃນປ່າເລີຍ.

ໃນຕອນແລງວັນນັ້ນ ປະຊາລາສະດອນໃນເມືອງເປັງຈານ
ໄດ້ຮັບການບອກເລົ່າປ່າວ ເຕືອນວ່າ ໃນວັນຮຸ່ງຂຶ້ນ ລາຊະບຸດທັງ
ຫົກຂອງພະຍາກຸສະລາດ ຈະສະແດງລິດເດດ ໂດຍເອີ້ນເອົາ
ສັບພະສັດທັງຫລາຍ ເຂົ້າເມືອງເປັງຈານ. ຂ່າວນີ້ ກືວ່າເປັນ
ເລື່ອງສຳຄັນເປັນພິເສດ ເພາະເຮັດໃຫ້ຊາວເມືອງມີຄວາມ
ເຫລື້ອມໃສສັດທາ ໃນຕົວພວກທ້າວ ຜູ້ທີ່ຈະປົກຄອງບ່າວໄພ່
ລາສະດອນໃນພາຍຫນ້າ.

ໃນທີ່ສຸດ ກໍຮອດວັນເວລາ ຊຶ່ງທ້າວທັງຫົກຕົກລົງນັດ
ຫມາຍ ກັນໄວ້ກັບສິນໄຊ ອັນຫມາຍ ເຖິງວັນກຸດມາທີ່ພວກ ທ້າວ
ໄດ້ເຂົ້າພົບຂາບໄຫວ້ພະຍາພໍ່ນັ້ນເອງ.

ສິນໄຊເອີ້ນບອກສັດທັງຫລາຍໃຫ້ເຂົ້າໄປຍັງເມືອງເປັງ
ຈານ ເພື່ອໃຫ້ພະຍາພໍ່ ແລະ ຊາວເມືອງໄດ້ເບິ່ງໄດ້ເຫັນຢ່າງ
ເຕັມຕາ. ພວກຄູດ ພວກນາກ ນັບເປັນແສນເປັນລ້ານ ພາກັນ
ເຫາະເຫີນໄປຢ່າງໄວວາ ຈົນທ້ອງຟ້າເມືອງເປັງຈານ ມືດມົວ
ປານຄືນເຕືອນດັບ, ທາງພາກພື້ນດິນ ພວກຊ້າງ ເສືອໂຄ່ງ

ເສືອດາວ ແຮດ ກະທິງ ຕະຫລອດທັງງານາໆຊະນິດ ກໍຫລັງມາ
ຈົນອ້າງອໍ, ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້ ປະຊາລາສະດອນເລີຍພາກັນແຕກ
ຕື່ນຢ້ານກົວ. ໃນຕົວເມືອງເກີດຄວາມສັບສົນອິນລະຫົນ ປານວ່າ
ຟ້າຫລົ່ນທັບລົງໃສ່ພະສຸທາ, ບາງຄົນແລ່ນຫນີປະລູກ ປະເມຍ,
ບາງຄົນກອດຄໍກັນໄວ້ອຸ່ມລຸ່ມ ເພາະບໍ່ຮູ້ຮ່ອມທາງຫນີ. ມະເຫສີ
ທັງຫົກກໍຢ້ານສັ່ນເຊັນ ຈົນຫນ້າຫລ່າຕາຕາຍ. ສ່ວນພະຍາ
ກຸສະລາດຕິກຂະມ່າບໍ່ຮູ້ວ່າຊິເຮັດສີຫນ້າແບບໃດ, ພະອົງຟ້າວ
ຮຽກໂຮມເສນາມຸນຕີ ເພື່ອຫາທາງແກ້ໄຂສະຖານະການກ່ອນ
ທີ່ຈະເກີດຄວາມຫາຍະນະ. ໃນທີ່ສຸດ ກໍມີຄໍາສັ່ງໃຫ້ທ້າວທັງ
ຫົກໃຊ້ລິດເດດ ບັນຊາໃຫ້ສັດທັງຫມົດຫນີໄປຈາກເມືອງ.

ປາກົດວ່າ ທ້າວທັງຫົກກໍຢ້ານຈົນຂວັນຫນີຄືງ ເພາະຄາດ
ບໍ່ເຖິງວ່າ ສັດຈະຫລັງມາຫລາຍປານນີ້ ທັງບໍ່ເຄີຍມີປະສົບ
ການມາກ່ອນ. ພວກທ້າວແຂງໃຈ ທໍາທໍາເປັນຜູ້ມີວິຊາອາຄົມ
ແລ້ວຮ້ອງບອກສັດທັງຫລາຍໃຫ້ຫນີໄປ, ສ່ວນທາງໃນກໍ
ຮູ້ສຶກວ່າຫັນໃຈບໍ່ຮອດທ້ອງ ເພາະຢ້ານວ່າເຫດການຈະບໍ່
ເປັນໄປຕາມທີ່ຕົກລົງກັນໄວ້ກັບສິນໄຊ, ນັ້ນຄືແມ່ນສິນໄຊເອງທີ່
ເປັນຜູ້ສັ່ງໃຫ້ສັດຫລັງມາ ແລະຈະເອີ້ນໃຫ້ສັດກັບຄືນໄປ.

ໂຊກຍັງດີສໍາລັບທ້າວທັງຫົກ ເພາະວ່າສັດທັງຫລາຍ
ພາກັນມະຫັບມະຫາຍໄປຈົນຫມົດ, ແລ້ວສະຖາ ນະການໃນຕົວ
ເມືອງກໍຄືນສູ່ປົກກະຕິ. ພວກທ້າວໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງສັນລະ

ເສີນ ຈາກພະຍາພໍ່ ແລະ ແມ່ມະເຫສີ ຕະຫລອດທັງບ່າວໄພ່ລາ
ສະດອນທຸກກ້ວນຫນ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບນັບຖືວ່າ
ເປັນບຸລຸດຜູ້ລ້າເລີດ, ເປັນຜູ້ມີວິຊາອາຄົມເປັນຍອດ ຊຶ່ງຄົນທັງ
ເມືອງ ໂຮຮ້ອງສະດຸດິ.

ໃນໂອກາດອັນມີຄວາມຫມາຍປະຫວັດສາດນີ້ ພະຍາກຸສະ
ລາດ ໄດ້ຈັດພິທີບາສີໃຫ້ລາຊະບຸດທັງຫົກຢູ່ໃນລາຊະວັງ ເພື່ອ
ເປັນກຽດ ແລະ ເປັນສິລິມຸງຄຸນ ທາມກາງບັນຍາກາດທີ່ເຕັມ
ໄປດ້ວຍຄວາມນັບຖື ແລະ ໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈຈາກຜູ້ຄົນທົ່ວທັງ
ເມືອງ. ພວກທ້າວທັງຫົກນັ່ງຊອນລອນ ຍໍມີນິບຕໍ່ຫນ້າພານຄໍາ
ໂດຍມີພາມຜູ້ເປັນຫມໍພອນຈົມຄໍາສູດຂວັນ ອວຍພອນໃຫ້ພວກ
ທ້າວແກ່ນກ້າດັ່ງຕາເວັນ ເຂັ້ມແຂງດັ່ງຫິນຜາ ຜາບແພ້ຫມູ່
ມານທັງປວງ. ສ່ວນພະຍາກຸສະລາດບອກພວກລູກວ່າ :

"ພໍ່ນີ້ກາງຕໍ່ພວກລູກ, ເຫັນລິດເດດແລ້ວກໍວາງໃຈໄດ້
ພໍ່ຈິ່ງຂໍໃຫ້ພວກລູກໄປກໍາຈັດຍັກກຸມພັນ ທີ່ມາບຽດບຽນຂົ່ມເຫັງ
ນ້ຳໃຈ, ກ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍບໍ່ມີມື້ເຊົາແຄ້ນ. ຍັກໂຕນີ້ມາລັກເອົາ
ອາສຸມຸນທາໄປຫລາຍປີມາແລ້ວ, ຕ້ອງປາບມັນໃຫ້ດັບດີນສິ້ນ
ຊື່ໄປເລີຍ. ຢ່າຍອມມັນເນີ !"

ພວກທ້າວທັງຫົກຮັບປາກກັບພະຍາພໍ່ ແລ້ວກໍກຽມຕົວ
ອອກເດີນທາງຄາວໄກອີກເທື່ອຫນຶ່ງ.

ຄືນໄປຫາສິນໄຊ

ດ້ວຍພາລະກິດທີ່ແສນຫຍຸ້ງຍາກກັນດານ, ເສັ້ນທາງ
ກໍແຮງຍາວໄກ ພວກທ້າວທັງຫົກ ເດີນທາງດັນປ່າດ້ວຍຄວາມ
ຮູ້ສຶກມິດມົນຈົນປັນຍາ, ພວກທ້າວບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນໃດ ຈຶ່ງ
ເປັດຫນ້າໄປໃສ່ສະຖານທີ່ຢູ່ຂອງສິນໄຊ, ຂະນະເດີນທາງ
ກໍປຶກສາຫາລືກັນວ່າ ຈະຕ້ອງໄປ ບອກສິນໄຊໃຫ້ໄປປາບຍັກ
ໂດຍຕົວະວ່າ ນີ້ເປັນຄຳສັ່ງຂອງພະຍາພໍ່, ຖ້າບໍ່ເຮັດວິທີນີ້
ກໍບໍ່ມີວິທີອື່ນ ນອກຈາກພາກັນໄປພົບກັບ ຄວາມຕາຍຢ່າງ
ຫລືກບໍ່ມີມ.

ເມື່ອໄປຮອດບ່ອນຢູ່ຂອງສິນໄຊ ທ້າວທັງຫົກເວົ້າວ່າ :
"ພວກອ້າຍເລົ່າສູ່ພະຍາພໍ່ຟັງຫມົດແລ້ວ ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ໄດ້
ພົບພໍ້ນ້ອງ ແລະ ເຫັນນ້ອງຍັງມີຊີວິດຢູ່. ເພິ່ນເສຍໃຈແຮງຕໍ່
ເຫດການທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ຝາກຄວາມມານຳວ່າ ຂໍໃຫ້ນ້ອງ
ເຫັນໃຈເພິ່ນ ທີ່ເພິ່ນໄດ້ຫລົງຜິດໄປແລ້ວ. ເພິ່ນເອງຕື່ນເຕັ້ນດີ
ໃຈຫລາຍ ທີ່ຮູ້ວ່ານ້ອງມີລິດເດດເກັ່ງກ້າ ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງມາບອກໃຫ້
ນ້ອງໄປປາບຍັກ ທີ່ໄດ້ມາຍາດເອົາອາໄປ. ເມື່ອສຳເລັດວຽກ
ການອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ແລ້ວ ພະຍາພໍ່ກໍຈະຫມົດຄວາມທຸກ ຮ້ອນ

ຫມົດຄວາມແຄ້ນເຄືອງອຸກອ້ງໃນໃຈ, ບັດນັ້ນ ເພິ່ນຈະມອບ
ເມືອງເປັງຈານໃຫ້ນ້ອງຂຶ້ນນັ່ງຄອງສືບຕໍ່ໄປ. "

ສິນໄຊກ່າວຕອບວ່າ :

" ຂ້ອຍເອງ ສຳນຶກສະເຫມີ ໃນບຸນຄຸນຂອງພະຍາພໍ່ທີ່ໃຫ້
ກຳເນີດແກ່ຂ້ອຍມາ. ຂ້ອຍບໍ່ອາດຂຶ້ນຄຳສັ່ງຂອງເພິ່ນດອກ,
ຊາໃຈຕົນເອງນີ້ ພະຍາພໍ່ສັ່ງແນວໃດ ຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ໄດ້, ບໍ່ມີ
ກຸອຍ. ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມ ຂ້ອຍຕ້ອງກຳມແມ່ກັບປ້າສາກ່ອນ
ເພາະທັງສອງເພິ່ນເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູ ນັບແຕ່ເປັນເດັກ
ແດງໆພຸ່ນມາດ້ວຍຄວາມລຳບາກຢ່າງແສນສາຫັດ. "

ແລ້ວສິນໄຊກໍເຂົ້າໄປກັ້ມຂາບລົງຕໍ່ຫນ້າແມ່ ແລະ ປ້າ ຜູ້
ຊຶ່ງໄດ້ເຫັນໄດ້ຍິນພວກທ້າວທັງຫົກ ແລ້ວກໍຮູ້ສຶກຂຶ້ນຫຼືຂຶ້ນຕາ
ເປັນທີ່ສຸດ.

"ເລືອ ຜູ້ເປັນແມ່ຄິດເຫັນ ຕອນເພິ່ນໄລ່ຫນີຈາກເມືອງ
ແລ້ວ ກໍຮູ້ສຶກເຈັບປວດໃນເອິກ ປານເອົາສ້ຽນຕັ້ງຫມິ່ນຕັ້ງແສນ
ອັນມາສຽບແທງ. ມັນລືມບໍ່ໄດ້ງ່າຍໆ ແລະ ຈະບໍ່ມີມື້ລືມໄດ້ຜອງ
ໃດທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່. ເຊື້ອແນວຫນ່ວງກະສັດຢູ່ໃນວັງກໍມີຫລາຍຄົນ,
ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜຂັ້ນອາສາໄປປາບແທນເພິ່ນ, ຂາດຄົນກ້າ

ເລືອ : ພວກຂ້ອຍ, ພວກເຮົາ

ຫານປານນັ້ນພຸ້ນຫວະ ? " ແມ່ຂອງສິນໄຊເວົ້າສຽດໃສ່ທ້າວທັງ
ຫົກ.

ຝ່າຍທ້າວທັງຫົກຍາດກັນເວົ້າວ່າ : " ວຽກການອັນນີ້ມັນ
ໃຫຍ່ຫລວງຫນັກຫນ່ວງທີ່ສຸດ, ຄົນທັງຫມົດໃນແຜ່ນດິນນີ້
ບໍ່ມີໃຜຂັ້ນອາສາກ້າອອກໄປຕໍ່ສູ້ເລີຍ ນອກຈາກສິນໄຊເທົ່ານັ້ນ.
ດັ່ງນີ້ ພະຍາພໍ່ຈິ່ງສັ່ງຄວາມມາບອກສິນໄຊໃຫ້ໄປແກ້ແຄ້ນແທນ
ເພິ່ນ. "

ທ້າວຫນຶ່ງເວົ້າດອດຂຶ້ນວ່າ : " ພະຍາພໍ່ສັ່ງຄວາມມາຫາ
ມະເຫສີທັງສອງວ່າ ຂໍຂອດຄວາມຮັກຄວາມແພງຄືນ, ຂໍໃຫ້
ລືມ ເລື່ອງບໍ່ດີບໍ່ງາມທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອະດີດ ຍ້ອນຄວາມຫລົງຜິດ,
ຂໍໃຫ້ຄິດວ່າ ສັດສີ່ຕີນຍັງຮູ້ພະລາດ ນັກປາດຍັງຮູ້ຫລົງຄວາມ
ໄດ້, ຄາວນັ້ນ ພວກເສນາມຸນຕີບໍ່ຄິດຮອດຄອບຈິ່ງດໍາ ເນີນກິດຈະ
ການຜິດພາດໄປ. "

ສ່ວນສິນໄຊໄດ້ຍິນຄໍາບອກເລົ່າຂອງທ້າວທັງຫົກ ກໍຮູ້ສຶກ
ປວດຈ້າວໆ ທັງທ້າວຫັນຢາກ ສະແດງຄວາມເກັ່ງກ້າ ຈິ່ງອ້ອນ
ວອນແມ່ ແລະ ປ້າຂໍຈິ່ງໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຕົນໄປແກ້ແຄ້ນ ແທນພໍ່
ແລະ ຂໍໃຫ້ລືມຄວາມຜິດພາດຂອງພໍ່ໃນຄັ້ງອະດີດນັ້ນສາ. ຝ່າຍ
ແມ່ ແລະ ປ້າ ຂຶ້ນໃຈທີ່ສຸດ ທີ່ຈະປ່ອຍຕາມໃຈສິນໄຊ ເພາະ ເຫັນ
ວ່າທ້າວຍັງນ້ອຍຢູ່. ອີກປະການຫນຶ່ງກໍຄື ແມ່ກັບປ້າຈະຕ້ອງ

ຢູ່ຢ່າງໂດດດ່ຽວຕາມລຳພັງພຽງສອງຄົນ ທັງເປັນຄັ້ງທຳອິດ
ທີ່ລູກກັບແມ່ຈະ ຕ້ອງພັດພາກຈາກກັນໄປ.

ສິນໄຊເວົ້າອະທິບາຍໃຫ້ແມ່ຟັງວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າຕົນຈະ
ຍັງນ້ອຍຢູ່ກໍຕາມ ແຕ່ຈິດໃຈກໍ ບໍ່ຫວັ່ນເກງ, ບໍ່ຍ້ານກົວສັດຕູໂຕໃດ
ໂດຍສະເພາະເມື່ອມີທະນູກັບສອນ ພ້ອມທັງດາບຕິດຕົວ ແລ້ວ
ສິນໄຊກໍເປັນເອກ ຄືບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເອົາຊະນະໄດ້.

ເມື່ອເວົ້າແນວໃດ ສິນໄຊກໍຍັງຍືນຍັນທີ່ຈະໄປປາບຍັກ
ຢູ່ຄືເກົ່າ, ແມ່ກັບປ້າຈິ່ງປ່ອຍໃຫ້ໄປ ພ້ອມກັບສີໂຫ ແລະ ສັງທອງ
ແຕ່ກໍສັ່ງແລ້ວສັ່ງອີກ ໃຫ້ສິນໄຊຟ້າວຕ່າວຄືນມາ, ໃຫ້ມີສະຕິລະ
ວັງຕົວ, ຢ່າປະຫມາດສັດຕູ ໂດຍສະເພາະຍັກກຸມພັນ ເພາະມັນ
ມີລິດເດດຫລາຍ.

ສິນໄຊຮັບປາກທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມແມ່ສັ່ງ ແລ້ວກໍບອກ
ສີໂຫກັບສັງທອງ ໃຫ້ກຽມຕົວກຽມໃຈ ເພື່ອການຜະຈົນໄພຄັ້ງ
ໃຫຍ່ໃນຊີວິດ ນັ້ນຄືການໄປແກ້ແຄ້ນແທນພະຍາພໍ່.

ແລ້ວສິນໄຊກໍຖືທຽນເຂົ້າໄປຂາບລາແມ່ກັບປ້າ, ຕໍ່ມາກໍ
ຮ້ອງສັ່ງລາພະຍາຄຸດ, ພະຍານາກໃຫ້ລະແວດລະວັງຮັກສາບໍ
ລິເວນສະຖານທີ່ໃຫ້ມີຄວາມສະຫງົບສັນຕິ, ແລ້ວທ້າວກໍອອກ
ເດີນທາງ ໂດຍເອົາສອນກັບດາບຕິດຕົວໄປພ້ອມ, ສັງທອງລ່ວງ

ຫນ້າໄປກ່ອນ ໂດຍເບີກທາງ ໃຫ້ເປັນແລວໄປ ເພື່ອໃຫ້ສິນໄຊກັບ
ສີໂຫເດີນໄຕ່ສະດວກສະບາຍ ຕິດຕາມດ້ວຍທ້າວທັງຫົກ, ມຸ່ງ
ຫນ້າສູ່ແດນຍັກ ທີ່ຢູ່ຄົນລະຟາກຟ້າ.

ການຜະຈົນໄພ : ສູ້ກັບງຸຊວງ

ການເດີນທາງຜ່ານໄປຫລາຍວັນ ຄະນະຂອງສິນໄຊ
ໄປພັງຊວງນອນຂົດຕັນທາງຢູ່ຄັ້ງນີ້ ສູງຈົນພື້ນປາຍໄມ້.
ງູໃຫຍ່ໄດ້ກິນຄົນກໍຍໍຄໍຂຶ້ນ ທັງພົນພິດອອກເປັນຄວັນຮ້ອນແຮງ
ເພື່ອຂົ່ມຂູ່ຜູ້ມາລ່ວງລ້າແດນ. ສິນໄຊບໍ່ສະຫົກສະຫ້ານແຕ່ຢ່າງ
ໃດ, ສ່ວນທ້າວທັງຫົກຢ້ານຈົນຫນ້າຫລ່າຕາຕາຍ ແລະ ຮ້ອງຂໍ
ໃຫ້ສິນໄຊພາຫນີໄປໄວໆ.

ສິນໄຊເວົ້າວ່າ : " ບໍ່ຕ້ອງຢ້ານ, ມັນເປັນພຽງສັດເລືອ
ຄານຊັ້ນຕໍ່າ, ພວກເຮົາມາເຈີກັບມັນຈັ່ງຊື່ກໍເປັນການດີ ເພາະ
ຈະໄດ້ລອງແຮງເບິ່ງ, ກິວ່າເປັນການທົດສອບຂັ້ນຕົ້ນ ເພື່ອ
ແຜ່ວທາງໄປສູ່ບັນຮົບສໍາຄັນຢູ່ທາງຫນ້າ "

ເວົ້າແລ້ວສິນໄຊກໍລູ່ເຂົ້າໄປໃສ່ງຸຊວງໂລດ, ສ່ວນທ້າວ
ທັງຫົກຟ້າວປົບໄປລີ້ຢູ່ໂກງ. ສີໂຫຍູ່ຮຽງຂ້າງສິນໄຊບໍ່ຍອມທ່າງ
ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ. ງູໃຫຍ່ເຫັນເດັກນ້ອຍເຂົ້າ
ມາຫາກໍຄິດວ່າ ອາຫານແລ່ນມາເຂົ້າປາກ. ມັນມາຍໂຕອອກ
ເອົາຫາງຟາດພື້ນ ເພື່ອຂົ່ມຂູ່ສິນໄຊຈົນງ່າໄມ້ຫັກມຸ່ນອັບຍັບ,
ແຕ່ສິນໄຊບໍ່ສະແດງອາການຫວັ່ນໄຫວເລີຍ, ເພື່ອໃຫ້ງຸຢຸດເຊົາ
ອາການຈອງຫອງ ສິນໄຊຈຶ່ງຍິງສອນເຂົ້າໃສ່ ເກີດແສງມາບ
ແມບ ປານຟ້າຜ່າ, ງຸຊວງ ກຶກສອນທີ່ຫົວຈົນສະເດັດຫງາຍ
ເງິບ, ມັນດື່ນຫາງຈົນຕື່ນໄມ້ໃຫຍ່ນ້ອຍລີ້ມລ່າວແປນເອີດເຕີດ,
ມັນຕັ້ງໂຕໃຫມ່ຢ່າງວ່ອງໄວ ອ້າປາກກວ້າງ ຕາໂລ້ແດງປານຕາ
ເວັນ ແລ້ວໂດດສວາບສຸດແຮງ ຫວັງຄາບມະນຸດຕົວນ້ອຍໆ
ແຕ່ສິນໄຊຍົກດາບຂຶ້ນປ້ອງກັນ, ອາຍພິດອັນຮ້ອນແຮງຂອງງຸ
ປະທະກັບດາບສິນໄຊ ຈົນເກີດໄຟລຸກວາບ ປະກາຍໄຟເຮັດ
ໃຫ້ສິນໄຊມີອາການມົວຕາໄປຂະນະຫນຶ່ງ. ເມື່ອເຫັນດັ່ງນັ້ນ
ສີໂຫກໍຫລຸບເຂົ້າ ໃຊ້ງາແທງທັງງັດແຮງໆ ຈົນງຸກະເດັ່ນ
ຂາດເປັນທ່ອນ ດື່ນດ່າວໆ, ທ່ອນຫົວຍັງແຜງລິດໂດຍພົ້ນ
ອາຍພິດຮ້ອນປານໄຟໄຫມ້ລາມໄປຫລາຍບ່ອນ. ສິນໄຊພະ
ຍາຍາມຫລົບຫລີກ ແລະ ພໍໄດ້ຈັງຫວະ ກໍຍິງສອນໄປໃສ່ຊ້າ
ອີກ, ບັດນີ້ ຫົວງຸຂາດພັ້ງສະເດັ່ນຈົນສິ້ນລິດ, ລໍາຕົວຍັງເຫນັງ
ເນີບນາບຄ່ອຍໆ ແຕ່ບໍ່ມີພິດໄພໃດໆ ດັ່ງດຽວກັບຫາງຈິຈຽມ
ຂາດ.

ເມື່ອຜາບງູລົງໄດ້ແລ້ວ ສິນໄຊກັບສີໂຫກໍກວດເບິ່ງສະ
ຫນາມຕໍ່ສູ້ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກທະນົງອົງອາດ ເພາະຜ່ານບັນ
ຮົບມາຢ່າງມີໄຊ. ງູໂຕມະຫິມານອນຕາຍຂວາງປ່າ, ເລືອດ
ແດງແປດເປື້ອນໄປທົ່ວຜື່ນດິນ, ແລ້ວບຸລຸດຜູ້ເກັ່ງກ້າ ກໍເອີ້ນຫາ
ທ້າວທັງຫົກ ໃຫ້ມາເບິ່ງກັບຕາຕົນເອງ. ພວກທ້າວໄປໂລ
ຫົວອອກມາຈາກບ່ອນລີ້ ດ້ວຍອາການຢຸດໆຢ່ອນໆ ເວົ້າຫຍັງກໍ
ບໍ່ອອກ.

ເມື່ອພັກຜ່ອນເອົາແຮງແລ້ວ ສິນໄຊກໍພາທ້າວທັງຫົກ
ເດີນທາງຕໍ່ໄປ. ສີໂຫຕິດຕາມ ຂ້າງອ້າຍບໍ່ຍອມຫ່າງ. ບາງຄັ້ງ
ສີໂຫກໍໃຫ້ສິນໄຊຂຶ້ນຂີ່ຫລັງໄປ ໂດຍພາກັນຍ່າງນໍາຮອຍສັງ
ທອງ ທີ່ລ່ວງຫນ້າໄປກ່ອນແລ້ວ. ສັງທອງໄປຮອດແມ່ນໍ້າ ໃຫຍ່ກໍ
ຄອງກ້າ ເພາະເຫັນວ່າ ກະແສນໍ້າໄຫລແຮງ ທັງເປັນຟອງຍວກ
ຍູ້. ຄະນະຂອງສິນໄຊໄປຮອດບ່ອນສັງທອງຢູ່ກໍພໍດີຄ່າ,
ທັງຫມົດຈິ່ງພາກັນພັກແຮມຄືນຢູ່ແຄມແມ່ນໍ້າແຫ່ງນີ້.

ສັງທອງບອກທຸກຄົນວ່າ ທາງໄປສູ່ບ່ອນຢູ່ຂອງຍັກກຸມພັນ
ບໍ່ອາດຫລີກເວັ້ນແມ່ນໍ້າແຫ່ງນີ້ໄປໄດ້, ຈໍາເປັນພວກເຮົາຕ້ອງ
ຂ້າມໄປ, ພວກທ້າວທັງຫົກຄິດທີ່ກຸອຍ ເພາະເຫັນແມ່ນໍ້າກວ້າງ
ສຸດຊົ່ວຕາ ຈິ່ງຂໍຮ້ອງໃຫ້ສິນໄຊພາກັບຄືນ. ພວກທ້າວເວົ້າວ່າ :
" ພວກອ້າຍບໍ່ມີລິດ ເດດເກັ່ງກ້າພໍທີ່ຈະຂ້າມແມ່ນໍ້າໄປໄດ້ ຈິ່ງ
ຂໍໃຫ້ນ້ອງພາກັບຄືນໄປຫາພະຍາພໍ່, ພາກັບຄືນໄປແທ້ໆ. "

ສິນໄຊໄດ້ຍິນຄໍາອ້ອນວອນດັ່ງນັ້ນ ກໍຮູ້ເຖິງທາດແທ້ຂອງ
ທ້າວທັງຫົກ, ພວກເຂົາບໍ່ມີມານະອິດທິນ ງົ່ງຮຽງຕໍ່ຫນ້າສະພາ
ວະການຫຍຸ້ງຍາກ ບໍ່ສົມກັບເປັນຫນ່ວງກະສັດແຫ່ງເມືອງເປັງ
ຈານ.

ສິນໄຊເວົ້າໃສ່ວ່າ : " ພວກເຮົາເປັນລູກຜູ້ຊາຍ, ເປັນຫນ່ວງກະ
ສັດຜູ້ສູງສັກ, ວຽກການບໍ່ທັນແລ້ວ ຊິວາງມີເປັນບໍ່ ? ກຸ້າຫາກ
ໃຈບໍ່ສູ້ແທ້ໆ ກໍໃຫ້ຄືນໄປເອງ ແລ້ວສາລະພາບຕໍ່ພະຍາພໍ່
ຕາມຄວາມຈິງ. "

ພວກທ້າວທັງຫົກອ້ອນວອນຕໍ່ ຂໍໃຫ້ສິນໄຊໄປສົ່ງພວກຕົນ,
ກຸ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍມີແຕ່ຊິພາກັນ ໄປຕາຍລ້າໆ ເທົ່ານັ້ນ. ສິນໄຊ
ບໍ່ຍອມໄປສົ່ງ ແຕ່ບອກທ້າວທັງຫົກ ໃຫ້ຄອງກຸ້າຢູ່ແຄມນ້ຳ
ແຫ່ງນີ້, ເຖິງປານນັ້ນກໍຕາມ ພວກທ້າວກໍຍັງຢ້ານຕາຍ ຄືຢ້ານ
ສັດປ່າ ຢ້ານຜີໂພງ **ຜີສະມ່ອຍ** ມາທໍາຮ້າຍ. ເມື່ອເປັນ ດັ່ງນັ້ນ
ສິນໄຊເລີຍຕັດສິນໃຈໃຫ້ສີ ໂຫເຜົ້າອ້າຍທັງຫົກ ຢູ່ແຫ່ງນີ້
ຈົນກວ່າຕົນເອງກັບສັງຫອງຈະກັບຕ່າວຄືນມາ.

ຮຸ່ງເຊົ້າມື້ໃໝ່ ສິນໄຊກັບສັງຫອງກໍເດີນທາງຕໍ່
ເພື່ອໄປໃຫ້ເຖິງຈຸດຫມາຍປາຍທາງ. ສັງຫອງ ເນລະມິດ

ຜີສະມ່ອຍ : ລົງໃຫຍ່ຢູ່ຕາມປ່າດົງດິບ, ກຸ້າແມ່ນປາໃຫຍ່ຢູ່
ທະເລ ເອີ້ນວ່າ ປາສະມ່ອຍ

ຕົວເອງເປັນຄືເຮືອສະເພົາ ພາສິນໄຊຂ້າມໄປລຸດໆ ຄາວດຽວ
ກໍຮອດຝັ່ງກົງກັນຂ້າມ, ແລ້ວສິນໄຊກໍບອກສັງທອງ ບຸ່ປ່າ
ຜ່າດົງຂ້າມພູຜາຫ້ວຍຮ່ອງເປັນແລວຊື່ໆ ໄປຈົນສຸດສາຍຕາ.
ສິນໄຊເອົາດາບຂັດແອວ ສ່ວນມືກືທະນູ ແລ້ວຍ່າງນໍາຮອຍ
ສັງທອງໄປຄົນດຽວ ທ່າມກາງພູຜາສູງຊັນທີ່ຫັບກັນເປັນ
ລັ່ນຈົນສຸດຂອບຟ້າ.

ຫ້າມຈໍາໜ່າຍ

ອົງການອຸຍນິເຊັບ unicef

ສະມາຄົມສົ່ງປຶ້ມຮູບໃຫ້ເດັກນ້ອຍລາວ ແຫ່ງຍີ່ປຸ່ນ

ໂຄງການພິມເລື່ອງສໍາລັບເດັກ

Sponsored by
ASSOCIATION FOR SENDING PICTURE BOOKS
TO LAO CHILDREN OF JAPAN
A.S.P.B.

ພິມທີ່ ໂຮງພິມແຫ່ງລັດ